

Paula Gosling

A HALÁL ANGOLT TANUL

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
Paula Gosling: Monkey Puzzle
Pan Books Ltd., London, 1985
(c) 1985 by Paula Gosling

Fordította: *Kaposi Tamás*

A borító *Császma József* munkája

Hungarian edition by
(c) Rege Kft.
in association with Maecenas International 1990
Hungarian translation
(c) Kaposi Tamás 1990

EGY

Az éjjeliőr, mint minden alkalommal, aznap is megállapította magában, hogy a látvány olyan, mintha egy némafilmet nézne. Az Egyetemi Könyvtár zárva volt, és az éjjeliőr a hatalmas, sötét épület biztonságos magányában üldögélve a Grantham Hall szemben emelkedő épületét figyelte. Odaát jóformán minden ablak sötét volt, csak a folyosók innenső végében, a társalgókban égett a villany. Mint a toldaléképületben is, az angol tanszéken.

Kortyintott kávéjából, kipiszkált egy darab sonkát a zápfogából. Megszokta, hogy első ellenőrző körútja után leül, és békésen szemléli birodalmát. Előtte a hólepte park, azon túl a Grantham Hall épülettömbje, távolabb, a környező dombok között, a belváros kivilágított utcáinak kecsesen kanyargó útvesztője.

Ilyenkor persze birodalma jórészt lakatlan. Nemrég még dolgozott a takarítószemélyzet. Többnyire nagyokat nevetett rajtuk, mert ügyetlenkedtek, a tanárok postájában turkáltak, a hasukat vakargatták, orrukat piszkálták, azt hitték, egyedül vannak. Itt mindenki azt hiszi, egyedül van, pedig mennyire téved! Semmi esetre sincs egyedül, amíg ő figyel.

Végül már csak egy helyiségben maradt égve a villany. A toldaléképület közepe táján. Mintha sötét háttérben felfüggesztett televíziós képernyőt nézne, amit kifejezetten az ő szórakoztatására állítottak oda.

A szobában egy férfi ült. Fényképeket nézegetett.

- Hoppá! Majdnem rajtakaptak! - Az éjjeliőr érdeklődéssel kapta fel a fejét. Szemben kinyílt a szoba ajtaja, és a férfi a fényképeket lefelé fordítva az íróasztalra dobta. A látogató nyilván nem vette magának a fáradságot, hogy kopogtasson. Nahát, nahát...végre egy kis apróság, valami látványosság hosszú hetek unalma után. Az ő elragadtatott arccal figyelt. Egy amatőr is tisztán láthatta, hogy vita alakul ki odaát; heves gesztusok, kipirult arcok, tátogó szájak.

Lenyelt még egy korty kávé, halkan böffentett. Legforróbb vágya teljesült. Roppant mulatságos. Azok ott tisztára begorombultak. Hátha

valamelyik szívrohamot kap, vagy valami...

Talán ez az éjszaka más lesz, mint a többi.

KETTŐ

- Az isten szerelmére, hát persze hogy el tudom vállalni!

Jack Stryker hadnagy megcibálta a dereka táján az ingét.

- El fogok hízni, ha aktatologatással lopom itt a napot. Nézzétek!

Fineman százados és Toscarelli őrmester aggodást mímelve vette szemügyre Stryker hadnagy hasa domborulatát. Ing gyűrődése az öv felett, semmi több. Stryker szuszogva lélegzett, megjátszotta a pocakost. Csillogó kék szeme úgy cikázott a százados és az őrmester között, mint szurkolóé egy teniszmérkőzésen, kíváncsian, melyik fél adja fel előbb a küzdelmet.

- Jól vagyok, higgyétek el - makacskodott Stryker. - A fenébe is, mi lehet ez az egész zűr. Valamelyik srác szar jegyet kapott félév végén, begurult, és nekiment a professzorának. Nagy eset! Egész más, mintha a mi városi társadalmunk beteg beleit kéne kiforgatnom. Gunyoros önelégültséggel dobta be ezt az újságírói frázist. - Azok ott, a mi egyetemeinken, nem csavargó szarháziak. Azok ott civilizált emberek.

- Ahogy mondod - mordult fel Fineman. - Te meg rájuk rontasz, és üvöltözöl velük, mint Attila, a hun, amitől aztán felhúzzák az orrukat.

- Ugyan, menj már - tiltakozott Stryker, és dühös hangja engesztelővé szelődött. - Én magam is két évet jártam oda. Időnként még most is részt veszek egy-egy esti tanfolyamon, ha nem tudnátok. Van modorom...Csak éppen nem rátok pazarlom, srácok, erről van szó. Azért bifláztam talán annyi éven át, hogy itt fejezzem be íróasztalhoz cövekelt seggel? Semmiség volt az egész, tüdőgyulladásom volt, nem bubópestisem. Küldjete vissza az utcára, Fineman, segíts, hogy ne menjen fel idő előtt a vérnyomásom. Hadd kapjak el hébe-hóba egy nyavalyás kis gyilkost! Nyugtassatok már meg!

Fineman kelleetlenül, féloldalas mosolyra húzta száját. Talán tényleg ideje, hogy szabadjára engedje Strykert. Végül is majdnem egy hónapja már, hogy elbocsátották a kórházból.

- Jól van, jól van - dörmögte. - A tiéd az ügy.

- Alleluja! - Stryker rohanva indult az ajtó felé.

- De Stryker...! - szólt utána figyelmeztetően Fineman.

- Nos?

- Viselkedjél...

- Egy olyan született bájlóvag, mint én? - meredt rá elképedve, ártatlan kék szemekkel Stryker. - Hogy én ne tudnék viselkedni? - Azzal, mielőtt Fineman meggondolhatta volna magát, vigyorogva kiviharzott a szobából. Az üvegajtón át látták, amint felmarkolja kabátját, kalapját, feldúlja íróasztalát egy használható golyóstollért, kiissza kávéját, fellöki íróasztallámpáját. Egyszerre szörnyen lendületbe jött. Fineman a szemüvege felett Toscarellire pislogott.

- Még mindig pocsékul néz ki - jegyezte meg mogorván.

- Pocsékul is érzi magát - állapította meg Toscarelli.

- Az isten verje meg, nekem azt mondta...-fortyant fel Fineman. -Hé, Stryker! Stryker! -kiáltott ki a félig nyitott ajtón át.

De Stryker már elment. Végigrohant az előcsarnokon, dudorászva, mint egy bűgőcsiga, gumitalpú cipője odaadóan csattogott a mozaikpadlón, maradék haja göndörödve lebegett kopaszodó fején, sálja fennen repkedett. Ismét élt.

Toscarelli felsóhajtott, és nekikészült, hogy utána eredjen. Toscarelli megtermett, barna, kiegyensúlyozott férfi volt, hosszú ideje Jack Stryker partnere, testének tömege volt a szükséges ballaszt Stryker gyakran önpusztító száguldásában. Megszokta, hogy ő takarítja el a törmelékeket Stryker után, és Stryker mindig számított rá, hogy társa mellette áll. Eredményes pár voltak, és Toscarellit idegesítette Stryker kényszerű távolléte a kórházi vendégszereplés miatt, amelynek oka Stryker egy sikertelen éjszakai virrasztása volt, a várt ügyfél ugyanis végül mégsem jelent meg a színen. Ekkor kettősük majdnem felbomlott, és Toscarelli el akarta kerülni, hogy ilyesmi még egyszer előfordulhasson. Úgy szerette Strykert, ezt a tróger, mint a testvérét, és régen fenntartotta magának a jogot, hogy saját kezűleg fojtsa meg, minden külső beavatkozást kizárva. Amint lendületesen elindult az ajtó felé, viharos papírzörgés közepette Fineman hangja akasztotta meg.

- Itt van ez a feljegyzés, a fene ette volna meg. Fehéren feketén. "Az orvosok zöld lámpát adtak, hogy teljes munkaidőben visszatérjek." Itt áll. Ő írta alá.

Toscarelli felhúzta vállát, egy darabig úgy hagyta, aztán leengedte.

- Hazudott.

Stryker mogorván bámult ki a kocsi ablakán, miközben Toscarelli átmanőverezett az egyetemi épületegyüttest körülvevő egyirányú utcák szövevényén, és megállt a park bejáratánál. Ahogy a kocsiból kiszálltak és megcsapta őket a hideg levegő, halkan mordult egyet, lehúzta homlokára szövetsapkáját, aztán fejét hátrahajtva felnézett a Grantham Hall homlokzatára. Ez is új épület. Az angol tanszék a régi időkben összevissza volt elhelyezve néhány hangulatos, öreg házban a Lafayette-en, aztán, az évek során, ahogy az egyetem terjeszkedett, úgy vette egymás után birtokba ezeket a régi házakat. És most, miután megcsillant a lehetősége, hogy Állami Egyetem legyen belőle, nekiálltak és egy építészeti villámháború keretében leromboltak mindent, ami régi, és újat építettek a helyébe. Stryker úgy érezte, az egyetem elszemélytelenedett. Az arányok is hibásak voltak. Az új épületek talán megérdemelték egy építészeti nagydíjat, de ki tud kezében egy jó könyvvel, lekuporodni egy falanszterben? Nem tudta elképzelni, hogyan tanulhatnak itt a fiatalok, hogyan azonosulhatnak vele. Az biztos, hogy az egész csupa levegő meg világosság: hideg levegő és hideg fények. A régi angol tanszéken értelemszerű volt a következtetés, hogy a komornyik a gyilkos. De itt? Talán egy robot.

A két "csak kari személyzetnek" feliratú lift egyikén mentek fel az emeletre. A liftajtók fehér falú előcsarnokra nyíltak, körben a fal mentén műanyag borítású padok, a padok előtt króm és üveg asztalok.

A színeket az egész helyiségben mindössze egy hatalmas, absztrakt festmény képviselte, amely az arzénzöld, a sárga, a narancs, a rémrózsaszín és a fekete diszharmonikus zűrzavarával barátságtalanul bámult le rájuk. A festmény címe az alája rögzített kis tábla szerint "Küzdelem" volt. A Képzőművészeti Tanszék ajándéka.

- Képzelem, milyen boldogok voltak, hogy megszabadultak tőle - morogta Stryker, és kigombolta mellényét.

Toscarelli kíváncsian nézett körül.

- Micsoda? - kérdezte.

- Semmi. - Stryker körbesétált az előcsarnokban. Hé, nézd csak, a disznók bulit rendeztek, és engem meg se hívtak. - Átkukucskált az üvegfalon, amelyen üvegajtó nyílt, rajta arany betűkkel ez állt: "Kari Társalgó". - Kari ez, meg kari az, szemmel láthatóan szívesen különítik el magukat a tömegektől, mi? Odabent a székek alig egy árnyalattal voltak vonzóbbak, mint az előcsarnokban. Két falhoz tolt asztalon összevissza

halom üres tányér, szétszórt fogpiszkálók és púposan megrakott hamutartók mellett néhány száraz, kunkorodó szélű, háromszögletű szendvics. Az üvegekocka távolabbi végében az ablakokból kilátás nyílt a néptelen parkra, és a könyvtáráépület halvány körvonalaira. Odalent, a parkot szegélyező lombtalan fák fekete csipkerajzolata alatt magányos busz vánszorgott hörögve az éjszaka hullott, centiméternyi, csikorgó hóban, és rajzolt fényes, fekete kacskaringókat maga után. Stryker a sterilen légszigetelt ablaküvegen keresztül is hallotta a motor asztmatikus lihegését és a légfékek sivítását, amint a busz a következő sarkon a közlekedési lámpa előtt lefékezett. Mélyet lélegzett, érezte, hogy a mozdulatlan levegő a mellkasába markol, és köhögésre ingerli.

- Nos hát, hol a hulla? - kérdezte kurtán, kezét a zsebébe mélyesztve.

- Arra - intett Toscarelli, aki, míg Stryker a buli maradékaival ismerkedett, gyors felderítést végzett. Lehetséges, hogy a hulla is a buli maradéka? - gondolta Stryker, amint a nagydarab ember után indult.

Végigmentek a parkkal párhuzamos, szűk folyosón. Kétoldalt ajtók nyíltak. A parkra néző szobák nyilván az elegánsabbak, döntötte el magában Stryker. A szembelevők, amelyek sötétebbek, parasztnak, éhenkórászoknak és baconiánusoknak vannak fenntartva, nem vitás.

A bűncselekmény színhelye az egyik parkra nyíló szoba volt. Az ajtóban egyenruhás rendőr örködött. Átlépték a hosszú, vastag, nagyrészt már száraz vércsíkot, amely a küszöbön át kígyózott kifelé. A talán ötször három méteres, fehér falú szobában a padlón szürke linóleum. Jobbra-balra a falakon könyvekkel megrakott polcok. A folyosó felőli fal mellett kartotékszekrények. A sétány felőli falon semmi, csak fűtőtestek az ablak alatt. A kartotékszekrények felett néhány jelentéktelen kép. Egyébként a helyiség funkcionális volt és barátságatlan. Hideg is lett volna, ha nincs tele emberekkel, akik az áldozatot körülnyüzsögték. Ott pillantották meg először a hullát is, meg Bannermant is, az orvos szakértőt, amint a hulla fölé görnyedt.

Ez legalább valami pozitívum; Stryker szerette Bannermant, mert képes volt megőrizni humorérzékét, jóllehet ügyfelei általában nem voltak olyan állapotban, hogy nevethek volna a tréfáin.

Stryker szemrevételezte a két beosztott nyomozót, akiket az egyenruhás rendőr telefonjára rendelt ki az esethez. Az idősebbiket, Pinskyt, ismerte és megbízott benne. Megkönnyebbült, mikor meglátta, hogy őt osztották be mellé. Pinsky nagydarab, cammogós, körülbelül

Stryker korabeli férfi volt. Hosszú, kiélt arca volt, és állandóan azt a látszatot keltette, mintha egy nála testesebb valaki használt ruháját hordaná, amelyet véletlenül emelt el a gőzfürdőben. A másik új arc volt. Neilson? Igen, az. Akkor került az állományba, amikor ő a kórházban volt. Fiatal, jól öltözött, jólfésült, megjátszotta a kisokost, de Stryker nem ítelt elhamarkodottan. Némi gyakorlat, és sok ilyen kisokosról kiderül, hogy valóban okos. (Persze akadt, akinél a jelző második fele elmarad.) Úgy látszik, Pinsky kijön vele, gondolta, úgyhogy talán van valami a gyereken. Stryker Donovanhoz, a fényképészhez fordult.

- Ne felejtkezz meg a külön kópiáimról!

- Hogy mindent fordítva is lássál? Nem felejttem el - vigyorgott Donovan. Stryker minden alkalommal két készlet nagyítást kért az esetről, egy normálisát és egy tükörképet, ahol a bal jobb, és viszont. Azt állította, hogy így másképp látja a dolgokat. Valahol, valami könyvben olvasott róla. Eddig még soha semmi sem sült ki belőle, és valószínűleg ezúttal sem fog, de Donovan előzékeny ember volt, és igyekezett kerülni a vitát, mert Stryker könnyen dühbe gurult.

Stryker megállt a holttest mellett.

- Zűrös - állapította meg.

- Zűrösebb, mint gondolnád - jegyezte meg Bannerman és fölnézett rá.

- A gyilkos alaposan kitett magáért ezúttal. Legalább tíz seb a mellen, valószínűleg ettől a késtől. - Egy átlátszó, gyűrött műanyag zacskóra mutatott, amelyben egy rézpengéjű tör volt látható. Stryker felismerte a kísérő cédulán Pinsky apró, hátrafelé döntött betűit. "Papírvágó vagy levélnyitó kés, vagy hasonló."

Stryker átlépett a hulla lábai felett, és a zacskóhoz hajolt.

- Csinos darab. Gondolod, hogy a halotté volt?

- Valószínűleg.

- Fura tárgy egy egyetemi professzor dolgozószobájában. - A kés valójában súlyos réztör volt, a nyele életnagyságú, élethűen kidolgozott, merev emberi phallust mintázott.

- Van viszont egy tárgy, ami furcsa módon hiányzik egy egyetemi tanárnál. Nézd - mondta Bannerman.

Stryker és Toscarelli a holttest fölé hajolt. Stryker nem szólt semmit, de Toscarelli öklendezni kezdett, elfordult és sietve az ajtó felé indult.

- Elnézést - mentegetőzött Bannerman. - Megfelejtkeztem Tosca gyomráról.

- Az enyémmre is gondolhattál volna - mordult fel Stryker, és körülnézett. - Megtaláltátok?

- Még nem.

- Vajon mit jelenthet ez?

- Pali legyenek, ha tudom. A halál beállta után csinálták, szerencséjére. A boncolásnál meglátjuk, de most úgy gondolom, tizenegy és egy között halt meg az ipse. Az ablakokat nyitva hagyták, és ezekben a helyiségekben a központi fűtés tizenegy felé leáll. Hidegben hamarabb következik be a hullamerevség. De így is... azt mondanám, nem korábban, mint tizenegy.

- Védekezett? - kérdezte Stryker. Bannerman a fejét rázta.

- Nem, legalábbis nem hiszem. Jókorá ütésnyom van a bal halántékán, alighanem leütötték, mielőtt leszúrták.

- Elölről vagy hátulról?

- Mind a kettő lehetséges.

- Gondolod, hogy a gyilkos nyitotta ki az ablakokat?

- kérdezte Stryker és megnézte a kilincseket, amelyeken még látszottak az ujjlenyomatpor nyomai.

- Talán - mondta Bannerman. Oldalára fordította a halottat, amitől a hulla mereven kinyújtott jobb karja a válla fölé emelkedett, és a mennyezetre meredt. Strykernek egy pillanatra az a hóbortos érzése támadt, mintha neki intene, mintha fel akarná magára hívni a figyelmet.

- Az ablakkilincseken nincsenek ujjlenyomatok mondta Pinsky. - Csak foltok.

- Kesztyű?

- Miért ne? Tél van, nem?

Stryker lenézett a kezére. Ő is kesztyűt viselt. Ez azt jelenti, hogy a gyilkos kintről jött? Az áldozat nem volt utcára öltözve. Gyönyörű, puha, kasmírszerű anyagból készült szürke öltöny volt rajta, elefántcsontszínű ing, fekete cipő, fekete zokni.

- Ez a nyakkendő piros, vagy...

- Piros - bólintott Bannerman. - Folyt ugyan rá vér, de a nyakkendő eleve piros volt. - Szétnyitotta az áldozat zakóját, megmutatta Strykernek a szúrásokat és a vérnyomokat. Mikor a gyilkos végzett vele, félig az oldalán feküdt... erre utal a halál utáni sápadtság. Nagy bemeneti nyílások a sebeknél. A hátán fekve a vér java a testben maradt volna, de ahogy az oldalára fordították, szemben az ajtóval, szegény pára egyszerűen elvérzett.

- Azt akarod mondani, hogy mindezek után sem volt még halott?

- Ó, néhány percen belül meghalt volna, az biztos. A sebek nagyok, de egyik sem érintette a szívet. Egyenesen lefelé szúrtak; ha az ember el akarja találni a szívet," előbb lefelé, aztán a sternum fölött felfelé kell szúrni, vagy így, egyből a bordák közé.

- Egyenesen lefelé - mormolta utána Stryker.

Bannerman a sarkán hintázott. Inge ujjával megtörölte arcát. Hosszú arca volt, a szeme alatt pattanások nyoma rútította el, általában olyan volt, mint egy barátságos ló.

- Úgy gondolom, amikor megszúrták, a hátán feküdt. Az utolsó döfés a sternumba ment, a szegycsontba, és ott megszorult. A gyilkosnak erővel kellett kirángatnia a kést, keményen meg kellett húznia, hogy kijöjjön, láthatod, ez a seb más, mint a többi. Eközben fordított egyet az áldozaton. Gondolom, addigra kifáradt. Lelassult.

- Kitombolta magát? - kérdezte Stryker.

- Valami ilyesmi.

- Férfi volt vagy nő?

- Nem tudom megmondani. Vannak kicsi férfiak és nagydarab nők. És ne feledd, hogy az áldozat öntudatlan volt.

- Akkor miért ez a szenvedélyes harag? Bannerman a vállát vonogatta.

- Ki tudja? Talán egy szúrással kezdte, aztán elborult az agya, dührohamot kapott, és folytatta. Ez is egy lehetőség.

- Tudom - mormolta Stryker. - Láttam már ilyet. Bannerman arca elkomorodott.

- Azt akarod mondani, hogy magadban is éreztél már ilyesmit? Ez az az eset, amikor emberek gyerekeket vernek össze és feleségeket félholtra. Rémes.

- Mi megállunk az első ütés után. A gyilkos nem állt meg.

- Lehet, hogy mindössze ennyi a különbség közte és köztünk - mondta Bannerman, és nekiállt elcsomagolni a cuccait.

- Van még valami, amit tudnom kéne? - kérdezte Stryker.

Bannerman megállt, és lenézett a halottra.

- Hatvan és hetven között lehetett, jól konzervált, jól táplált, alighanem sokat ivott.

- Nem ez volt az egyetlen szenvedélye - jegyezte meg Pinsky. - Nézze azokat a képeket az íróasztalán.

Stryker odament az asztalhoz, és felvette a fényképcsomót, amely

lefelé fordítva hevert az írómappán. Pornó felvételek. A szokványos, pikáns pózok, diszkrét pillantások, de fenék ki, lábak széjjel, kezek munkában, kihívó szernek. Ezret meg ezret látott már belőlük. Egy különbséggel.

Ezek mind férfiak voltak.

- Ó! Óriási! Klassz - mordult fel, és undorral dobta vissza a képeket a mappára. - Gondolod, hogy ez van a csonkítás mögött? A homokos férfiak gyakran csonkítják meg az áldozatukat, ha gyilkolnak.

Bannerman megint a vállát vonogatta.

- Erre is gondoltam, de azok rendszerint az illető legkézenfekvőbb szervét vágják le, nem igaz? Az viszont ennél érintetlen odalent. Olyat még sose láttam, akinek a nyelvét vágták volna ki. Nem is olvastam ilyesmiről.

- Talán azért csinálta, hogy ne beszélhessen - humorizált Neilson.

- Roppant mulatságos - dörögte Stryker. De nem nevetett.

HÁROM

Stryker Pinskyt hallgatta, aki éppen végére ért jelentésének, amikor Toscarelli beszólt a szobába.

- Valaki jön.

Stryker kiment a haliba. Neilson nézett utána, és felhúzta a szemöldökét.

- Azt akarjátok mondani, hogy ez az a keljfeljancsi, akiről folyton beszéltetek? Nekem más a benyomásom róla.

Pinsky lenézően mérte végig, Bannerman pedig mintegy magyarázatként megjegyezte:

- Beteg volt.

- Meglátszik rajta - nevetett Neilson.

- Én ésnél lennék a helyedben, kölyök - mondta barátságosan Donovan, miközben a fényképezőberendezését csomagolta. - A végén még kifoghatod, amikor harapós kedvében van, és ha nem vigyázol, téged fog megharapni. Nem szereti a lefetyelő rendőröket. - Elégedetten látta, hogy a fiatalember elpirul. A műanyag zacskóba csomagolt réztör kicsúszott Neilson kezéből, és a földre esett.

- A vér ilyen csúszós rajta... kiszámíthatatlan... mentegetőzött a fiatalember.

- Akárcsak Jack Stryker - bólintott Bannerman. Vigyázz magadra.

Odakint a hallban Stryker és Toscarelli érdeklődve figyelte, amint egy másfél méter magas, fagyottvillám-tekintetű, ruganyos járású Hüvelyk Matyi siet feléjük. Az apróság egy férfi volt, bár az ember inkább nézte volna ősz hajú kisfiúnak.

- Stark vagyok, a tanszék vezetője. Az egyetemi rendészetről telefonáltak. Azt mondták, gyilkosság történt. Igaz?

- Pontosan - közölte Stryker, és elővette igazolványát. - Én Stryker hadnagy vagyok, ez itt Toscarelli őrmester. Mi vezetjük a nyomozást.

- Ott? - kérdezte Stark nyomatékkal, és a nyitott ajtó felé nézett.

- Igen, az illető... - de Stryker elkésett. Stark elsietett mellette, és mielőtt a mondatot befejezhette volna, eltűnt a szobában. Bannerman most is az áldozat mellett térdelt, éppen egy hullazsákot bontogatott széjjel. Aztán ő is, meg a többiek is abbahagytak mindent, és mozdulatlaná, mintegy élőképpé dermedtek.

Stark megállt a holttest mellett, és lenézett rá. Merev arcán egy izom se rezdült.

- Nos, uram? - kérdezte Stryker Stark mögé állva. Ez az? - Stryker nyilván arra célzott, azonos-e az áldozat azzal, akinek a neve a szoba ajtaján volt olvasható.

- ő az - javította ki gépiesen Stark. - Igen, ez Aiken. Nyilván nem öngyilkosság - tette hozzá fahangon.

- Fejbe verték, aztán többször megkéselték - szólalt meg kéretlenül Bannerman.

- Valóban - szakította félbe kifejezéstelen arccal Stark.

Bannerman szóra nyitotta száját, hogy folytassa, és Stryker hiába rázta hevesen a fejét Stark háta mögött, Bannerman nem vette észre.

- És kivágták a nyelvét. Utólag.

Stark egy pillanatra rámeredt, aztán sarkon fordult, és kiviharzott az ajtón. Stryker félúton érte utol a folyosón. A kis ember megtorpant, és megborzongott.

-Jól hallottam...ő

- Attól tartok, igen, uram - mondta Stryker. - Nem kellett volna semmit se mondania a szakértőnek, míg a boncolás meg nem történt, de...

- Miért nem? - pislogott fel rá Stark.

- Nos, ezek a részletkérdések gyakran...
- Aligha nevezhetném ezt "részletkérdésnek", hadnagy. Úristen, hogy utálta volna Aiken a gondolatát is annak, hogy a testét eltorzítsák.
- Nos, csukott szájjal nem látszik majd semmi, hangsúlyozta készségesen Stryker, gyakorlatiasan a temetési előkészületekre célozva. - Úgy készítik elő, hogy természetesnek lássék.
- Azt még jobban utálná - csattant fel Stark, és továbbsietett a folyosón. Hadarva beszélt, félig magának; a szavakba kapaszkodott, mint mentőkötélbe, és apró, de megjegyzésre érdemes témákat fűzött föl rá, hogy felszínen tartsa magát. - Nincs családja. Mi gondoskodunk majd az előkészületekről. Értesítenem kell a dékánt. És az ügyvédjét. Azt hiszem, e pillanatban én vagyok egyik végrendeleti végrehajtója.
- Pillanatnyilag? - kérdezte csodálkozva Stryker.
- Úgy váltogatta őket, mint más a nyakkendőit mondta Stark. - Egyik hétről a másikra. Sose ismerte ki magát az ember. - Ahogy az előcsarnokhoz értek, Stark csillogó szeme megakadt a kari társalgóban hagyott ételmaradékokon.
- Ez botrányos. Még hétfő előtt tennem kell az ügyben valamit.
- Valami buli volt itt tegnap este? Stark tagadóan rázta a fejét.
- Nem nevezném bulinak. Most ért véget a beiratkozási hét, tudja? Ilyenkor rendszerint összejövünk. Sherry meg ilyesmi. Semmi rendkívüli.
- És hány óráig tartott ez az összejövetel? Stark elgondolkodott.
- Hatkor legtöbben elmentek. De mi maradtunk. -Mi?
- A tanszékvezető-helyettes Arthur Fowler és a vizsgabizottság. Volt néhány megbeszélőnivalónk.
- Stryker elővette jegyzetfüzetét.
- Aiken Adamson is tagja volt a bizottságnak?
- Igen.
- És a többiek?
- Stark mély lélegzetet vett.
- Aiken, Arthur és én, Pinchman, Rocheleau, Underhill, Heskell, Heath, Grey-Jenner, Trevorne, Coulter és Wayland.
- Tizenkettő.
- Pontosan.
- És mind itt maradtak...? Meddig?
- Nem tudom pontosan. Fél nyolcig vagy nyolcig.
- Mi ennek a bizottságnak a dolga, pontosan?

- Valami új dologgal próbálkozunk. Speciális program, ígéretes felsőbb évfolyamos angol szakosoknak. Korán kiemeljük őket a normális évfolyamukból, és konzultációs alapon, egyénileg foglalkozunk velük. - Stark egyre ingerültebb lett. - Igazán azonnal értesítenem kell a dékánt.

- Természetesen - helyeselt Stryker. - És egyidejűleg a többieket is összehívná?

- A többieket? - csodálkozott Stark. - Valamennyit? Tisztában van vele, hogy ezen a tanszéken több mint hatvanan vagyunk, ezen kívül ott vannak a titkárnők meg a hallgató-segédek? Az angol az egyetlen olyan fő tantárgy...

- Nyugalom. - Stryker a noteszt vizsgálta. Nekem csak Fowler, Pinchman, Rocheleau, Underhill, Heskell, Heath, Grey-Jenner, Trevorne, Coulter és Wayland kell.

- Szombaton? Van köztünk nagyon idős és...

- Beszélni akarok velük - vágott közbe Stryker zavartalanul. - Nem bánom, ha hátulról előre idézik Shakespeare-t, Tom Eliottal jártak misére vagy Róbert Frosttal hasogattak szörszálat vagy ragoztak ígét. Ez gyilkosság, dr. Stark. Ezek az emberek sokáig maradtak, ők voltak az utolsók, akik Adamsont életben látták. Talán köztük volt, aki legutoljára látta.

- Csak nem gondolja... nyilván nem gondolhatja, hogy egyikünk... - mondta elborzadva Stark.

- Még semmit sem gondolok - hazudta Stryker. - Én csak a porszívó vagyok, amely tényeket és benyomásokat szippant fel. Ez egy része a feladatomnak. Talán van közöttük, aki tudja, hová szándékozott menni Adamson az összejövetel után, vagy miért maradt itt tovább, ha valóban itt maradt. Talán mondott valamit valamelyiküknek, vagy valaki hallotta, hogy mond valamit. Ő holtbiztos, hogy nem fogja nekem elmondani.

- Nincs köztük senki katolikus - jelentette ki váratlanul Stark.

- Hogyan?

- Egyikünk se mehetett misére Eliottal. - A szeme gyanakodva fénylett. - De van egy magántanárunk a karon, aki azt állítja, hogy szellemkapcsolatba lépett William Wordsworthtal.

- Hülyeség - jelentette ki pléhpfával Stryker. Stark felhúzta a szemöldökét.

- Ó, valóban? Gondolja, hogy...

- Hívja fel őket. Azt szeretném, ha minél előbb itt lennének. Hacsak

nem gondolja, hogy komolyabb intellektuális kihívás lenne számukra, ha elkocsikáznának a kapitányságra. - Stryker rámosolygott Starkra. Elbűvölő mosoly volt, barátságos, elárusítómosoly.

Stark nem volt elbűvölve és vevő sem volt.

Szemügyre vette Strykert. Felmérte. Kemény fickó, döntötte el magában. És eszes. Nem könnyen befolyásolható. De miért is lenne? A mi tekintélyünk csak az egyetem határáig terjed, az övének nincs határa. És a tekintély döntő befolyással van az emberekre. Az én életemet is befolyásolta, az csinált belőlem olyasmit, ami sose akartam lenni. De ha óvatos vagyok, ha mind óvatosak vagyunk, és együttműködünk vele, nincs ok, amiért ne lehetne az egész ügyet a lehető legjobban és legbiztonságosabban elintézni, és akkor semmi kár sem éri a kart és az egyetemet. Istenem!

A dékán föl fog robbanni, ha megtudja. Úgyis csak az alkalmat lesi, mikor köthet bele az angol tanszékbe. Néhány hónap múlva kell a kormányzótanácsnak döntenie az ügyünkben, és közben itt az egyetemen szabadon járkal egy gyilkos. Ez aligha minősít majd bennünket állami egyetemi státusra. Vagy valami támogatásra... hacsak nem minősítik az egészet válságövezetté. És valami módon engem fog hibáztatni. Minden munkám, mindaz, amit eddig végeztem, semmivé válik. Ha nem tudjuk gyorsan rendbe rakni a dolgot. Átkozott Aiken. Átkozott!

- Rendben van, hadnagy. Összehívom őket - adta meg magát Stark.

Toscarelli az előtérben csatlakozott Strykerhez. Stark közben lement a központi irodába, hogy felhívja a dékánt és összehívja a bizottság tagjait. Stryker leküldte vele Pinskyt, aztán kibámult az utcára. A forgalom sűrűsödött, a feketén csillogó aszfalton a kocsik kerekei szennyes, sáros mintákat rajzoltak a két oldalt fehérén csillogó hókupacok közé.

- Nem tiszta a dolog - jelentette ki Toscarelli.

- Tudom - közölte Stryker. Megemlítette az előző esti összejövetelt. - Stark azt mondja, körülbelül nyolckor volt vége. Lehetséges, hogy az áldozat elment a többiekkel, lehet, hogy itt maradt, vagy elment, és visszajött. Ezt az épületet tizenegyig, amikor az éjjeliőr elvégzi ellenőrző körútját, nem zárják be.

Toscarelli felhorkant.

- Állítólag.

- Hát igen. - Mindketten arra gondoltak, hogy mindenki megbízhatatlan, aki történetesen nem szolgálatos rendőr.

- Talán valami ütődött alak bejött, megvárta a mellékhelyiségben, míg az őt továbbmegy, aztán akcióba lépett.

- Honnan tudhatta volna bárki is, hogy Adamson itt lesz, ha nem állapodtak meg előzetesen? És ha megállapodtak, miért bújt volna el a vécében? - Stryker elővette ütött-kopott szivartárcáját, rámeredt, aztán visszatette. - És miért éppen itt? Gondoljunk a szexmotívumra... ezer célszerűbb helyet tudnék elgondolni, mint ez az iroda...

- Oké. Talán pénzről volt szó.

- Micsoda pénzről?

- Én tudjam? Csak hangosan gondolkodom.

- Hát igen. - Stryker szeme megint a kari társalgó büfémaradványaira tévedt. - Tizenkét kis professzor bulit rendez, és mikor vége van, egyikük meghal. Mi a valószínűsége annak, hogy közülük került ki a tettes?

- Ugyan már! - nevetett Toscarelli gúnyosan. A szivar buzi volt. Voltak meleg barátai. Talán elment, felszedett valakit, visszahozta ide, aztán a fickó meggondolta magát és kinyírta. Nap mint nap előfordul.

- Uhum. Nap mint nap.

- Nahát. Tényleg előfordul.

- Az fix. Homokos bárokban, népszerű buzitanyákon. De nem egyetemeken.

- Nézd - mondta ingerülten Toscarelli -, csak azért, mert ezek olyan okosok, attól még nem lesznek annyira okosok, érted?

- Egyetértek, ezért mondtam éppen most, hogy egyáltalán nem veszem be a buzimotívumot. Nyilván más volt. - Stryker a zsebében kotorászott. - Pecsételjétek le ezt a folyosót, senki se léphet be, ha nem hívjuk. Ezek a meghívottak. - Odaadta Toscarellinek a noteszét, hogy másolja ki belőle a neveket. - Aztán küldd el Neilsont a Nyilvántartóba. Kérem Adamson valamennyi hallgatócsoportjának a listáját a múlt tanévről és a zárójegyeket. Tudni akarom, ki bukott meg, vagy éppenséggel ki kapott elégségest. Aztán menjetek át az erkölcsrendészetre; ellenőrizték a homokos vonalat, és szedjék össze, amit Adamson szokásairól, kapcsolatairól, minden egyéb dologáról tudnak. Schuster, az a szegény buzi, bocsánat a kifejezésért, töviről hegyire ismeri a témát. - Levette fejéről a szövetsapkát, összegyúrta, felöltője zsebébe dugta, aztán megint előkotorta szivartárcáját, kinyitotta, kivett egy szivart és a fogai közé fogta. Gyufa után kutatott. Továbbá azt akarom...

- Nem szabad dohányoznod - figyelmeztette Toscarelli.

- Dolgozom, az isten áldjon - tiltakozott Stryker.
- Az orvosok...
- Ezt az orvosoknak... - dörögte Stryker és elfordította fejét, hogy ne lássa Toscarelli szemrehányó tekintetét. - Oké, kompromisszum. Nem veszem elő a gyufát. Oké?

Toscarelli szkeptikus képpel jegyezte meg:

- Míg meg nem felejtkezel magadról.
- Nem felejtkezem meg. Jézus Mária, én voltam az, aki majdnem meghalt, nem te. Emlékszel még?

- Addig emlékszem, amíg te is emlékszel. -Tudod, hogy neked ápolónőnek kellett volna menned? - háborgott Stryker ellenségesen. - Talán az is voltál előbbi életedben. Szállj le rólam, Tosca. Eseten dolgozom.

- Te is egy eset vagy - dörögte Toscarelli.

- Mulatságos vagy, haha. - Stryker megint nekiindult, és körüljárta az előcsarnokot, aztán megállt a festmény előtt. -Úristen, de rémes! Igazán rémes.

- Van még valami tennivalóm? - kérdezte Toscarelli, elengedve a füle mellett Stryker műértő kritikáját. Stryker a szivarját rágcsálta. A szivar éles szögben meredt fölfelé a fogai közül.

- Kávét kérek és egy Dan szendvicset. A diákszövetség éttermében nagyon jó Dan szendvicset kapni. Vállánál fogva megperdítette Toscarellit, mielőtt a nagy ember szóhoz jutott volna. - Ha nem dohányozhatok, legalább eszem. Helyes?

- Helyes. Úgyis fel kell táplálnod magad. Két hónap múlva esedékes az éves orvosi vizsgálat. Majd akkor lebuktatnak.

- Két hónap múlva nem lesz semmi bajom - vicsorgott Stryker. - Már most sincs semmi bajom. Dühösen nézett körül a kari társalgóban. - Fogadjunk, hogy valamelyik ezek közül a kékharisnyák közül követte el. Nem hiszem, hogy egy tolvaj, nem hiszem, hogy egy buzi, nem hiszem, hogy egy feldühödött diák. Fogadjunk, hogy ezek közül valamelyik volt az. Érzem.

- Még nem is beszéltél velük.

- Idefigyelj - folytatta Stryker. - Ezt a szobát fölforgatták. Láttad a nyitott fiókokat és a papírt mindenfelé?

Toscarelli bólintott. Stryker folytatta.

- Egyetlen darab papírt sem találtunk az áldozat alatt, annál többet

rajta. Nos, ha Adamson visszajött, és tetten érte a tolvajt, lenne papír alatta is. Isten a megmondhatója, van belőle bőven mindenütt. Nem. Akárki volt a tettes, előbb megölte Adamsont, és csak azután dülta fel a szobát, hogy lopásnak nézzen ki. De egy tolvaj nem csinál ekkora zűrt, egy profi pedig végképp nem. És ha jobban meggondoljuk, a tolvajok nem gyilkolnak.

- Kivéve, ha tetten érik őket.

- Mire számíthat egy betörő, mit talál egy istenverte professzor szobájában? - tette fel a kérdést Stryker. Az Egy angol ópiumevő vallomásai-t?

- Micsodát? - kérdezte Tosca, hirtelen megzavarodva a kérdéstől.

- Az egy regény.

- Az ember az ópiumot nem eszi, hanem szívja.

- Egy Viktória-korabeli regényről van szó, a fenébe is. - Stryker, miközben beszélt, türelmetlenül járkált föl-alá az előcsarnokban. A műszakiak, amint a folyosó felől benyüzsögtek, óvatosan kerülgették. Donovan Neilson felé kacsintott, és a fejével a fel-alá sétáló alak felé intett.

- Megmondtam neked - mondta halkán -, máris ugrásra kész.

- De megengedem, hogy igazad van - folytatta Stryker és tovább sétált. Nem nézett a műszakiakra, Toscarellit sem látta, csak saját gumitalpú cipője orrára bámulva körözött a helyiségben. - Megengedem, lehet, hogy egy buzi ölte meg. Azt is megengedem, hogy egy becsavarodott pali volt az, aki valamiért haragudott rá. Megengedem, az is lehetséges, hogy öngyilkos lett, ha neked úgy tetszik. Bármilyen belefér, kétségtelen. Van még valami, amire nem gondoltam?

- Csupán az én óriási tapasztalataim és bölcs tanácsaim - mondta Tosca. - Egy a húszhoz, hogy a tettes kívülről jött.

Stryker szivarja ismét felfelé meredt a szájából. A szeme csillogott.

- Be vagy gerjedve, nagyokos.

- Ne mondd ezt nekem.

- Akkor ne magyarázd el még azt is, hogyan vegyek lélegzetet - csattant fel Stryker, és elindult lefelé, a kari irodába. - És mondd meg a tagnak, aki szendvicsért megy, hogy sajtos legyen, vagy almás.

- Szilva jobb lenne neked - szólt utána Toscarelli. Karban kell tartani a rostjaidat.

De Stryker már messze járt, nem hallotta meg, mit mond.

NÉGY

Kate Trevorne a gyorsforgalmi út leágazásánál félúton leragadva ujjáival a kormánykeréken dobolt, és dühösen meredt egy kövér nőre, aki kombijával megpróbált betolakodni a sávba.

"Elnézést hölgyem, nekem sürgősebb, mint magának", mormolta, gázt adott, előre vágott, és besorolt egy üres helyre. Nem törődött az ingerült túlköléssel, bevágott a belső sávba, lefordult balra, aztán gyorsított, és megcélozta a tanszék parkolóját. Mikor az ablakot lecsavarta, hogy műanyag kártyáját bedugja az automatába, körülnézett, szemügyre vette a parkoló autókat. Némelyiket ellepte a hó, volt, amelyiket lesöpörtek, vagy amit a szél fútt tisztára. Ott volt Pete Coltja és Jane Lincolnja. Aztán besorolt a saját parkolóhelyére.

Kikapcsolta a motort, és elindult a bölcsészkar épülete felé. Gyilkosság, itt az egyetemen, és pontosan az angol tanszéken. Aiken halott. Hihetetlen, de Dan Stark aligha engedne meg magának ilyen tréfát. Szóval, nyilván igaz.

Ennyit arról, hogy milyen biztonságban él itt az ember, gondolta.

Nem mintha az ilyen veszélyeket akarta volna elkerülni, amikor a hirdetővállalatok kíméletlen üzleti világába tett sikertelen kalandjából visszatért ide. Azért jött vissza, hogy kiheverje Tonyt, és amikor utolérték a régi barátok, akik meggyőzték, maradjon velük, egy üde tavaszi napon megjelent, hogy előadja szándékát Dan Starknak. Évekkel ezelőtt, amikor végbizonyítványát megkapta, Dan kérte, hogy maradjon, de őt akkor elbűvölte a költségszámlaélet édes illata. Csak később vált búzösszé. Most már két éve dolgozott az egyetemen, és jobban szeretett ott lenni, mint valaha. A tantermek nyüzsgése, a hallgatók törekvése a tudományos fokozatért és, némi szerencsével, valami kis bölcsességért is...

Közülük ölte meg valaki Aikent?

Kiszállt a kocsiból, és majdnem hasra esett. Az éjszaka hullott hó eltakarta a korábbi havazás után a talajra fagyott jeges hóréteget, és a friss hópelyhek gyapjas takarója alatt a csalóka gödröknek, buckáknak mintha egyetlen célja lett volna: lebuktatni alázatosakat és hatalmasokat egyaránt.

Kate-ben az az érzés bujkált, hogy ugyanez vár rá az angol tanszéken is.

Amint a nyirkos kociúton átvágott, és óvatosan lépdelt tovább a tisztítatlan járdákon, újból elgondolkodott, vajon mit csinál, és mit gondol

most Richard. Megpróbálta felhívni a diákokthonban, de ott azt mondták, már elment. Annyival jobb lett volna, ha megbeszélhették volna a dolgot egymás között. De legalább együtt voltak előző este. Legalább emiatt nem kellett aggódnia.

Bárcsak Dan megmondta volna, mikor ölték meg Aikent. De Dan hangja tartózkodó volt a telefonban, magyarázatai kurták, mintha valaki mellette állt és hallgatta volna.

A rendőrség.

Ajkát összeszorítva megállt, és körülnézett. A park távolabbi végében néhány diák sétált, tarka ruhájuk világosan elárulta kilétüket. Négyen a sétányon hógolyóztak. A jeges levegőben tisztán hallotta éles hangjukat. Szóval a rendőrség megint itt van a Grantham Hallban. Ó, gyermekeim, bárcsak bántatlanul megőrizhetnétek fiatalságotokat, vidáman és szabadon. De jön a rendőrség és nektek fogalmatok sincs róla, mint jelent az, igaz?

De nekem van.

Én nem vagyok felejtős fajta.

Mély lélegzetet vett, és ahogy a Grantham Hall fala mellett tovább igyekezett, keményen magához szorította oldaltáskáját, készen arra, hogy kilódítsa, ha a helyzet úgy kívánja. De egyetlen rendőr sem állta útját az épület előtt, csak egy egyetemi rendész lődörgött a kari felvonóknál.

- Ó, itt van Miss Trevorne - üdvözölte az őr. - Már várják odafönt.

- Valóban? - kérdezte Kate sanyarú mosollyal. Nyilván nekik nem kellett átverekedniük magukat a dugókon, amikor mindenki a városba hajt a téli vásárra.

- Nem, hölgyem. - Az őr olyan arcot vágott, mintha normális körülmények között most rámosolygott volna. Megnyomta a lift gombját, de visszatartotta a nyíló ajtót. Kate megállt, leolvasta az őr nevét az egyenruhájáról.

- Tud valamit ezzel a dologgal kapcsolatban, Mr. Jackson?

- Nem, kisasszony - mentegetőzött az őr. - Tizenegykor végeztem el a körutamat, mint mindig, és akkor még-nem volt semmi baj. Én megmondtam nekik. De ismeri a zsarukat, nincsenek valami nagy véleménynel rólunk, egyetemi rendészekről. Azt hiszik, kontárok vagyunk, lejárt lemez. Nem gondolja, hogy ha láttam volna valamit, jelentettem volna? Léptem volna az ügyben?

-Biztos vagyok benne, hogy megtette volna, mondta barátságosan Kate. - Maga kapta el azokat a vandálokat tavaly, ugye?

- Igen, kisasszony - nézett rá hálásan az őr -, én voltam az. Szóval emlékszik rá?

- Természetesen. Hárman voltak, nem?

- Nem, csak ketten. De mekkorák! - Habozott. - És részegek.

- Gondolja, hogy valami efféle volt az is, aki ezt elkövette?

A folyosó végén megjelent egy egyenruhás rendőr, és Jackson üldözött arckifejezéssel folytatta.

- Nem tudom. Nem beszélhetek róla, érti? Menjen fel, Miss Trevorne, már várják azok a lángeszű rendőrök.

Nehezen fékezte felháborodását, a rendőrök szemmel láthatóan alaposan megdolgozták. Kate előrenyúlt, megfogta a liftajtót.

- Jackson!

- Igenis, kisasszony.

- Ezt nekik!

Az őr meghökkenve nézett rá, aztán elvigyorodott.

- Pontosan, hölgyem. Egészen megfelejtem már magáról meg a többiekről. Maga...

A liftajtó zárult, az őr kívül maradt emlékeivel, Kate meg a maga emlékeivel a liftben. Már régóta próbált szabadulni tőlük. Az idők folyamán lehiggadt, bölcsebb lett: a rendszer egyik oszlopa. Most mégis, megint érezte, ahogy az emlék felbuzog benne. Ma is éppen olyan disznók, mint voltak.

Semmi sem változott.

A liftajtó becsukódott mögötte. Az angol tanszék előcsarnokában Dan Stark mellett zömök, zilált külsejű, halványan ismerős férfi állt, ragyás bőrdzseki volt rajta, kitérdesedett nadrág, ingjén és bő pulóverén hosszú sál tekergett, a lábán piszkos, gumitalpú cipő. Az arca megérett egy borotválkozásra.

De a szeme, ahogy a noteszből felnézett, élénk volt, értelmes, a tekintete meghökkentően átható.

Kate úgy érezte, a nyomozó szemei erőszakot követnek el rajta, mintha lenyúlnának a torkán, megmarkolnák a gégéjét. Az egész ember tartásában volt valami elfojtott erő, amitől ő nyomban védekező állásba húzódott. Mintha éppen ugrásra készülne. Az ajka vonala lágy, de a hangja kemény. Bosszús, fémes élel.

- Elnézést, csak a tanszékhez tartozóknak - vakkantott rá. - Az a hülye rendész a földszinten még...

- Ez Kate Trevorne, hadnagy - vágott közbe Dan. Előadónk. Csak azért öltözik így, hogy a hallgatónak hamis identitástudatot kölcsönözzön vele.

- Ó! Oké, bemehet. - A kék szemek visszatértek a noteszhez. Kate el volt bocsátva.

- Hová mehetek be? - kérdezte Kate mézeshangon.

- A tárgyalóba - felelte unottan a férfi.

- Nem kapok rendőrségi kíséretet? - makacskodott Kate. - Annyira szeretem azokat a nagy, erős rendőröket. Olyan izgi érzés nézni őket.

- Ne, Kate - szólt rá rosszállóan Dan. - Ezt most légy szíves, azonnal hagyd el.

Stryker felnézett. Kiérezte a gúnyt a leány hangjából, de inkább látszott meglepettnak, mint haragosnak. A kék szemek még egyszer tetőtől talpig végigmérték Kate-et, és Kate tudta, máris megkapta a "zűrös" jelzöt. Már megint.

Állát felvetve, haragosan meredt a férfira.

- Ne üssön meg, biztos úr, kontaktlencsém van.

- Nahát! - kiáltott fel Stryker tréfás csodálkozással. - Tényleg? Alig-alig látszik. Táblát kellene a nyakában viselnie, akkor mi mind borzasztó óvatosak lennénk! Isten ments, hogy valami történjék azokkal a nagy, gyönyörű szürke szemekkel, igaz?

- Zsarú! - vágta oda Kate, mintegy vádlón.

- Kislány - vágott vissza kapásból Stryker.

- Rémes - dörmögte Stark. Kate sarkon fordult, és végigvonult a folyosón. Csípője haragosan ringott szűk farmerjében.

Stark megreszelte a torkát.

- Attól félek, Kate nem tanúsít éppen szerencsés magatartást a rendőrséggel szemben. De ez csak virtuskodás, gondolom, érti. Kate...

- Nem rossz segg egy egyetemi előadónak - jegyezte meg Stryker szórakozottan.

- Igen, szóval...

- Nos, akkor menjünk be - mondta Stryker, és elindult Kate után a folyosón.

Kate-et a düh motorja kergette végig a folyosón. Már majdnem elfelejtette, milyenek az igazi zsaruk. Miközben hozzászokott a klasszikus detektívregények tapintatosan megrajzolt nyomozóihoz és elkerülhetetlen lordjaihoz, a valós emlékek lassan elmosódtak benne. És ez most életre

keltette mindet, a könnygázt, a rabomobilt, a kiáltozásokat, az öklözést. Gépek. Romboló, gondolkodásra képtelen gépek, hatalmuk tudatától hajtva védik a Rendszert és a Rendszer védi őket.

Besétált a tárgyalóba, válltáskáját az asztalra hajította.

- Üdvözlét gyanúsított-társaim. Úgy hallom, valaki végre kinyírta azt a vén gazembert.

- Azt mondta, "végre", Miss Trevorne? - csattant fel mögötte élesen Stryker hangja.

ÖT

Stryker az asztalfőnél állva sorban végignézett az asztal körül ülők arcán. Akadt, akit egyetemi éveiből ismert, bár arcvonásaikat az idő némileg elrajzolta. Valaha ijesztőnek tartotta őket, a jövője volt a kezükben.

Most már nem félt tőlük.

Ha egyáltalán félelemről szó lehetett, azok féltek tőle. Valamennyi, kivéve természetesen azt a kettőt az asztal végén. A Vikinget és a Kislányt. Most jött rá, miért nem ismerte fel korábban a lányt. Valaha hosszú, egyenes haja most rövid volt és göndör, szív alakú arca java részét pedig akkoriban óriási szemüveg takarta el, és tette láthatatlanná szürke szemeit, a szeme körül húzódó vonásokkal együtt. Múlik az idő, hölgyem, gondolta. Csak a feneke, az a régi. Arra nagyon jól emlékezett Stryker.

És a fickó mellette, még mindig ugyanolyan magas, szőke, szakállas, és hihetetlenül jóképű Válozott itt valami más is? Vagy nem változott? Nos, hölgyeim és uraim, beszereztünk magunknak egy gyilkosságot. Én Stryker hadnagy vagyok, a társam Toscarelli őrmester; ránk osztották az esetet. Pinsky és Neilson felügyelők segítenek nekünk a munkában. Rendes körülmények között mindegyikükkel külön-külön beszélgetnék el, de minthogy olyan sokan vannak, úgy gondoltam, ezzel is időt takarítunk meg. Van valakinek ellenvetése?

- És számítana valamit, ha lenne? - kérdezte a Viking.

- Maga kicsoda? - kérdezte Stryker, és a listájára pillantott.

- Richard Wayland - felelte a Viking.

Stryker egykedvűn állta tekintetét, és láthatóan hidegen hagyta a

közbeszóló arroganciája.

- Ha szívesebben tartaná távol magát a nyilvános beszélgetéstől, Mr. Wayland, semmi kifogásom ellene. Indokainak részleteibe később bocsátkozhatunk, lent, az őrszobán, ahol egyénileg, külön tehet vallomást.

- Ez tényleg így van?- kérdezte vontatott hangon Wayland.

- Mindig is így volt, nem?- szólalt meg haragosan Kate.

- Nos, ti ketten, azonnal hagyjátok ezt abba - csattant fel váratlanul Stark hangja élesen és nagyon haragosan. - Itt gyilkossági ügyben folyik a nyomozás, ez nem tiltakozó nagygyűlés. Aiken meghalt. Szörnyűséges halállal. Felnőtt emberek vagyunk, nem gyerekek, és úgy fogunk viselkedni, mint felnőtt emberek. Világos, értitek?

Feszélyezett csend támadt.

A hallgatást végül Kate törte meg.

- Elnézést, Dan - mondta pirulva.

- Bízhatok benned?

- Cserkészbecsületszó - mondta Wayland elnyújtva a szót, és feltartotta három ujját.

Stryker, miközben a jelenetet szemlélte, megállapította magában, hogy Wayland a természetével homlokegyenest ellentétesen viselkedett, amikor meghunyászkodott. Ez nyilvánvalóan kitűnt a hanghordozásából. Udvarias, vagy nagyjából, amennyire csak lehetséges, udvarias csak azért lett, mert fejet hajtott a főnöki tekintély előtt. Ezzel szemben Kate Trevorne-on látszott, hogy őszintén bánkodik. A tekintetből, amelyet Starkkal váltott, kiérződött a kölcsönös megbecsülés és szeretet.

- Nos, mielőtt nekikezdenénk a beszélgetésnek - kezdte Stryker -, szeretném valamennyiüknek a személyazonosságát rögzíteni a fejemben. Mr. Rocheleau?

- Jelen.

Strykertől balra, az asztal közepe táján egy férfi feltartotta a kezét. Az előbb ő volt az, aki figyelmeztetően hunyorított Kate Trevorne-ra. Szomorú, vastag szemöldökű, bohócképű férfi volt, de bohócarca csupa jószág, kedvesség. Mellette Jane Coulter ült, aki Stryker felhívására csak egy biccentéssel válaszolt. Olyan volt, mint egy jól konzervált, idősebb nagynéni, de olyan esze volt, mint a borotva, és valamikor majdnem kibuktatta Strykert a kezdő angol csoportból. És nagyon sokat tanult tőle Stryker.

Egyenként azonosította őket, részben emlékezetből, részben jegyzetei

segítségével.

Edward Pinchmannak mindkét lába múláb volt; nyilván hozzá tartozott a székenek támasztott két alumínium mankó. Arthur Fowler, jelenleg a tanszék helyettes vezetője kopasz és fontoskodó alak. (ő valóban megbuktatta Strykert.) Lucille Grey-Jenner új arc. Karcsú természetével, kétrészes, olaszosan kötött, elegáns ruhájával kirítt a többiek közül. Utána következett az apró és élénk szemű Stark.

Mellette Mark Heskell ült, sugárzó arcán bibircsókokkal. A következő, Frank Heath magas, természetes néger, gyönyörű kezeit töprengve kulcsolta össze maga előtt az asztalon. Utána újabb szakáll következett, Chris Underhill, a házi költő. Rademaker-díjas, de pillanatnyilag olyan volt, mintha ruhástul aludt volna az éjjel. Roppant igyekezettel próbált rágyújtani pipájára. A keze remegett. Ezek mind új arcok voltak Stryker számára.

Az asztal végén, egyik karját hanyagul Kate Trevorne széke támláján nyugtatva ült Wayland. Vele kapcsolatban semmi sem volt új Stryker számára, vagy minden csupa nagyon régi újság volt.

Kate figyelte, hogyan méri fel őket Stryker. Felcéduláz bennünket, gondolta. Ripsz-ropisz, egyenként mind beleülünk a kategóriába. De engem nem az izgat, amit lát, hanem az, amit nem lát.

Vajon amikor Richárdra néz, meglátja-e benne valahol eldugva gyengédségét és érzékenységét? Kétlem. Látja-e Jane édeskés arca mögött kérlelhetetlen intellektusát? Valószínűleg nem. És Edward humorát? Feltételezné-e egy férfiről, akinek mindkét lába hiányzik, hogy ilyen száraz humora van, és ilyen kedvesen tud nevetni? Vagy hogy ilyen pedagógiai adottságokkal rendelkezik? Meglátja-e Mark Heskell önteltségét? Vagy Chris Underhill mániákus vallásosságát? Vagy Lucy Grey-Jenner érzékiségét? Vagy Dan jó szívét? Vagy Frank Heath méltóságát és felmérhetetlen tudását? Vagy Pete Rocheleau-ban azt a hihetetlen adottságot, amellyel egy apró tehetségpalántából hatalmas tudásfát képes nevelni?

Nem. És miért nem? Mert egy zsaru, azért.

A zsaruk csak néznek, de ritkán látnak.

Miért lenne ez más, mint a többi?

Strykert, ahogy ott állt egyedül az asztalfőn, egy pillanatra gyengeség fogta el. Kimerült. Toscára pillantott. A szemén látta, hogy aggódik miatta. Ha most beadja a kulcsot, hónapokig nem osztanak rá új ügyet, az biztos.

Ki kell tartania, kézbe kell vennie ezt az esetet, addig kell a markában ráznia a kockákat, amíg ki nem jön a megoldás. Ha most nem lát neki...

- Helyes. - Elfordult az asztaltól, odasétált a belső udvarra nyíló ablakhoz. Grantham Hall "L" alakú épület volt, az "L" két szára fákkal beültetett udvart fogott közre, a fák között padok, virágágyások. Távolabb, vagy hatszáz méterrel arrébb látszott a Természettudományi Kar épülete. - Múlt éjjel, valamikor tizenegy és egy között Aiken Adamsont saját dolgozószobájában megölték, itt, ebben az épületben. A hulláját hajnalban fedezte fel az éjjeliőr, amikor szokásos ellenőrző körútját járta. A szobát szemmel láthatóan átkutatták, de e pillanatban nincs módunk meggyőződni róla, mit kerestek, ha egyáltalán kerestek valamit, és mi hiányzik, ha hiányzik valami.

- Hogyan ölték meg?- Wayland volt a kérdező.

- Leszúrták.

Az asztal körül mozgolódás támadt. Többen felszisszentek a megdöbbenéstől. Aztán megint Wayland szólalt meg gúnyos, vékony hangon.

- Feltehetően hátulról. Milyen stílszerű!

Az asztalnál ülők zavartan lesütötték a szemüket.

- Megkéselték? - kérdezte reszketegen, halálsápadt arccal Pinchman.

- Hogy egészen pontos legyenek, előbb leütötték, aztán saját papírvágó késével többször mellbe szúrták.

Stryker úgy pottyantotta el a tényeket, mint kavicsokat a tóba, aztán figyelte, hogyan gyűrűznek szét a hullámok.

- Ujjlenyomat? - Ezt Kate Trevorne kérdezte.

- A késen? Nincsen. Persze rengeteg ujjlenyomat van szerte a szobában. Később majd le kell vennem az önök ujjlenyomatát is. Kizárásos módszer. Nyilván elvárható, hogy az önöké megtalálható egy kollégájuk szobájában. Az idegenekét keressük.

- Valamit kihagyott, hadnagy - szólalt meg nyomatékosan Stark.

Stryker bosszúsan nézett fel rá. Remélte, hogy egyelőre titokban tarthatja a dolgot, de nyilván látta már, ha ő nem mondja meg, Stark fogja megmondani.

- Valamikor, a halál beállta után, Adamson nyelvét kivágták - jelentette ki egykedvűen.

- Uramisten! - Lucy Grey-Jenner a szája elé kapta a kezét. És otthelyezett.

- Krisztusom - suttogta Heskell rekedten. Stryker figyelmesen nézte őket, de a hullámocskák nem ütköztek sziklába. Rémületük őszintének látszott. Maga sem tudta, mit is remélt, hirtelen vádaskodásokat vagy drámai vallomást? Persze, ilyesmi csak regényekben fordul elő. Ezek az emberek ismerik a regényeket, de vajon az életet ismerik-e?

- Még nem találtuk meg a nyelvet - tette hozzá csevegő hangon. - Akárhol lehet.

- Aki őrzi a nyelvét, megőrzi a lelkét - mormolta Underhill.

Arthur Fowler elnevette magát, aztán ellenállhatatlanul rázta tovább a nevetés, miközben a szemei rémülten kerekedtek emiatti kétségbeesésében, amit a szája művel.

- Ó, istenem - sikerült végre kinyögnie, és a szájára szorította a zsebkendőjét. - Elnézést kérek - folytatta egy idő után. - Bocsássanak meg, ez csak... - a hangja ismét háborogva vibrált.

Stryker megsajnálta.

-Ez a megrázkódtatás, uram. Akárkivel előfordul, ha hirtelen halálról hall.

- Ó! Értem. - Fowler nem volt biztos benne, szívesen veszi-e, amiért az "akárki" kategóriájába sorolják, de megnyugodott.

- Kirabolták? - kérdezte valaki. A hang lágy volt, és Stryker úgy döntött, Heath felől jött.

- Úgy gondoljuk, hogy a gyűrűjét és a karóráját elvitték, és talán az aktatáskáját is.

- Akkor ez rablás volt. - Pinchman hangja. Stryker a fejét ingatta.

- A gyilkos szemmel láthatóan azt akarta, hogy ezt higgyük, de én nem veszem be. Adamson pénztárcáját megtaláltuk a zakója belső zsebében, és több mint kétszáz dollár volt benne. Egy csomó más apróság is ott maradt a szobában, amit egy tolvaj elvitt volna, mert könnyen értékesíthető. Tranzisztoros rádió, kvarc ébresztőóra, réz könyvtámaszok, magnetofon, satöbbi.

- Talán megzavarták a tolvajt - vetette fel Jane Coulter.

- Ha ideje volt megcsonkítani az áldozatát, azt hiszem, arra is maradt volna ideje, hogy megmottozza mondta Stryker. - Nos, önök valamennyien itt voltak a tegnapi esti összejövetelen... - a tiltakozó morajra elhallgatott.

- Remélem, senkit sem akar közölnünk gyanúsítani? - kérdezte Mark Heskell szinte sikoltva a felháborodástól. - Nevetséges.

- Nem, ez teljesen logikus - mondta Kate lassan, elgondolkodva.

Mindenki őt nézte, de legjobban Stryker lepődött meg rajta. - Aikennek nem volt családja. Mi dolgoztunk vele mindennap, mi voltunk vele tegnap este. Rablótámadásoktól és hasonló esetektől eltekintve az áldozatok rendszerint jól ismerik gyilkosukat. Ismerni kell valakit ahhoz, hogy annyira meggyűlöljék, hogy... - Ahogy észrevette, hogy szemek koncentrált kereszttüzeiben áll, elhallgatott. Felnézett, a szeme egyik arcra a másikra siklott. Mikor Strykerével találkozott, Kate mélységesen és ellenállhatatlanul elpirult.

- Talán tisztáznom kell önök előtt, hogy nem azért hívtam össze önöket, mert vádolni akarok valakit, hanem mert a lehetőségeket akarom behatárolni mondta Stryker. - Ezért semmi szükség idegeskedniük. Nos, mindenekelőtt mindegyikükről szeretném pontosan tudni, mikor hagyták el tegnap este az épületet.

Erre nyomban kitört a pánik.

Valamennyien egyszerre beszéltek, vagy tiltakozva Strykerhez, vagy igazolást keresve egymáshoz. Senki sem akart az utolsó lenni. Kate nem szólt, csak figyelt, egyfajta kábulatban hallgatta őket, aztán megint Strykert nézte. Stryker merően figyelte a társaságot, és Kate szinte hallotta, hogyan kattog, ketyeg az agya. Igenis, egyikünket gyanúsítja, gondolta hirtelen, szörnyű bizonyossággal. Ez így igaz, ez így van. Csak rá kell nézni, úgy ül ott, mint egy vadászkutya a rókalyuk előtt és várja, ki követi el az első hibát, ki ugrik ki a bokorból. A szemük megint találkozott, és most Strykeren volt a sor, hogy elforduljon.

- Hölgyeim! Uraim! Kérem! - emelte fel a hangját Stryker. - Nem tudunk normálisan szót érteni anélkül, hogy ilyen ku... ilyen zűrzavar nélkül? Nem kérek maguktól mást, csak egyszerűen a menetrendjüket. Hát olyan borzasztó ez? Ne felejtsek el, hogy csak egy pár fülem van!

- Már majdnem átejtett - jegyezte meg Richárd Wayland, és Toscarellire nézett, aki olyan sebesen jegyzetelt, ahogyan csak gyorsírással írhat valaki.

Stryker vállat vont.

- Na jó, két pár fülem, és aztán? Nos, egyszerre csak egy beszéljen. - Kate még az asztal végén ülve is megérezte a Strykerben uralkodó érzések mélységét és miféleségét. Semmi intellektuális rejtvényfejtési szenvedély, semmi nemes, odaadó kötelességteljesítés, de nem is a vadász gyönyöre, amellyel a vad nyomát kutatja.

A harag forrt benne.

Ez az ember haragszik, mert valaki meghalt. De hiszen ennek így kell lennie, gondolta csodálkozva.

Eltartott egy ideig, de végül a kép tisztázódott.

Először Rocheleau ment el, háromnegyed hétkor. Aztán Underhill, hét óra tízkor.

- Lógó orral - jegyezte meg Heskell.

- Nagyon köszönöm - nézett haragosan kollégájára

Underhill.

- Az ember igyekszik - mondta Heskell könnyedén, és kibámult az ablakon, nem törődve Underhill dühödt tekintetével. Stryker Toscára nézett, az visszanézett rá, és bólintott, miközben a ceruzája tovább száguldott a papíron.

Jane Coulter hét negyvenkor ment le a liften Kate Trevorne-nal, és Richárd Waylanddel. Heskell orra előtt indult lefelé a lift, így ő gyalog ment le a lépcsőn, és előbb ért a földszintre, mint ők. Frank Heath és Lucy Grey-Jenner volt a következő pár, nyolc óra körül. Ők is együtt mentek le, liften.

Stark titkárnője, Karen Laterman közvetlenül utánuk ment el, és Stark maga, Fowlerrel, nyolc óra húszkor távozott.

Így aztán kiderült, hogy a társaságból Edward Pinchman hagyta el utoljára az épületet. Kilenc harminckor. És amikor ő elment, Adamson még a dolgozószobájában volt.

- Elmentem az ajtaja előtt, és jó éjszakát kívántam neki. Éppen telefonált, de felemelte a kezét, úgy köszönt vissza.

- Miért maradt olyan sokáig a többiek után, uram? - kérdezte Stryker.

- Minden munkámat itt végzem el. Aiken is így volt vele. Sose vitt haza munkát. Én nem is tudok hazavinni semmit, a mankóim miatt, érti? Amikor elmentem, az egész ház üres volt, Aikent leszámítva. Még a fiú is elment.

- A fiú? - csattant fel Stryker hangja.

- A fiú, a telefonközpontból - magyarázta Pinchman.

- El is felejtettem - mentegetőzött Stark. - Elnézést. De a fiú tegnap este sokkal előbb elment, mint mi, mert nem volt előadás...

- Micsoda fiú? - érdeklődött türelmesen Stryker.

- Szorgalmi idő alatt hétfőtől csütörtökig, este kilencig és pénteken hétig egy hallgatónk dolgozik a telefonközpontban. Pénteken nincsenek délutáni előadások, úgyhogy...

- Itt volt tegnap este? - vágott közbe Stryker.
- Csak hat harmincig. A beiratkozási hét nem egészen...
- A neve?

- Longman - szólt közbe Kate. - Jody Longmannak hívják. Az én bűnügyi irodalmi csoportom hallgatója. - Mikor Stryker bosszúsan nézett fel rá, felszegte az állát. - Történelmet adok elő és a bűnügyi regény fejlődését.

- Helyben vagyunk - állapította meg Richárd Wayland és kényelmesen elnyújtózkodott. - Semmi ok az aggodalomra, hadnagy, itt van kéznél a házi szakértő. Kérdezze meg Kate-et, majd ő megoldja magának. Semmi kétség, a komornyik volt a gyilkos.

- Hallgass - sziszegte összeszorított fogakkal Kate. Wayland most azt hiszi, jópofa, gondolta magában. Minél inkább komolyodik a helyzet, Richárd annál hangosabban bohóckodik. Régi szokása.

- Értem - bólintott Stryker és Kate-re nézett. Természetesen, bármely adott gyilkosság esetén annak valószínűsége, hogy a komornyik volt a tettes, körülbelül háromezer-hatszáznegyvenkettő a négy ellenében, amint azt Miss Trevorne kétségtelenül igazolni fogja. Minthogy szakértő, meg minden. Hányuknak van kulcsa az épülethez?

Csend. Aztán Stark szólalt meg.

- Mindnyájunknak. Miért?

- Az egyetemi rendészet szerint ez az épület tizenegykor zár. Akkor végeznek egy ellenőrző körutat, még egyet körülbelül háromkor hajnalban, és még egyet hatkor. Az éjjeliőr, aki a tizenegy órás körutat végezte, azt állítja, hogy egyik szobában sem égett a villany, és semmi szokatlant nem látott, és nem hallott. Itt tizenegykor minden szoba zárva volt, beleértve Adamsonét is.

- Szóval Aiken tizenegy előtt elment?

- Feltehetően. Nem beszélt valamelyiküknek arról, mi volt a programja? - Stryker körülnézett. - Nem? Nem beszélt semmi randevúról, semmi összejövetelről? - Heskellre nézett. - Ez olyan szórakoztató az ön számára, Mr. Heskell?

- Aiken aligha avatott volna be bárkit is közülünk társadalmi programjaiba - mondta feszengve Heskell. - Nem álltunk vele olyan viszonyban. Csak kollégái voltunk, nem barátai.

-Általában köztudott dolog volt, hogy Adamson professzor homoszexuális? -kérdezte Stryker. - Vagy ez az ő kis titka maradt?

- Nahát, igazán! - szörnyülködött Pinchman. Igazán nem hiszem, hogy az ilyesmit itt kellene megtárgyalnunk.

- Ó, mi kibírjuk, ha te kibírod, Edward - mondta Jane Coulter és rámosolygott Strykerre. - Általában feltételeztük. Nyíltan sohase beszéltünk róla.

- Semmi közünk nem volt hozzá - jegyezte meg fontoskodva Fowler. - Mindenkinek joga van a magánéletéhez.

- Ez pedig több annál, amit ő bárkinek megadott csattant fel Heskell.

- Miért mondja ezt, Mr. Heskell? - kérdezte Stryker.

- Mert minden lében kanál volt, és leskelődött, szeretett mindenről tudomást szerezni, amit a többiek nem tudtak - mondta szinte mentegetőzve Heskell. Körülnézett. - Nos, így van, nem igaz? Nem látom be, miért szépítenénk a dolgot. Az az ember közveszélyes volt.

- Téged megfenyegetett? - kérdezte Underhill előrehajolva.

- Nem. Természetesen nem - felelte ingerülten Heskell. - Ne vágj olyan pofákat, tudod, mire gondolok. És ne akarj semmit se belemagyarázni. - Ahogy Underhill rosszindulatúan rávigyorgott, Heskell hangja szinte sikollyá torzult.

- Valakit nyilván megfenyegetett, igaz? - szólalt meg Heath lágy, zengő hangon, és anélkül hogy a hangját felemelte volna, a társaság hirtelen elnémult. Az az ember meghalt, uraim. Az az ember halott.

Az utolsó szót furcsán hangsúlyozta, mintha figyelmeztetésnek szánná. Heskell is, Underhill is egy csapásra lehiggadt. Fowler megköszönte a torkát, hogy felhívja magára a figyelmet.

- Azt mondja, hogy az éjjeliőr reggel háromkor ellenőrző körutat végzett? - kérdezte aztán Strykerhez fordulva.

- Ez lett volna a dolga - mondta Stryker, bosszankodva, amiért Heath elterelte arról a figyelmet, ami csinos kis árulkodó vitának ígérkezett.

- Sajnos fél tizenkettőkor elkezdett havazni. Mint ahogy Miss Trevorne is kétségtelenül alátámasztja, betörők sose dolgoznak hóban, így tehát az éjjeliőrök sem dolgoznak. Ez legalábbis nem dolgozott.

- De hatkor körbejárt? - Fowler egy műértő lelkesedésével boncolgatta a részleteket.

- Ó igen, hatkor körbejárt.

- És akkor is minden zárva volt?

- Akkor is minden zárva volt.

Fowler láthatóan nem értette a dolgot.

- Nos hát, azt akarom mondani, mi készítette arra, hogy benézzen Aiken szobájába? Kulccsal kellett kinyitnia az ajtót, hogy bemehessen. Égett a villany?

- Nem. A villany nem égett. Fowler zavartan nézett körül.

- Hát akkor valahonnan valami tippet kapott? Zajt hallott? Mitől állt neki, hogy pontosan azt a szobát ellenőrizze reggel hatkor?

- Nos, hát a vér miatt - mondta derűsen Stryker. A vér miatt, amely az ajtó alatt kifolyt. Önt nem tenné ez kíváncsivá, dr. Fowler?

HAT

Mikor az éjjeliőr kilépett a könyvtárból, és meglátta a Grantham Hall előtt parkoló rendőrségi és egyéb hatósági gépkocsikat, megállt. Cigaretta gyújtott, elidőzött egy kicsit, figyelte, hogyan járkálnak az emberek ki-be a kapun. Járókelők, autósok lassítottak le, nézgelődtek, csodálkoztak.

Nos hát, mihez kezdjen?

Természetesen világos, mi a kötelessége. Már az éjszaka is világos volt. Akkor nem tette meg, és most habozott, megtegye-e. A hajnali órákban, míg biztonságra ült magányában, a tompán visszhangzó, üres könyvtárterem ablakában, végignézte a park másik oldalán, éppen szemben lejátszódó eseményeket. A valóságra a váltással ébredt, nyolc harminckor.

Meg fogják kérdezni, miért nem jelentett semmit az éjjel. Miért nem riasztott. Harag, vádaskodás és alighanem egy csomó zűr vár rá.

Néhány hallgató ment el mellette, a könyvtárba igyekeztek, izgatottan tárgyalták, mi hozta vajon a rendőrséget a Grantham Hallba. Az egyik szerint egy hallgató lebukott, mert kokót szippantott, a másik biztos volt benne, hogy gyilkosság. Láta a törvényszéki orvos emblémáját az egyik autón.

Nos, az utóbbi fején találta a szöveget. Az biztos, hogy ez gyilkosság.

Az éjjeliőr lassan elindult a parkon át a Grantham Hall felé, talpa alatt meg-megreccsent a hó, amit még nem takarítottak el az útról. Bement a mellékajton. Végigment a néptelen folyosón. Léptei kongva

visszhangoztak a zöld fémajtós szekrények között. Végigsétált az üres előadótermek zárt ajtaja előtt, aztán a liftek mögött, a tanulószobák mellett. Útközben nem találkozott senkivel, de amikor a sarkon befordult, ott látta Jacksont a liftek előtt ácsorogni, és mindenütt egyenruhás rendőrök nyüzsögtek.

- Hé, mi folyik itt?

Jackson megfordult, gyanakvó pillantást vetett az egyenruhás rendőrökre, és halkán válaszolt. Gyilkosság folyik itt. Az emeleten, az angol tanszéken. Adamson, az a puhakezü. Pokoli egy ügy. Látott ő valamit tegnap éjjel, az isten szerelmére?

Az éjjeliőr még egy utolsót, mélyet szívott cigarettájából, a csikket a padlóra dobta, és gondosan szétaposta a sarkával.

- Nem. Semmit. És te?

- Semmit. Elvégeztem a körútjaimat, de semmi. Jackson elpirult. - Kihagytam a háromórast, hogy azért micsoda letolást kaptam! Istenem, hiszen havazott! Neked jó odaát. De én? Nekem ki kell mennem, nem igaz? És havazott!

- Nagypofájúak - mondta az éjjeliőr, és nem is próbálta különösebben lehalkítani a hangját. - Én se mentem volna ki.

- Nahát - mondta önelégülten Jackson. - Fogadjunk, hogy kirúgnak. Figyeld meg. Várd ki a végét, ki fognak rúgni.

- Beszélj a szakszervezettel. A háromórás körút, hogy is mondják, opcionális. Tőled függ, mikor csinálod, érted? Ezért nem rúghatnak ki.

- Nem tréfálsz? - kérdezte némileg megkönnyebbülten Jackson.

- Beszélj a szakszervezettel - biztatta az éjjeliőr. Szóval, ha ki akarnak szűrni veled. Tudod. Ha például kirúgnának.

-Aha.

Az éjjeliőr otthagya Jacksont örködni a liftnél, és a folyosó végén nyíló ajtó felé tartott. Nyilván zárva lesz, mint a másik mellékbejárat is, de neki volt kulcsa hozzá. Mindenkinek volt kulcsa hozzá.

Menet közben eltöprengett, s megpróbált rájönni, micsoda szándék bujkál is tulajdonképpen a lelke mélyén. Végül is már döntött. Azt mondta Jacksonnak, nem látott semmit. Ha a zsaruk megkérdeznék, nyilván ugyanazt kellene mondania. Nos hát, vajon miért csinálja ezt?

Holott látott valamit.

Az isten verje meg, hiszen mindent látott.

Meg kellene mondani nekik. Jól jönne nekik.

Hacsak, persze, előbb fel nem használja valamire...

Megállt, felemelt kezében a kulcs a zár előtt tétovázott. Elmosolyodott. Szóval ez az, amit a tudatalattija a fejében forgatott.

A kis ördög.

HÉT

Stryker derűsen nézett végig kis csapatán.

- Nos, mi mindenről volt hát szó azon az értekezleten?

Ahogy Jane Coulter megmozdult székén, viseltes, meglehetősen ódivatú, menyétprém szőrmebundájából orgona és levendula illata áradt szerteszét. A bundát a válláról a mögötte lévő székre ejtette, aztán lehajolt, felvett a földről egy felül prémes, egyujjas kesztyűt, ami az egyik zsebéből esett ki. Bosszankodott. Miután Dan olyan nyilvánvalóan összeomlott (csak meg kell nézni, ahogy ott ül), és Arthur olyan zaklatottan izgemozog, és miután Aiken kiesett a rangsorból, most őrajta a sor, mint a tanszék rangidős tagján, hogy kézbe vegye a dolgot.

- Egyike volt rendszeres, rituális összejöveteleinknek, hadnagy - mondta, és maga is derűs arccal nézett Strykerre. - Derék, lojális katonák csapata a miénk, mely olykor felsorakozik vezetője köré. Szabálytalan időközökben összebújunk, egységet alkotva a hallgatók egyöntetűen ellenséges testületével szemben. Ettől nő az önbizalmunk.

- Minden beiratkozási hét végén összejövünk, megbeszéljük az esetlegesen várható problémákat mormolta Stark.

- Értem. És akadtak várható problémák? - kérdezte Stryker.

- Semmi lényeges.

- Gondolom, ezt hadd döntsem... - kezdte Stryker.

- Döntsem el ezt én? - fejezte be helyette a mondatot Wayland. Sugárzott róla az önteltség. - Milyen klasszikusan csinálja!

Fowler türelmetlenül csettintett a nyelvével.

- Ne törődjön vele, hadnagy. Mióta Vietnammal kapcsolatban kellemetlenségei voltak, Richard kényszerítve érzi magát, hogy minden vitatkozzék, minden kijelentés felett ítélkezzék, és semmibe vegyen minden tekintélyt. Mélységesen tudatában van annak, hogy ő a mi házi lázadónk.

- De Arthur, micsoda költői csengés! Csodálatos! Házi Lázadó! Odavagyok! Gyorsan írja le valaki.

- Valaki máris írja, Wayland - mondta Pete Rocheleau, és figyelmeztető pillantást vetett Toscarelli felé. - Hacsak nem akarsz elpróbálni Aiken szerepét, jobban tennéd, ha fékeznéd magad.

- Aiken szerepét? - kapta fel a fejét Stryker.

- Házi bögly - magyarázta Underhill. - Talán egy lépcsőfokkal feljebb áll, mint a házi lázadó, csak éppen nem rímel.

- És sokkal szimpatikusabb, mint a házi firkász- vetette közbe Heskell.

Uramisten, elmélkedett magában Heskell. Alig tíz perce vagyunk itt, máris önmaguk karikatúrájává válnak. Az életük ennek a tanszéknek, ennek az egyetemnek, ennek a városnak a határainál végződik. Egyiküknek sincs fogalma arról, mi valójában az élet. Megrendítő. Nos, helyesbítette önmagát, talán Kate tudja. Micsoda pár lenne kettőjükből! De Kate-nek Wayland tetszik. Wayland csodálatos. Heskell irigyelte Wayland hosszú, karcsú alakját és hanyag báját. Olyan fárasztó, ha az embernek folyton a súlyát kell ellenőriznie meg egyebeket, viszont ahová ő törekszik, ott a külső megjelenés sokat nyom a latban. Egy szép napon ő lesz ennek az egyetemnek a vezetője, és akkor megnyílik előtte az út egy másik, nagyobb színpad felé. A kormány rendszeresen vonja be munkájába az akadémikusokat. És a pénz...

-De én legalább írni tudok - csattant fel Underhill. - Úgy hallom, neked már nem megy, ugye?

- Nyugalom, gyerekek - szólt rájuk Stark. - Játsszatok tisztességesen.

- Ha másért nem - szólalt meg Stryker fenyegető arccal -, egy analfabéta rendőr kedvéért. Meg tudná valaki pontosan határozni a "bögly" jelentését ebben az összefüggésben?

Pete Rocheleau elmosolyodott, és elmagyarázta.

- Lassan már úgy beszél, hadnagy, mintha közénk tartozna. Figyeljen. Aiken olyan volt, mint egy darázs, fullánkja volt. Szeretett csípős megjegyzéseket tenni, erős oldala volt a maró gúny. Úgy érezte, az a feladata az életben, hogy valamennyiünket állandó készültségben tartson. Ha valaki az előadásában rossz jelzős kapcsolatot használt, vagy rosszul idézett egy cikket, nyomban lecsapott rá, lehetőleg minél nagyobb nyilvánosság előtt. Szeretett másoknak fájdalmat okozni. Azt állította, mindezt az irodalmi és egyetemi színvonal fenntartása érdekében teszi. Nem...

- Időnként gátlástalanul személyeskedett, csak hogy állandóan forgalomban legyen - dűnnyögte Frank Heath. - Vagy talán, hogy a példánál maradjunk, a fullánkja...

- Jó előadó volt? - érdeklődött Stryker. Adamsont sose hallgatta, amikor a Granthamon tanult. Ha az emlékezete nem csalt, Adamson az a típus volt, aki a folyosón nem megy, hanem vonul, és rendszerint csapatostul járnak nyomában a hallgatók.

- Igen - jelentette ki Stark. - Nagyon jó. Heskell megint fészkelődni kezdett.

- Szüksége volt rá, hogy a fiatalok imádják. Ezt pedig azzal vásárolta meg magának, hogy mindenben a pártjukra állt, és gyűlölt mindent, amit azok gyűöltek. Legfőbb gyengéje volt, hogy alájátszott nekik, és könnyen osztogatta a jó jegyeket. A fiatalok pedig erre hamar rájönnek.

- Megvolt benne az a képesség, amellyel megerőltetés nélkül tudta tolmácsolni a tudást - jegyezte meg Jane Coulter. - És ez tehetség nincs meg mindenkiben.

- Aha! Egy hang a védelem oldalán - mondta Stryker. - Már kezdtem feladni a reményt.

- Nem védtem, csak egy tényre mutattam rá - szögezte le Jane Coulter egykedvűen. Ahogy Stryker ránézett, megállapította magában, hogy sűrű, őszes fűrtjeivel és kerek arcával akár valamelyikük kedves nagynénje is lehetne. Míg figyelte, a nő a kézitáskájából rövid, fekete szivarkát vett elő, és odahajolt Rocheleau-hoz tűzért. Nos, talán nem is akármilyen nagynéni.

- Gondolhatja, hogy Aiken nem volt a legkedvesebb kollégánk - szólt közbe Heskell.

- Kérem - bosszankodott Stryker -, nem győzők várni, mikor derül ki, hogy maguk itt most halotti siratót rendeznek-e vagy örömnepet. Ha elkapom a gyilkost, ugye valamennyien beszállnak a védelem költségeibe? Vagy a halotti koszorú árába?

- Ha ugyan a koszorú nem szárad el a sírján - jegyezte meg Wayland.

- Kérem, bocsásson meg a családomnak, hadnagy mondta Stark, és szigorú arccal nézett körül. - Nyilván a megrázkódtatás miatt ilyenek.

- Vagy esetleg azért, mert ez az igazság - jelentette ki Rocheleau. - Te mindig túlságosan készséges voltál megbocsátani Aikennek, amikor mások tyúkszemére lépett, Dan. Az az ember szemét módon viselkedett, valahányszor az ember együtt dolgozott vele, és te ezt nagyon jól tudtad. Talán egyetemi szinten gyengébbek leszünk, amiért elvesztettük, de

becsületszavamra, boldogabbak.

Ó jaj, barátaim, ne veszítsétek el a higgadtságotokat.

Viselkedjünk kellő méltósággal, az isten szerelmére, és segítsünk ennek a betolakodónak, hogy gyorsan és simán teljesítse visszataszító kötelességét, aztán tűnjünk el innen a pokolba. És ami még lényegesebb, segítsünk neki, hogy szabadítson meg Aikentől egyszer s mindenkorra. Aiken annyi kárt okozott, amíg itt volt; hadd ne élje túl a gonoszsága.

- Ámen - mormolta Edward Pinchman, mintha Pete gondolataiban olvasott volna.

- Azt hiszem, megtiszteltetésnek vehetjük, hogy a hadnagy bármelyikünket is képesnek tart a gyilkosságra - mondta affektálva Wayland. - Sose gondoltam volna, hogy van közöttünk, akinek futja a bátorságából egy macskába belerúgni, még kevésbé egy embertársát lemészárolni. Ha ugyan ezt a kifejezést alkalmazhatónak tartja Aiken esetében. Mi mind annyira érzékeny lelkek vagyunk.

- Marhaság - állapította meg csípős hangon Kate. Megfelelő körülmények esetén mindenki képes arra, hogy gyilkoljon.

- Még te is? - vigyorgott rá derűsen Richard.

- Még én is.

- Te mindenekelőtt - szögezte le Underhill, minden él nélkül. - Ha az ember végignézi a könyvespolcodon a dolgozószobádban, háromszázhatvan módszert talál arra, hogy gyilkolhat, anélkül hogy elkapják, és neked az egész a kisujjadban van.

- És mindenki máséban is - mosolygott rá bájosán Kate. - Az emberek állandóan kölcsönkérlik a könyveimet.

- Ha bűnügyi regényekről beszél, szabadjon rámutatnom, hogy azok a bűnözés művészetének csupán a balul sikerült produktumairól szólnak, nem a sikeresekről. A végén, akármilyen eszközökkel, de a gyilkost mindig elkapják. Ez az, ahol különböznek a való élettől - mondta Stryker.

- Ennek alapján mi is remélhetünk, hadnagy? Kérdezte Heskell derűs arccal.

- Ön talán reménykedik, Mr. Heskell? - érdeklődött Stryker.

- Az ember mindig remél - közölte ünnepélyesen Heskell.

- Úristen, hogy élvezte volna ezt Aiken - tört ki váratlanul Lucy Grey-Jenner. - Szinte sajnálom, amiért nincs itt, hogy ő is csatlakozhatna a vitához.

- Figyelemmel nyelvtelen állapotára, nem sok mondanivalója lehetne -

jegyezte meg Wayland.

- Miért nem Aiken családját hallgatja ki? A barátait? - kérdezte panaszosan Fowler. - Miért mindenki előtt minket?

- Aiken barátai nyomban olajra fognak lépni - jelentette ki Heath.

- Még annyi időt sem engednek saját maguknak, hogy műszempillájukat feltegyék - tette hozzá Wayland a hüvelykujjait nézegetve, és nem törődött vele, hogy Kate az oldalát döfködi. - Vajon a halál utáni csonkításnak nincs általában szexuális vonzata?

- Még kézenfekvőbb lenne valami rituális összefüggés - vélte Jane Coulter előrehajolva -, csak Frasert kell megkérdeznünk, vagy...

- Te jó ég - suttogta Pinchman -, helyben vagyunk...

- Ezt nem hagyhatjuk figyelmen kívül - jelentette ki határozottan Jane Coulter. - Tudjuk, hogy Aikennek... másfajta vonzalmak voltak. Ez a világ annyira szennyos, tele van idegbajos, rögeszmés rítusokkal.

- Majdnem mint a mi belső életünk itt, drága tanszékünkön - mondta Underhill.

Jane Coulter hűvösen mérte végig.

- Ostoba fiatalember. Nem bocsátanék meg magának, ha nem lenne az a két költeménye.

- Talán térjünk vissza... - szólalt meg Stryker, de Underhill székében előredőlve közbevágott.

- Melyik kettő? - most mutatkoztak rajta az érdeklődés első jelei azóta, hogy a terembe belépett. Jane Coulter visszanézett rá, aztán elfordult. Underhill hátradőlt a széken és úgy biggyesztette a száját, mint egy dacos gyerek.

Lábaik gonoszban járnak, és ők sietnek ártatlan vért ontani, gondolta. Ajkaikkal hízelegnek, de álnok szívükben hazudnak. Nem bánják, ki gyilkolta meg azt a vén gazembert, addig, míg őket nem éri baj. Ki kell irtanom szívemből a gyűlöletet most, hogy halott, de képtelen vagyok rá. Nyelvének egyetlen csapásával összetörte csontjaimat. Végül is talán létezik olyasmi, mint megtorlás. De bárcsak érezte volna azt a kést a szájában. Bárcsak tudná! Isten bocsássa meg nekem. Saját gonoszságáért abszurd vezeklésként, kezét ökölbe szorította az asztal alatt, míg bele nem fájdukt. Lám, gondolta, mennyire szégyellem magam.

- Az az összejövétel... - folytatta konokul Stryker. Meg tudja mondani nekem valaki, mi történt azon az összejövételen?

- A titkárnőm éppen most írja át a feljegyzéseit mondta Stark. És

valóban, az ajtón áthallatszott az írógép ütemes kattogása. - Tulajdonképpen nagyon unalmas értekezlet volt.

- Eltekintve a vitától - tette hozzá sietve Heskell. Az nem volt unalmas.

- Aligha nevezném vitának, mindössze a fénymásoló használatával kapcsolatban különböztek a vélemények - mondta fáradtan Stark.

- Underhill megfenyegette Aikent, hogy orrba vágja - közölte diadallal Heskell. Szemmel láthatóan csak az alkalmat várta, hogy ezt bejelentesse.

- Nem fenyegettem meg, hogy orrba vágom - tiltakozott Underhill emelt hangon. - Csak azt mondtam neki, hogy azt kívánom, bárcsak valakivel a saját súlycsoportjából kerülne össze, és az vágná orrba.

- Meglehetősen zavaros képet festünk a hadnagynak az ügyről - szólalt meg Frank Heath lágy, de átható hangján. Eddig nem sokat beszélt, de a hangjában volt valami, amitől mindenki elhallgatott. Az előbb is ez történt, gondolta Stryker. Még egyszer megnézte magának a nagydarab négert. Csinos férfi, széles mellkas, izmos vállak. Spontán eleganciával ül a székén. Volt sportoló? - Időnk java részében, hadnagy, lényegében normális emberek vagyunk, eltekintve attól, hogy igényt tartunk némi tudományos hírnévre.

- Van köztünk, akinek van is tudományos hírneve -csattant fel Fowler.

- És van, akinek úgy varrták a nyakába a tudományos hírnevet - morogta Wayland.

- A lényeg az - folytatta Heath -, hogy miután lezajlott a megbeszélés hivatalos része, úgy viselkedtünk, mint minden más, tökéletesen normális állampolgár. Megettük a szendvicsünket, megittuk sherrynek, és elbeszélgettünk olyasmiről, mint karácsony, gyerekek, kutyák, macskák, jelzalogok és a hamburger ára.

- Volt önök között, aki kimondottan Adamson professzorral beszélgetett? - kérdezte Stryker.

- Hát persze, valamennyien - mondta türelmetlenül Stark. - Nagyon hétköznapi, nagyon barátságos beszélgetés volt. Körbe járkáltunk, és a cél éppen a barátságos légkör megteremtése volt.

- Van önök között, aki emlékszik rá, mit mondott Adamson? Valami utalást keresek. Említette, mit szándékozik tenni az összejövetel után? - Körülnézett, de mindenki csak a fejét ingatta. - Neveket említett? Újabb tagadó fejrázogatás. - Beszélt arról, mit csinált a szabadsága alatt?

- Úgy adja ezt elő, mint egy házi feladatot- jegyezte meg Wayland. -

Mivel töltöttem nyári szünidőmet...

- Görögországban járt - mondta Kate. -Ó!

Kate türelmetlenül kapta fel a fejét, és szétnézett a társaságon.

- Nézzétek - mondta -, ez az ember itt tart bennünket, amíg meg nem kapja, amit akar. Így van? Fordult Strykerhez.

- Ó, hát persze. Valóban, ez így van - helyeselt Stryker derűsen.

- Nos, hát akkor legyünk túl rajta. Őszintén szólva okosabb dolgokat is csinálhatnék a tanév előtti utolsó szombatomon, mint hogy itt ülök, és a rendőrség előtt produkálom magam.

- Ó jaj! - kiáltott fel Stryker. - Persze. Gyöngyöt a disznók elé...

Kate ingerülten villantotta rá a szemét. Stryker mosolygós arccal ült, és figyelte a többieket, szinte unszolva őket, hogy szólják már el magukat. Hát vakok ezek? Kate véleménye szerint Stryker máris túl sokat látott. Mindenkinek a tényekhez kellene ragaszkodnia, minden mást mellőzve.

- Miután Dan kitöltötte az italokat, veletek beszélgettem, Edward és Frank, így van?

- Igen, azt hiszem, így van, kicsim - ismerte el Pinchman barátságosan. A hangjában melegség érződött, és Stryker látta, hogy Pinchman kedveli a leányt. Úgy látszik, a többiek is kedvelik, gondolta, mintha ő lenne a mesebeli csúf kiskacsa, akiről tudják, hogy egy szép napon hattyúvá fog változni. Stryker azt is észrevette, hogy az öreg fáradt, és amputált lábai miatt, a hideg, meg a sokk, meg a feszültség miatt valószínűleg fájdalmai vannak. Emlékezete szerint ugyanezt a feszült merevséget látta nagyanyja arcán, amikor azt a köszvény kínoztta.

- Ez így van - mondta Heath szelíden. - Általában a szabadságunkról beszélgettünk. Jane Franciaországban volt, én Olaszországban, Aiken azt újságolta, hogy ő meg Görögországban portyázott.

- Portyázott? - kérdezte Stryker.

Kate szeme találkozott Stryker szemével, aztán elnézett mellette, és a tegnap estére gondolt. Aiken olyan volt, mint mindig, mint egy turnézó operetttársulat korosodó tenoristája, makulátlan öltözékben, haja gondosan kopaszodó fejbúbjára fésülve, kezeivel kecsesen gesztikulálva, mintha állandóan reflektorfényben mozogna. Úgy járt körbe, mint egy hiúz egy raj izgatott madárka között, hol az egyikbe, hol a másikba mart bele. Ő véletlenül az első volt közöttük.

-Azt mondta, körbeportyázta Görögországot, ezekkel a szavakkal mondta: kincskeresősdit játszott. Azt mondta, járt Athénben, Delphiben,

Thermopülében, és így tovább. Frank megkérdezte, sokat volt-e a napon, mire ő megszokott, titokzatos módján válaszolt, valami olyasmit, hogy a napon nem volt sokat, de Delphi közelében meglátta a fényt, és megoldotta a görög szfinx rejtélyét, akármit is akart ezzel mondani.

- Megkérdezte tőle, mit jelent ez?

- Természetesen nem kérdeztem. Várta, hogy megkérdezzem. Csapda volt, mint rendesen, és bolond lettem volna, ha primitív módon beleesek, hogy az övé lehessen a végszó. Valami olyasmit mondtam, hogy őt soha senki se nézné szfinxnek, mire ő... szóval, megdühödött rám... vagyis nem... azaz Aikenben megvolt az a színészi képesség, hogy a hallgatásával tudott beszélni. Inkább olyan volt, mint amikor ráfogja valaki az emberre a puskát.

- És elsütötte?

- Nem.

- Vaktölténnyel sem?

- Akkor következett az elterelő hadmozdulat - szólt közbe Pete Rocheleau. - Nekihátráltam Kate-nek úgy, hogy kidőlt a sherryje.

- Az Amontillado, mint az ártatlanok védelmezője jegyezte meg Richard. - Remek munka volt, Pete.

- Igen - ismerte el Kate. - Mire a sherryt feltörölgettük, Aiken már megcélozta a... következő áldozatot.

- És ki volt az? - kérdezte Stryker és körülnézett.

- Azt hiszem, én - jelentkezett Stark.

- Nem, én voltam az - mondta Jane Coulter. - Éppen egy obskúrus bibliai utalásról beszéltem, aminek sikerült a nyomára jutnom...

- Én is ott voltam - szólt közbe Wayland.

- És mit mondott Adamson? Wayland felkapta a fejét.

- Azt kérdezte: melyiktek fog meggyilkolni? Erre sorsot húztunk, és nem fogja kitalálni, ki...

- Semmi különöset nem mondott - vágott közbe Jane Coulter. - Egyszerűen csak hallgatott egy darabig, morgott valamit zöld legelőkről, aztán továbbment.

- Vajon mit akart ezzel mondani?

- Halvány fogalmam sincs - mondta Jane.

- Tudnia kellene hozzá, milyen ember volt - szólalt meg Kate elkeseredetten.

- Pontosan ez az, amit szeretnék kideríteni mondta Stryker. - Mondja

el nekem, milyen ember volt.

Kate megpróbálta.

- Ott voltunk valamennyien, megpróbáltunk kedvesek lenni egymáshoz, mert tudja, mi szeretjük egymást. és Aiken állandóan köztünk cirkált, és igyekezett mindent megtenni annak érdekében, hogy az egész együttlétünk átalakuljon a Hamlet utolsó jelenetévé. Jobbra-balra döfködött, állandóan csak azt kereste... - Elhallgatott, gondolkodott. - Úgy viselkedett, mintha verekedést szeretne provokálni. Mintha valami titka lenne, és alig bírta magával, annyira szeretné elmondani, de senki se teszi fel neki a megfelelő kérdést. - Körülnézett. - Azt hiszem, mindez kissé melodramatikusan hangzik... de ennél jobban nem tudom leírni. Elnézést.

- Nagyon jó - mondta Stryker. - Köszönöm szépen. Még valaki?

- Gondolkodtam - mondta lassan Wayland.

- Nos, hát végre! - kiáltott fel Heskell. - Milyen érzés ennyi év után?

- Pompás - mondta merengve Wayland. Átnézett az asztal fölött Stryker felé, és Stryker meglepődve látta, hogy a harciasság eltűnt a szeméből. Igazat mondott, tényleg gondolkodott. - Valami mániákus alak lehetett - kezdte komoly hangon. - Végül is az egyetemi körzetet a város legpocsékabb nyomortanyái veszik körül, nem igaz? És bár én messzemenően kiállok a gazdaságilag elnyomottak támogatása mellett, kétségtelen, hogy ami ott van, az egy fertő. Különösen, ami a kábszerezést illeti. Én dolgoztam a helyi kábszerellenes programban, és tudom, higgyék el nekem. És az ilyesmi a nyomortanyákról beszivárog az egyetemre is. Nagyon sok, sokkal kíméletlenebb kényszerítőerő létezik, mint a pénz, és ha Aiken egyik tanítványának kábszergondjai voltak, nos, ezek a fiatalok életük legérzékenyebb periódusában vannak, és szinte szabályszerűen láznak minden tekintély ellen. Talán egy ilyen alak támadta meg Aikent, miután beszívott, mert Aiken afféle szimbólumnak számíthatott. Talán legszívesebben valamennyiünk nyelvét kívágná.

- Úristen, ezt nem mondhatod komolyan - hördült fel Fowler sápadtan. Wayland a vállát vonogatta.

- Nagyon sok ilyen alak van körülöttünk, hidd el. Együtt dolgozom velük, és néha engem is halálra tudnak rémíteni. Nem olyanok, amilyenek mi voltunk valamikor. Elnököket lőnek agyon... miért ne lőnének le professzorokat is?

- Aikent nem lőtték agyon - jegyezte meg pedánsan Fowler.

- Értem, mire gondol, Mr. Wayland - mondta Stryker. - De ahogy egy

fecske nem csinál nyarat...

- Egy gyilkosság még nem jelenti, hogy a gyilkos elmebeteg - fejezte be Kate csendesen. - De azért van valami igazsága, nem?

- Van - bólintott rá Stryker.

- És míg maguk itt az idejüket vesztegetik, és ostoba gyűlésekről fecsegnek, az az ember talán odakint...tört ki Heskell hisztérikusan - újabb gyilkosságot tervez. Valamelyikünk ellen.

Stryker az őrmesterhez fordult.

- Tosca, hány emberünk fog ezen a gyilkossági ügyön dolgozni? Toscarelli elgondolkodott.

-Te meg én...továbbá Pinsky és Neilson, teljes munkaidőben. Talán néhányan részmunkaidőben, ha szükség lesz rájuk. Aztán természetesen, az egyenruhás részleg, annyi, amennyit megkaphatunk belőlük, meg a műszakiak és a nyilvántartásiak...

- Körülbelül százan, gondolod?

- Ó bőven, biztosan.

- És mit fognak ezek csinálni?

Toscarelli félrebillentette a fejét, és a száját biggyesztette.

- Az egészségügyiek elvégzik a boncolást, a műszakiak az ujjlenyomatokat meg a többi, ami van, megvizsgálják a helyszínen talált maradványokat, mindenfélét. A többiek utánanéznak Adamson barátainak és családjának, meg az efféléknek. Aztán rekonstruálják merre mindenfelé járt az elmúlt héten, hónapban, évben... - Elhallgatott. - Folytassam?

- Nem, ennyi elég lesz. - Stryker végignézett az asztalt körülülő társaságon. - Sok gyilkossági esetünk van ebben a városban. Mint a legtöbb városban. Sajnos, azt kell mondanom, hogy van, amelyiknek kevesebb figyelmet szentelnek, mint másoknak. De ha egy köztisztviselő álló polgártársunkat megmagyarázhatatlan körülmények között meggyilkolják, biztosíthatom önöket, hogy masszív nyomozást folytatunk. Ha egyszer az újságok tudomást szereznek róla...

- Ó, istenem! - hördült fel Fowler. - A sajtó, a televízió, ezekről el is felejtkeztem, Dan... a nyilvánosság...

- Tudom - mondta Stark komor képpel. - Már beszéltem róla a dékánnal.

- Fényképek a lapokban, nevek... - folytatta Fowler.

- Igen - mondta száraz hangon Stark. - Tényleg arra gondoltál, hogy megússzuk zárt körű temetéssel, Arthur?

- Én... nem... - Fowler hápogva dőlt hátra a székén.
- Pontosan szögezte le Jane Coulter. - Pontosan.
- Ezért gondoltam, hogy valamennyien szívesebben beszélnek velem először - folytatta Stryker. Nem akartam, hogy szembetalálják magukat...
- Aiken halott - jelentette ki hirtelen lesújtva Kate.
- Aikent meggyilkolták.
- Valóban ez történt - mondta szelíden Stryker. Az előbb, míg a többiekhez beszélt, Kate-et figyelte. Figyelte, hogy alakul át, figyelte, hogyan tisztul le benne a valóság. Amint lassan a többiekben is letisztult. Először volt a bosszúság, amiért iderángatták őket, az ellenérzés, amiért gyanúsítják őket, a legtöbb emberre jellemző védekező állás, amikor kihallgatják; mindez lezajlott bennük a beszélgetés során. És ő pontosan ezt akarta látni, ezért akarta együtt látni őket így, mert kíváncsi volt, kik ezek az emberek, és milyen a kapcsolat közöttük. Nagyon sokat megtudott, és még nagyon sokat meg kell tudnia.

Kate a többieket nézte, aztán saját két kezét, majd megint Strykerre nézett.

- Ez borzasztó. Leszúrták, megcsonkították.
- Igen - bólintott egykedvűen Stryker.
- Mi itt mind borzasztóak vagyunk - folytatta Kate.
- Veszekszünk, nyafogunk egymásra, akadékoskodunk, és megjártsszuk a nagyokost és... itt, ebben a szobában... valamennyien... ez mindig így van? Az emberek mindig ilyenek? - kérdezte elborzadva.

Stryker elmosolyodott.

- Csak azok, akiknek rejtegetnivalójuk van - mondta szelíd, megbocsátó, kedves mosollyal.

NYOLC

Toscarelli belenézett a jegyzeteibe.

- Szóval kezdjük - mondta Stryker, hátratámaszkodott, megdörzsölte szemét, a fülét, a könyökét és végül a térdét is.

Toscarelli kényelembe helyezte magát.

- Tehát. Underhill hazament a feleségéhez és a gyerekeihez. Elmondta esti imáját, lefeküdt. Helyes?

- Helyes.

- Rocheleau hazament, otthon pedig születésnapot ünnepeltek, így egész este mindenki láthatta, és különösképpen az anyósának szúrta a szemét, aki azonban belepusztulna, ha ezt be kellene vallania, miután életében nincs más vágya, mint egyszer jó alaposan bemártani a vejét. - Toscarelli felnézett, de Stryker lehunyta szemmel ült tovább, úgyhogy folytatta. - Ezután Jane Coulter ment el Kate Trevorne-nal és Waylanddel. Jane Coulter egy másik, a Dupont hotelben rendezett összejövetelre ment tovább, nyilván mazochista. A Dupont csak néhány háztömbnyire van ide, ezért gyalog ment, tizenegy harmincig maradt, majd hívatott magának egy taxit...

-Miss Jane Coulter, a taxi-görl... - mormolta Stryker.

- Amely elvitte a tanszék parkolójába. Megkérte a sofőrt, hogy várjon, míg ő biztonságban átül saját kocsijába, aztán még követte is a Gratonon vagy egy mérföldön keresztül a taxijával, amit a nő ugyan nem kért tőle, de a sofőrnek útjába esett hazafelé. Miss Trevorne és Wayland vacsorázni mentek, aztán felmentek a lány lakására. - Megint felnézett Strykerre, de az eltekintve egy komor fintortól, amelytől szabályos arcvonásai rosszkedvű csomóba torzultak, nem mozdult. - A következő távozó, Heskell a belvárosban találkozott menyasszonyával, megvacsoráztak, elmentek egy éjszakai moziba, aztán haza, mármint őhöz, Heskellhez. Fogadjunk, hogy a nő ronda és gazdag.

- Vagy ronda, és jó összeköttetései vannak - dünnyögte Stryker. Egyikük sem rajongott túlságosan Heskellért.

- Heskell és Grey-Jenner együtt mentek el, aztán elváltak. A nő hazament magányos ágyába, és...

- A nő korához képest nagyon szép - jegyezte meg Stryker. - Szép és szomorú.

-És?

- Csak éppen megfigyeltem, semmi több.

- Örömmel hallom, hogy még van benned élet dörmögött Toscarelli. Fordított egyet. - Heath hazament, meglátogatta beteg édesanyját, aztán elment kocogni, egyedül. Tíz óra körül ment el, de nem nézte meg az órát, amikor hazaért. Ezt beveszed?

Stryker felhúzta a vállát.

- Sportoló volt, nyilván igyekszik tartani a kondícióját.

- Talán alibinek használta arra, hogy meglátogasson valakit?

- Mint például az édesanyját?
 - Én inkább egy nőre gondoltam - mondta Toscarelli. - Nem nézem ki belőle, hogy amolyan öltözőkben szeretkező fajta.
 - De olyan benyomást sem kelt az emberben, mint aki a mamájával él együtt - vélte Stryker. - Azt hiszem, Mr. Heathnek egy kicsit jobban utána kéne néznünk.
 - Óriási! - kiáltott fel Toscarelli. - Majd ránk húzzák, hogy azért szálltunk rá, mert fekete.
 - Stryker maga elé mosolygott.
 - Azt hiszem, mindegyiküknek alaposabban utána kéne néznünk.
- Folytasd.
- Helyes. Lássuk. Következik Stark és Fowler... nem, Stark titkárnője, Karen Lasterman volt a következő. Még egy, aki a mamával él. Azt mondja, eljegyezte magát, és házépítésre spórol. Nem is tudtam, hogy ilyesmi még létezik.
 - Előfordul.
 - Stark és Fowler együtt mentek el, mint minden pénteken, a városba mentek, Stark klubjába, kézilabdáztak, és bekaptak egy sültet, de Fowlernek megfájdult a feje, ezért korán abbahagyták, és úgy tizenegy tájban hazamentek feleségeikhez.
 - Ezt úgy mondtad, mintha háremet tartanának.
 - Nem, úgy gondoltam, mindegyik a maga feleségéhez ment csak haza. Ez a hely az idegeidre megy.
 - Hát igen. Ez minden?
 - Pinchman volt az utolsó. Azt mondja, az íróasztalánál ült és dolgozott, míg fájni nem kezdett, aztán úgy fél tíz felé elment. Ő is azt állítja, hogy Adamson még a szobájában volt. Telefonált. Ez van.
 - Csupa jó barát, mi?- morgott Stryker.
 - Ezzel mit akarsz mondani?
 - Heath és Grey-Jenner együtt isznak, Stark és Fowler együtt kézilabdáznak, Wayland és Trevorne együtt alszanak...
 - Ez nem nagyon tetszik neked, mi?
 - Szörnyű vétek az erkölcsi rend ellen! - Stryker kihúzta magát. - Már csak ő van hátra?
 - Nagyon jól tudod, hogy igen. Te intézted úgy, hogy ő maradjon utoljára. Kíváncsi lennék, miért.
 - Kérdezd magadtól, ne tőlem - mondta Stryker. Nekem dolgom van.

Tereld be kérlek, és ha már kint vagy, állítsd rá Pinskyt, hogy szervezze meg, és ellenőriztesse ezeket az alibiket. Ezt mindenképpen meg kell tennünk. - Toscarelli kiment. Stryker a csukott ajtóra bámult. - Ezt mind meg kell tennünk - morogta magában -, aztán lebámult maga elé, tenyerével markoló mozdulatokat végzett, és nézte a markolástól fehéredő öklét.

Chris Underhill kilépett a Grantham Hallból, elkerülte a bejáratnál ácsorgó tömeget, szembefordult a széllal. Szerette volna, ha úgy fúj át az agyán, mint a fák kopasz ágai között. "Mert szelet vetettem, hogy vihart arathassak." Továbbtörtetett, míg egy jeges folton meg nem csúszott, és csak egy szálkás fakerítésbe kapaszkodva sikerült megtartania egyensúlyát. Körülnézett. Most látta csak, hogy a városnak egy bontásra ítélt negyedébe tévedt. A halálra ítélt házak vakki szemekkel, bambán meredtek az üres telkekre, ahol a hó alig takarta el a szemetet. Nem messze tőle egy sarkon, egy lámpaoszlopnak támaszkodva bőrdzsekis, fekete férfi ácsorgott, dohányzott, és őt mustrálta kíváncsi szemekkel. Távolabb az úton merev karokkal egy öregasszony totyogott, mindkét kezében súlyos bevásárlószatyrot cipelt. Valahol egy kutya vonyított vékony, éles, bántó hangon. Túl messzire tévedt, fogalma se volt róla, merre jár. Ahogy hátranézett, a dűledező házakon túl még látszott a Természettudományi Kar épületének tiszta, fehérén ívelő sziluettje. Szinte fizikailag érzékelte a fekete ember figyelő szemét. Visszafordult. A szél egy-egy rohamával nekifeszült a vállának, a gerincének. Keserű mosolyt erőltetett az arcára. "Jaj annak, aki egyedül van, amikor elesik", suttogta magában.

Frank!

A nagydarab néger megfordult a suttogó hangra. Végignézett a folyosón, aztán bement a dolgozószobájával szemben nyíló ajtón. Ahogy az ajtót becsukta maga után, Lucy Grey-Jenner nézett rá tágra nyílt szemmel, remegő szájjal.

- Úristen... ez borzasztó. Mit mondtál?

Heath hátratett kézzel a csukott ajtónak támaszkodott.

- Azt mondtam, hogy együtt mentünk le a liften, együtt mentünk el a parkolóba, aztán mindegyikünk ment a maga útján. És te mit mondtál?

- Ugyanazt. Hála istennek... ugyanazt.

- Nos, hát ez kézenfekvő volt. - A férfi masszív nyugalma megnyugtatta a nőt.

- Nem gondolod... szóval... vajon elhiszik?
- Miért ne hinnék el?

Lucy az ablakhoz lépett, lenézett a parkra. Odalent minden fehér volt. A hóban néhány világos télikabátos hallgató járkált. Az egyetem vonzó erejétől tanulmányi szünetben sem tudtak szabadulni, ez volt életük középpontja, akár voltak előadások, akár nem. Kiáltoztak, integettek egymásnak, ácsorogtak vagy kis csoportokba verődtek. Böven akadtak, akik felcsodálkoztak a Grantham Hallra, az angol tanszék felé mutogattak. Lucy tisztában volt vele, hogy letről nem láthatják, ennek ellenére gépiesen visszalépett az ablaktól.

- És mi van, ha a többiek hallották, amikor tegnap este Aikennel beszélgettél?- kérdezte Lucy feszült hangon. - Mi van, ha valaki hallotta, amikor megfenyegetett, hogy megmondja anyádnak?

- Ez nem zavarna - mondta Heath. - Engem csak az izgat, hogy hallotta-e valaki, amikor azt mondtam neki, hogy kitekerem azt az istenverte nyakát, ha meg meri tenni.

Az újságírókat felbosszantotta Stark semmitmondó nyilatkozata, és most lesben álltak, mikor száll ki a liftből a Grantham egyetem angol tanszékének valamelyik tagja.

A sors Mark Heskellt küldte az útjukba.

Heskell mosolyogva nézett végig rajtuk, amint a jegyzetfüzetüket szorongatva vártak, és szaporán pislogott, valahányszor arcába villant a vakuk fénye.

- Elnézést, nincs mit mondanom...

De azok hangosan tiltakoztak, nógatták ő habozón.

-Nos, hát természetesen... ez borzasztó... neki, hogy leszúrták és így megcsónkították. A társadalmat súlyos felelősség terheli ezért... Elnézést... Nem, igazán nem tudok többet mondani önöknek... Kérem, engedjenek tovább. Nyilván a rendőrség a szokásos csatornákon keresztül közli majd a részleteket. - Körülnézett. Újságírók, akik a színen maradnak akkor is, amikor az egésznek vége, és akiből egy szép napon szerkesztő lesz... Mély lélegzetet vett, tartózkodó előzékenységet mímelt. - A nevem Heskell. Nem, fogalmam sincs, ki követhette el, kivéve hogy nyilván valami örült volt. Ki másnak jutna eszébe kívágni egy ember nyelvét, mint egy elmebetegnek? Félelmetes arra gondolni, hogy most, ebben a percben is szabadon járkál, és talán már egy másikunkat figyeli. Én mindenképpen rendőri védelmet fogok kérni.

Mikor végül továbbment, az újságírók vigyorogva összenéztek. Januárban kevés a hír, uborkaszazon van. Lehet ízesebb falatot elképzelni, mint egy mániákus gyilkost, aki kivágja az emberek nyelvét? Szamár, aki utoljára ér a telefonhoz!

KILENC

Kate az elmúlt években legfeljebb két-három alkalommal fordult meg Dan dolgozószerájában, és már jóformán el is felejtette, milyen kicsi. Még az övéénél is kisebb, de a luxus, amellyel berendezték, feledtette kicsi voltát. Az épület belső sarkában volt, és közvetlen összeköttetésben állt a tanácssteremmel meg a tágas tanszéki irodával. Félreeső remetelak, magánszentély benyomását keltette, távol a folyosók nyüzsgésétől.

De most, hogy Stryker megszállta, a szoba arányai valahogy megváltoztak. Bár Stryker az íróasztalhoz ült le, mégis, mintha a szoba közepét foglalná el. Ráférne egy borotválkozás, gondolta Kate. A fáradtság kiül az arcára, de kék szemei most is csillognak, és az egész ember szinte pattanásig feszül, mintha bármely pillanatban szétvethetné egy robbanás. Kate elhelyezkedett egy bőrfotel sarkán, szemben az íróasztallal, roppant óvatosan felkészülve arra, hogy meneküljön, mihelyt Stryker szabadjára engedi indulatait.

Rámosolygott Strykerre, de az nem mosolygott vissza rá.

Nahát, így is jó.

Mellette nyílt az ajtó. Toscarelli őrmester lépett be a szobába, leült az íróasztal mellé, elővette jegyzetfüzetét, azt, amelyet korábban is használt. Hatalmas termetéhez képest megvolt az a csodálatos képessége, hogy némán, mozdulatlanul, szinte fokozatosan láthatatlanná tudott válni.

- Beszéljen nekem a tegnap estéről - kezdte Stryker, és úgy nézett Kate-re, mintha Toscarelli ott se lett volna.

- Az összeövetelre gondol?

- Nem. Arra, ami utána volt.

- Richard és én elmentünk vacsorázni. Bementünk a városba. Utána egy kicsit sétáltunk, aztán...

- Hideg volt tegnap éjjel.

- Igen, hideg volt.

- Nem fáztak, miközben "sétáltak"?
- Eleinte nem fáztunk. Richard azt akarta, hogy a feje kitisztuljon, mielőtt volánhoz ül.
- Ó, nagyon dicséretes dolog - helyeselt Stryker gúnyosan. - És aztán? Mikor kitisztult a feje?
- Aztán... felmentünk hozzám egy kávéra.
- Magához. Nem hozzá.
- Richard a Delta Theta diákkörökben lakik, és ott az ember nem nagyon lehet magában.
- Nem túl öreg Wayland ahhoz, hogy egy diákszövetség tagja legyen?
- Delta Theta-tag volt, amikor a Granthamra járt. Most ő a házi szaktanácsadójuk. Szeret ott lakni, így állandó kapcsolatot tarthat a fiatalokkal, és beleélheti magát a gondolatvilágukba. Sokat dolgozik a hallgatókkal előadásokon kívül is. Az épület padlását átalakították lakássá. Közel van az egyetemhez, ami előnyös neki. Kevéssel is beéri, és nem szereti a felhajtást. - Szinte kívülről hallotta saját, dadogó hangját. Összepréselte ajkát, és szeretne volna, ha Stryker legalább egyszer-egyszer elfordítaná róla a szemét.
- Azért szemmel láthatóan szeret birtokolni ezt-azt.
- Nem értem - mondta Kate homlokát ráncolva.
- Még én sem. - Stryker levette végre róla a tekintetét, de csak egy pillanatra. - Úgy hallom, maga valamikor eljegyezte magát Waylanddel.
- Ó igen... igen. Évekkel ezelőtt. Diákromantika.
- Mi történt azóta?
- Kate felsóhajtott, aztán egykedvűen vállat vont.
- Felnőttünk. Nem látom be, mi köze lenne ennek ehhez az üggyhöz.
- Azt bízsa rám. Gyakran járnak együtt mostanában Waylanddel? Mint a múlt éjjel?
- Néhanapján. Még ma is jó barátok vagyunk. Sok közös témánk van.
- Régi barátság? Vagy több, mint régi barátság?
- Régi barátság, semmi több. - Stryker mögött, az ablakon át odalátszott a belső udvar fáinak a csúcsa. Némán, összevissza hajladoztak, az ágak hol összeborultak, hol szétváltak. Az ég szürkén tükröződött a természettudományi kar épületének domború ablakain. A kis irodában meleg volt, és Kate-nek egy pillanatra elnehezült a lélegzete. - Semmi több.
- De vannak közös, érzelmi emlékeik.

- Igen, természetesen vannak.

Stryker benyúlt dzsekije zsebébe, elővette szemüvegét. Az orrára illesztette, lenézett jegyzeteibe, aztán a szemüvege kerete felett felnézett Kate-re. A helyzet az, hogy Mr. Wayland szerint tegnap valamiféle évfordulójuk volt.

- Évfordulónk?

Kate elcsodálkozott, mi a csudát mondhatott Richard? Akkor, a tanácsteremben mindenki szeme előtt nem volt alkalmuk bizalmasan beszélgetni. És most, mielőtt Richard bement Strykerhez kihallgatásra, odahajolt hozzá, homlokon csókolta, és valami olyasmit mondott, hogy meg kell mondani a teljes igazságot. És drágámnak nevezte, amit évek óta nem tett meg. Mindezt meglehetősen hangosan, mintha csak az ablaknál álló, kifejezéstelen arcú rendőr kedvéért tenné.

- Ezt mondta. - Stryker szemmel láthatóan valami magyarázatra vagy további megjegyzésre várt, és Kate érezte, hogy Stryker tökéletesen tudatában van annak, hogy ő zavarba jött.

- Nos hát, ez nyilván valami tréfa lehetett. Mindenféle évfordulónk vannak, és ha nincs, ő kitalál valamit. Amikor először ettünk együtt spárgát, amikor először mentünk együtt hangversenyre, amikor először másztunk együtt fára. Szamárság - mosolygott maga elé. - Richard...

- És mi van az első alkalommal, amikor együtt keféltek? - kérdezte Stryker, mint akit a dolog szemmel láthatóan élénken érdekel. - Ezt is megünneplik, nem?

- Micsoda? - Kate úgy érezte, mintha Stryker pofon ütötte volna.

- Hallotta, mit mondtam. - Gúnyosan kacsintott. Wayland azt mondta, tegnap is azt csinálták.

- Azt mondta? - Kate megpróbált valamiképpen időt nyerni.

- Azt mondta, azzal töltötték az éjszakát. Igaz? Kate tudatában volt annak, hogy elpirul, és utálta magát miatta.

- Sokáig maradt - mondta, miközben az agya viharosan dolgozott. Meddig is? Mit is mondott? Mit kellene mondania? - Nagyon sokáig.

- Egy ágyban aludtak? - Stryker most maga elé nézett, a fejét úgy támasztotta a tenyerébe, mintha le akarna esni a nyakáról. - Együtt feküdtek az ágyban tegnap? Egész éjjel?

- Együtt voltunk - jelentette ki Kate, és megállapította, hogy régi, rossz szokása szerint a karórája szíját tekergeti a csuklóján. A combja alá

dugta a tenyerét. Hogy mit csináltunk vagy mit nem, annak azt hiszem, semmi jelentősége sincs a maga rohadt ügye szempontjából. - Mi van ebben a Strykerben, tette föl magának a kérdést, amiért nem képes természetesen és fesztelenül viselkedni előtte? Attól a pillanattól fogva, hogy meglátta, valami emlék gyötri, a hangja keménysége, a mozgása, a hanghordozása. Már is alaposan lejáratta magát a nyomozó előtt, hiszen az szinte rákényszeríti, hogy ilyen óvatosan, védekezve, haragosan viselkedjen vele szemben. Miért? - De ha ez olcsó izgalmat szerez magának, jó szerencsét hozzá, hadnagy.

- Sajnálom, amiért ki kell ábrándítanom, Miss Trevorne. - Stryker mintegy kihívóan nézett fel rá. A felhők között egy vékony napsugár lopózott be a szobába, és Stryker arcát, orrán a szemüveggel, egy pillanatra személytelen maszkká változtatta. Tizenöt év dőbbenete nehezedett egyszerre Kate mellére, mint egy darab kő. Belebámult Stryker arcába, szemüvege személytelen ürességébe, keze árnyékára a homlokán, és emlékezett. Ó, istenem, ez az önelégült, mosolygó, röhögő csirkefogó. Most már emlékezett rá. Emlékezett!

Stryker még mindig beszélt.

- Az az érzésem, hogy nincs nagy véleménynyel a rendőrségről. Vagy tévednék?

- Nem, nem téved. - A torka elszorult, szinte meglepte, hogy egyáltalán képes hangot kiadni.

A napsugár elhalványodott, Stryker szeme ismét láthatóvá vált a szemüveg mögött. Csillogó, szikrázó, kék, veszedelmes szemek.

- Van talán valami, amit még szeretne elmondani nekünk? - kérdezte baljóslatúan barátságos hangon, mosolyogva Stryker.

- Nincs.

- Kifizetetlen közlekedési bírság? Nosza, mondjon el mindent, Miss Trevorne.

Pajkos vidámkodása rosszabb volt, mintha fenyegette volna.

- Ne beszéljen butákat. - (Vajon ő emlékszik-e? Ó, Uram, vajon emlékszik-e?) - Nincs semmi ilyesmi.

Strykernek láthatóan kötozködő hangulata kerekedett. Vigyorogva hajolt előre.

- Fekete pálinkafőzés?

- Nem.

- A papa szerepel a közveszélyes körözési listán?

- Ugyan, menjen már. Nem. - (Vajon azért csinálja ezt, mert emlékszik? Hát eleve ilyen undok lett volna?)

- Nézzük csak, jelentkezett felvételre a rendőrséghez, de túl kicsi volt a lába?

- Nem.

- Túl nagy?

- Nem.

- Richard Wayland megkefélté tegnap éjjel?

- Nem! - Kissé elkésve hallotta meg saját hangját. - Igen. - Eddig maga elé nézve ült, mindenhová nézett, akárhová, de most felnézett Strykerre. Stryker nem nevetett. Nem is mosolygott. Láthatóan nem szórakoztatta a dolog. Várt.

- Együtt voltunk, nagyon-nagyon későig.

- Hány órakor ment el Wayland?

- Nem néztem az órát. - Kate mélyet lélegzett. Nincs óra a hálósobámban. - Ami igaz is volt.

- Akkor honnan tudja, hogy nagyon-nagyon késő volt? - Stryker Kate kezét nézte, amint a csuklóját piszkálja. - Nem nézte meg a karóráját?

- Én... levettem.

- Értem.

- Nagyon késő volt. - Muszáj lenne valami időpontot kitalálnom.

- Beszéljen nekem Aiken Adamsonról.

Ferde szemmel nézett rá. Hát akarja most, hogy megmondjam az időpontot, vagy nem?

- Ő nem volt velünk.

Stryker elmosolyodott, és hátradőlt a székén. Levette a szemüvegét.

- Pontosan. Adamson itt volt, és éppen a nyelvét vágta ki. Csak maga volt és Mr. Wayland. Egyedül egy szobában, ahol nincsenek órák. Az idő, hogy úgy mondjam, állni látszott. Romantikus. Madárcsicsergés. Zenekarok. Csicseregtek a madarak, Miss Trevorne?

- Micsoda? - Kate Strykerre meredt. Ez megőrült?

- Amikor Mr. Wayland elment magától, csicseregtek a madarak?

- Nem. Mi az ördög...

- Hánykor kelt ma reggel a nap, Toscarelli őrmester?

Toscarelli fészkelődön kicsit a székén, és elgondolkodott a kérdésen. Egy szélroham megrázta az ablakot, a háttérben kopasz faágak tekeregtek, hajladoztak. Valahol a távolban egy ajtó csapódott.

- Gondolom, hat óra tájban.
- Ami azt jelenti, hogy a kismadarak úgy fél hat tájban ébredtek, így tehát Mr. Wayland fél hat előtt ment el. Nahát, nahát, végre valahová eljutottunk. Kikísérte az ajtóhoz?
- Nem.
- Stryker rettentő kiábrándultnak látszott.
- Milyen kár! Ennek ellenére, fél hat előtt volt. Csak éppen azt nem tudjuk sajnos, mennyivel fél hat előtt.
- ő nem mondta meg, hánykor ment el?
- Sajnos nem. - Stryker arcáról sugárzott a parodizált bánat. - ő sem nézte meg az óráját. Nahát, nyilván tényleg csodálatos éjszaka volt. - Mosolygott, hunyorgott, aztán felsóhajtott. - Miért gyűlölte maga Aiken Adamsont?
- Kate hátradőlt a fotelban, és elengedte magát.
- Maga nagyon ért ehhez, ugye?
- Mihez?
- Ahhoz, hogy hogyan kell cselezni, gyorsan témát váltani és csőbe húzni az embert. - Most már ő is képes volt mosolyogni. - Sajnos egy idő után kissé elcsépeltté válik. Az ember... felkészül rá.
- Ó! - A sajnálkozás paródiája most mélységes műelkeseredésbe csapott át. - Ezt jegyezze fel, Toscarelli őrmester. Az ember kiszámíthatóvá válik. Az ember már nem képes hatást gyakorolni. Az ember a legjobb úton van ahhoz, hogy unalmassá váljék. Miss Trevorne, a barátja ölte meg Adamsont? Maga ölte meg?
- Talán együtt csináltuk.
- Mint ahogy szemmel láthatóan annyi minden mást is. Együtt dolgoznak, együtt alszanak, együtt hazudnak.
- Én nem hazudtam.
- De nem mondta meg az igazat sem. Maga és Mr. Wayland óriási erőfeszítéseket tettek valamivel kapcsolatban, aminek nyilvánvalóan abszolút semmi jelentősége sincsen. Nos hát, miért? Kérdelem én. Miért csinálnak ekkora felhajtást? Miért nem mondják meg egyszerűen, hogy megvacsoráztak, hazamentek, szerelmeskedtek, elváltak. Miért olyan szemérmes ezzel kapcsolatban? Nem nagy ügy. Mindenki csinálja, megállás nélkül.
- De nem mindenki beszél róla, Stryker hadnagy.
- Hopplá! Itt jön megint az én óriási lúdtalpam, beletapos az érzékeny

lelkekbe. Örmester. Micsoda bunkó vagyok én!

Kate-et tökéletesen elképesztette Stryker viselkedése. Ez az ember örült. Nem hasonlít egyetlen rendőrhöz sem, akivel regényekben, a televízióban vagy filmekben találkozott. A tanácsteremben még normálisnak látszott, de itt... úgy viselkedik, mint egy örült. Örült!

- Maga emlékszik, igaz'? - kérdezte végül. Stryker szeme egy pillanatra felvillant.

- Mire?

- Rám.

- Kellene emlékezniem? Találkoztunk már? - Szemében ismét a régi merevség.

- Tulajdonképpen nem - felelte Kate. - Nem számít. Ezt akarta csak kérdezni tőlem? Vagy van még valami?

- Ó, rengeteg! - Dan székében az ablak felé fordult. Kate most csak a feje búbját látta.

- Együtt jártak egyetemre Waylanddel?

- Igen.

- Volt maga valaha is Adamson hallgatója?

(Lehetséges, hogy tényleg nem emlékszik? Ez szinte még rosszabb, mint ha emlékezne!)

- Igen... Több kollégiumát hallgattam, alsóbb évfolyamos koromban.

- Jó jegyeket kapott tőle?

- Sima jelesek.

- Uram egek! Egy lány! Fogadjunk, hogy ez fájt neki.

- Aiken nem olyan volt.

- Hallgatta Wayland is?

Vigyázat, Kate! - figyelmeztette magát Kate.

- Igen. Görög mitológiát. Mind a ketten hallgattuk. Ott találkoztunk.

- Aha. Így persze kétségtelenül ezt is minden évben megünneplik a többi dologgal együtt, amilyen a spenót, vagy Mozart, meg a görkorcsolyázás.

- És a kefézés. Ne felejtse el a kefézést - tette hozzá Kate nyájasan. - Ó igen, megünnepeljük. Tűzijátékkal, meg minden.

Stryker visszafordította a széket, és olyan keményen csapott Dan asztalára, hogy Kate majdnem felugrott ijedtében.

- Idő! - kiáltotta teli torokkal, aztán Toscarellihez fordult. - Szerinted hogy áll a meccs?

Toscarellinek a szeme se rezdült.

- Körülbelül döntetlen. Stryker bólintott.

- Szerintem is. - Visszafordult Kate-hez. - Köszönöm, Miss Trevorne. Legépeljük a vallomását, hétfőn aláírhatja. - Kezével intett. - Viszlááááát!

- Ennyi az egész? - kérdezte Kate, de már csak Dan széke támlájától. Bizonytalanul nézett Toscarellire, felállt, várt egy kicsit, aztán kiment a szobából. Nagyon-nagyon óvatosan csukta be maga mögött az ajtót, nehogy a csapódástól odabent valami törekeny holmi megsérüljön.

- Megijesztettem? - kérdezte Stryker egy idő múlva.

- Nem tudom - mondta Tosca, és letette jegyzetfüzetét. - Az azonban biztos, hogy engem alaposan megijesztettél.

- Azt hitted, hogy kiborulok, mi? - kérdezte Stryker, és a szeme sarkából pislantott Toscarellire.

- Lehet - felelte óvatosan Tosca.

- Elbarmoltam - vallotta be Stryker az ablaküvegen keresztül a fáknak.

- Hagynom kellett volna, hogy te csináld.

- Lehet - mondta kelletlenül Toscarelli, de nem ezt akarta Strykertől hallani. Nekifogott, hogy folytassa a jegyzetelést.

Stryker hangját megkeményítette az önvád. Visszafordította a forgószéket, az asztalra könyökölt, arcát a tenyerébe temette.

- Hazudik a nő, Tosca. És Wayland is hazudik. Talán a többiek közt is van, aki hazudik. De úgy látszik, a hazugságaik semmi lényegeset nem takarnak. Egyébként tévedtem. Azt hittem, megértem őket, de nem, nem értem meg. Másképp reagálnak, mint általában az emberek. Bámulatos, milyen készségesen mondja el mind, mennyire utálta Adamson pofáját, és hogy hogyan perdül táncra a sírján. Amennyire meg tudom ítélni, bármelyikük elkövethette.

- Ez nem Agatha Christie "Orient Express"-e morogta Tosca.

- Miss Trevorne is valószínűleg ezt mondaná. Tosca jelentőségteljesen nézett rá.

- Mi volt az a megjegyzése, hogy emlékszel-e rá?

- Fogalmam sincs.

- Aha - zárta le a témát Toscarelli kimért hangon.

A gyilkosság alig néhány órája történt, de Tosca már ismerte az előjeleket: Stryker egyre jobban becsavarodik, a végén már csak az ügy élteti, azzal alszik, azt eszi. Míg viszonzásul az fölemésztí őt. A betegsége előtt volt benne elég energia, hogy kitartsa a saját módszere mellett, de

most... Tosca nem mert volna megesküdni rá...

Stryker beletúrt göndör hajába, megdörzsölte az arcát, meghúzogatta füleit.

- Krisztusom - mormolta magában.

Ami úgy hangzott, mint egy imádság.

TÍZ

Kate a dolgozószobájába sietett. Léptei kongva visszhangoztak a keskeny folyosón. Aiken zárt és lepecsételt ajtaja felé közeledve akaratlanul megborzongott. A padló az ajtó előtt kissé világosabb volt. Ahol felmosták.

Didergett. Aiken vére nyoma, bent pedig a szobában, nemrég még ott feküdt szörnyűségesen lemészárolt holtteste.

Valaki nem bírta már tovább.

Vajon Richard volt az?

Nevetséges vagy, mondta magában. Az ajtó előtt már szinte futott. Ágya is megállíthatatlanul száguldott.

Aiken tizenegy és egy között halt meg. Richard éjjel előtt ment el tőle, és hazudott a rendőröknek. Ő is hazudott, ösztönösen védte Richardot. De ő, Kate, ügyetlen hazug, mindig is az volt. És végleg elrontotta a helyzetet, hogy érezte, Stryker kezdettől fogva tisztában van a hazudozásával.

De Richard nem követhette el.

És mégis. Olyan dühös volt tegnap este. Nem a vacsorát kellett neki lesétálnia, hanem dühét Aiken állandó, szüntelen kellemetlenkedései miatt.

Előkotorta kezitáskájából a kulcsát, bedugta a zárba, és megkönnyebbült sóhajjal lépett be az ajtón.

- Megmondtad neki?

Richard hangja szinte mellbe vágta. Felsikoltott.

A férfi szőke haja a homlokába lógott, a kabátját olvadó hópelyhek pettyezték. Kate íróasztalának dőlve, mellén keresztbe font karral állt. A szeme kifürkészhetetlen volt a félhomályban.

- Úristen, de megijesztettél! - lihegte Kate. Az asztalra dobta táskáját, és odalépett Richardhoz.

- Mit kellett volna megmondanom neki?

- Hogy mikor mentem el.

- Nem. Azt mondtam, nem tudom, hány óra volt, de nagyon későn volt. Mi a fenének mondtad azt, hogy egész éjjel nálam maradtál?

A szíve elfacsarodott a jól ismert, féloldalas mosoly láttán. Richard megfogta a karját, magához húzta.

- Mert egész éjjel maradni akartam, nagyon jól tudod, és mert világosan tudtára akartam adni, hogy hozzám tartozol. Azonkívül úgy gondoltam, sokkal inkább vádoljanak paráznasággal, mint gyilkossággal.

- Miért akartad tudtára adni, hogy hozzád tartozom? Mit számít az?

- Talán azért, amiért állandóan úgy nézett rád. Vagy amiért te úgy néztél rá.

- Ne nevettesd ki magad - mondta Kate, és elhúzódott tőle. - Miért kellett volna úgy ránéznem? Vagy neki rám?

- Te tudod.

-Képzeld. Istenem, bárcsak... valahol máshol lennék. Bárcsak sose jöttem volna vissza...

- Ha nem jöttél volna vissza, sose találalak volna meg - hangzott éppen az a válasz, amit Kate hallani akart. Wayland megint megölelte. - És az bűn lett volna.

- A gyilkosság is az.

- Nem, ha Aiken meggyilkolásáról van szó. Az megváltásnak számít.

- Tegnap éjjel azt mondtad, meg akarod ölni.

- Te is. - Wayland kissé elhúzódott tőle.

- Talán valaki hallgatózott.

A férfi arca egy pillanatra elborult, aztán megint derűsen, szélesen elmosolyodott.

- Ugyan, menj már. Nincs mitől félnünk. Én nem öltem meg, te nem ölted meg, és mivel együtt voltunk, senki sem mondhat mást.

- Ezért hazudtál a tegnap estével kapcsolatban?

- Ezért hazudtál a tegnap estével kapcsolatban? Visszhangozta Wayland.

- Én nem hazudtam... a szó szoros értelmében...

- Nézd, mi a különbség? - vigyorgott Wayland. Miért pazarolná a rendőrség ránk az idejét? Miután tőled elmentem, autóztam még egy kicsit, aztán visszamentem a diákoththonba. De ezt nem tudom bizonyítani. Ha jól tudom, senki sem volt ébren, amikor bementem. Nos, a rendőrség ennek roppantul megörülne, nem? Főleg figyelemmel... minden egyébbe.

- Nincs semmi "minden egyéb". Az a múlté, különben sem volt semmi jelentősége. Gyerekek voltunk, fogalmunk se volt róla, mi micsoda.

Wayland karja elernyedte, elengedte Kate-et, elfordult, és kinézett a park fölött szállingózó kavargó hópelyhekre.

- Most viszont mindent tudunk mindenről, igaz? Mindentudók lettünk, és szörnyen kifinomultak; Freud az anyatejünk, és minden...

- Ó, az isten áldjon, hagyd már abba! - háborgott Kate. Bosszantotta Wayland rezignált önmardosása. Annyiszor, de annyszor megbeszélték már ezt. - Rég lejárt lemez. Ez a téma régen halott. Wayland visszafordult az ablakból, és rávigyorgott.

- Akárcsak Aiken.

- Pontosan.

- Azt hiszem, igazad van - mondta Wayland, és megrázkódott. - Senki se tudja, csak mi, nyuszik, és mi nyuszik hallgatunk, mint a sír. Helyes?

- Helyes. -Ez a beszéd.

- Most, hogy megtárgyaltuk a tegnapi estét, mi lesz a ma estével? - Kate szerette volna valamivel elfeledtetni, ami történt, szeretett volna valami kellemesre gondolni, ami előtte áll. - Átjössz hozzám?

- Nem, drágám, nem tudok. Mondtam már. A gyűlés.

- Ó, igen. Persze. - örökösen csak azok a gyűlések. Kate felvette az asztalról azt a kis fából faragott szoborcsoportot, amit egyszer Waylandtól kapott. Három majom: fülük, szemük, szájuk befogva. Ne hallj rosszat, ne szólj rosszat, ne láss rosszat.

- Nézd, ha nem tart túl sokáig... felhívlak.

- Pompás. Én úgyis csak hentergek, csokoládét szopogatok és pikáns könyveket olvasok. Ismersz. Keményen letette a kis fafigurákat az asztalra.

Wayland furcsán nézett rá, és mielőtt az ajtó felé indult, gyors csókot nyomott a lány orrára. Az ajtóban megállt.

- Remélem, fel tudlak hívni Kate. Igazán remélem. - Szemlátomást zavarta, hogy a lány nyilvánvalóan haragszik. - Ez az Összekötő Bizottság ülése, haza kell mennem átöltözni... - tette hozzá magyarázkodva.

- Pompás. Viszlát, Richard. -Katie...

- Ó, menj már, te vén bolond. Csináld a dolgodat. Tréfára fordította a szót, mire Wayland megkönnyebbülten rávigyorgott, búcsút intett, és elment.

Kate az ablakhoz lépett, kinézett a parkra; a hópelyhek keringve táncoltak, szikrázva csillogtak a levegőben, de nem hagytak nyomot

maguk után. Jég a szélben.

A keze fázott. Egy percre rátette melegedni a fűtőtestre.

Az asztalon a telefon várt...

Liz Olson és Kate, akárcsak Richard Wayland és Kate, egyetemi éveik óta jó barátok voltak. Lizzel Kate középiskolába is együtt járt. Liz később a Grandiamon maradt, hogy ledoktoráljon. Kutatóévét Franciaországban töltötte, és az egy év elteltével éppen akkor tért vissza a Granthamre, amikor Kate sérülten, megtörten visszaérkezett New Yorkból. Ő volt az első, aki végül rábeszélte Kate-et, hogy maradjon.

Liz nagydarab nő volt, júnói termet, kerek kék szemekkel, dús, aranyszínű haja természetes hullámokban omlott a vállára; más nők vagyonokat fizetnek ilyen hullámokért. Bárhol jelent is meg, belépése egy helyiségbe inkább volt bevitorlázás, mint belépés, ahogy most is, amikor bevitorlázott a Tacoma bárba, rövidlátó szemeivel körbepislogott, míg végre az egyik hátsó bokszban felfedezte Kate-et. Hosszú, piros körgallért viselt, fekete magas szárú cipőt, fején hátratolt prémsapkát. Néhány férfi megfordult utána, de őt ez nem érdekelte. Sose érdekelte.

Lizt csak a nyakiglábak érdekelték.

Minthogy magassága mezítláb mérve száznyolcvan centiméter körül mozgott, az első dolog, amit általában egy férfival kapcsolatban megállapított, hogy annak vajon a feje búbja korpásodik-e. Ez a körülmény, saját bevallása szerint, elszomorító volt, de ha ez így is lett volna, nem látszott meg rajta.

Amint Kate-tel szemben elhelyezkedett, vörös gyapjúköpenye lebegő szárnyával kis híján lesodort az asztalról minden evőeszközt, lehúzta kesztyűjét, és megkönnyebbült, ugyanakkor várakozó arccal lélegzett fel.

-Nos?

- Nem is tudom, hol kezdjem - mondta Kate.

- Úristen, csak ne ilyen közhellyel kezd - torkolta le bosszúsan Liz. - Mindenesetre fokozatosan add be a dolgot, de azért kerüld az ilyen kifejezetten minőségen aluli hangütést.

Kate a haragosan, kéken rászegeződő szempárból némi erőt merített magának: Lizt soha semmi se rendítette meg, mert ő már mindent hallott, ami hallható volt. Nagyobb emberek, mint ő, férfiak és nők vegyesen tálalták ki neki bajaikat, és Liz igen magas mércével mért. Túlságosan jól ismerte Kate-et, semhogy bármi módon kedveskedett volna neki. A megalkuvásnak ez a hiánya egyfajta védelmet jelentett Kate számára:

mondhatott, amit akart, addig, amíg jól adta elő. Elejétől végéig tömören összefoglalta a történeteket.

Liz megenyhülten dőlt hátra a székén, megvárta, míg a pincér mindkettőjüket egy újabb Martinire méltatja, aztán határozott hangon föltekintette a kérdést.

- Te ölted meg?

- Ó, az isten áldjon...

- Na jó, tudom. Csak éppen nem valószínű, hogy még egyszer életemben lehetőségem legyen ilyet kérdezni. Olyan kevés a barátaim között a gyakorló gyilkos.

- Liz, ez...

- Komoly dolog? - Liz felhúzta a szemöldökét. -

Nem, nem az. Csak mondogasd magadnak gyakran, hogy nem az. Vedd könnyedén, Kate, szemléld kívülről. Ez az egyetlen mód arra, hogy egy darabban megúszd. - Cigaretta gyújtott, és elgondolkodva nézte barátnőjét. - Tudom, milyen vagy. Emlékszel? Számodra minden dráma, mindenütt a világ kezdetét vagy a világvégét keresed. Richard ölte meg?

- Nem.

- Biztos?

- Persze. Biztos vagyok benne.

- Éjfél előtt ment el.

- Ezt honnan tudod?

- Láttam, mikor elment. Úgy rohant le a lépcsőn, és rontott ki az ajtón, mint egy örült bivaly, és úgy száguldott el, mintha parazsat dugtak volna a fenekébe. Mit tettél a kávéjába? Benzint?

- Hazament.

- Mondja ö.

- Liz... - nézett rá elkeseredetten Kate.

- Na jól van, jól van. Beszélj nekem arról a rendőrrel. Magas?

- Ez az egyetlen dolog, ami téged egy férfivel kapcsolatban érdekel?

- Nem, de mindig ez az első.

- Körülbelül százhetven centi, gondolom.

- Ó! - De Liz csak egy pillanatra kedvetlenedett el. - Na jó, sebaj. Mi az benne, ami téged annyira felkavar?

Kate Liz előtt képtelen volt megjátszani magát. Kissé előrehajolt, és úgy suttozta.

- Ő az.

Liz tágra nyílt szemmel maga is előre hajolt, és tiszteletteljesen, fojtott hangon kérdezte:

- Csak nem... az ő? Csak nem tényleg a Nagy ő? Kate elnevette magát.
- Hagyd már abba ezt, Liz.

Liz hátradőlt, nagyot szívott a cigarettáján, aztán ő is elmosolyodott.

- Hogy oda ne rohanjak. Mit vártál, mit mondok erre? Hajlandó vagy megmagyarázni ezt a drámai kijelentésedet, vagy... - elharapta a szót. - Uramisten, csak nem azt akarod mondani, hogy az az? Az ülősztrájkos?

Kate bólintott.

- Most a gyilkossági csoportnál nyomozó hadnagy. Jack Strykernek hívják.

- Emlékszik rád?

- Nem tudom. Elég furán viselkedett, de... nem tudom. Először én se ismertem rá. Csak amikor feltette a szemüvegét.

- Szemüveget viselő. Istenem, milyen mélyre süllyedtek a hatalmasok.

- Szóval, csak olvasáshoz - mentegetőzött Kate. Amikor a fény ráesett a szemüvegére, olyan volt, mint egy nagy bagolyszemüveg, amilyent a motoros rendőrök hordanak... és akkor felismertem. Kezdetől fogva idegesített, de addig nem jöttem rá, miért.

- Idegesített? Csak nem akarod azt mondani, hogy begerjedt?

- Nem. Nem... megöregedett, Liz.

- Mint mi valamennyien, nem?

- Igen, de... ó, szóval, most más. Fáradt és...

- Ó Kate, fogadjunk, hogy még mindig fantasztikus. Igaz?

- Szóval...

- Jézus Mária... - Liz hirtelenjében megérezte a súlyát annak is, ami most következik, meg annak is, ami egyszer régen történt. Sajnálkozással vegyes elragadtatással nézett Kate-re.

A hatvanas évek közepén, az ülősztrájkok idején történt. Richard Wayland, aktivista és vietnami sorozásra igen esélyes alany, ülősztrájkot szervezett az angol tanszéken, tiltakozásul az egyetem eljárása ellen, amellyel az a hallgatók adatait hozzáférhetővé tette a kormányzat számára, hogy annak alapján döntsék el, kit hívnak be. Kate, Richard Wayland imádója és barátnője, velük tartott, mert magával ragadta az érzelmileg motivált és meglehetősen homályosan megfogalmazott "ügy" izgalma. Ő is csatlakozott a kántálókhoz, a nevetgélőkhöz és a jórészt hisztérikus tömeghez, amíg a rendőrség meg nem érkezett. Akkor minden

megváltozott. Szörnyen megrémült, amikor az egyenruhás férfiak rajvonala behatolt az épületbe. És menekült. Egyikük utánaeredt, és egy üres emeleti szobában sarokba szorította.

Ott nekiállt, térdére fektette, és irgalmatlanul elfenekelte. Aztán talpra állította, kemény csókot nyomott a szájára, majd otthagyta, és visszatért társaihoz, akik közben szorgalmasan tartóztatgatták le a többieket.

Kate-et nem tartóztatták le.

Megalázva, megzavarodva és főképpen büntudattól lesújtva, amiért pánikba esett, és otthagyta Richardot meg a társait, sötétedésig kushadva bújt meg a szobában. Akkor kisurrant az épületből, és hazasomfordált. Senkinek sem beszélt erről a kalandjáról, kivéve természetesen legjobb barátnőjét, Liz Olsont.

A rendőr arcát nem láthatta, mert tükröződő szemüveget viselt, a motorkerékpáros járőrök kedvencét. Nem maradt meg más érzés az emlékezetében, mint a férfi tenyere félig csupasz fenekén, meg a szája és a nevetése, amikor magára hagyta. Csak annyit mondott neki: "Most szaladj haza, és játsszál a babáiddal. Ez itt nem kislányoknak való szórakozás."

A történetek után Liz, aki mindig nagyvonalúbban gondolkodott, mint Kate, a dolgot a mulatságos oldaláról szemlélte, és még most is úgy gondolt vissza rá. Ahogy Kate-et elfenekelték, az a képletes "megerőszakolás" csúcsa volt. Gyerünk, valld be Kate, hogy élvezted. Kate dühösen, pirulva, szenvedélyesen tagadta persze. Kijelentette, hogy egyetlen vágya elfelejteni az egészet.

De nem felejtette el.

Álmaiban néha még most is megjelent imbolygó járásával a fantomrendőr hatalmas alakja, és üldözte, elfogta, rátámadt. Néha rettegve ébredt, néha felajzva. Hogy most, a valóságban, ismét találkozott Strykerrel, az egész még jobban megkavarodott a fejében. Most tényleg volt oka rá, hogy féljen tőle.

Liz, ahogy a barátnőjére nézett, úgy látta, mintha valami konfliktus kerekedne benne.

- Nos hát, beszélj - biztatta türelmesen.

Kate tehetetlenül küzdött az izgatottság ellen, ami hatalmába kerítette. Olyan érzés volt ez, mintha valaki egy vízzel teli gumimatracot próbálna összegöngyölíteni.

- Ez évekkel ezelőtt volt. Azóta rengeteg dolog történt velem. Felnöttem.

- Ezt hiszed te - jegyezte meg Liz csípősen.

- A fene egye meg. Tényleg. Talán ha más körülmények között találkoznék vele..., de ő most van itt, és Aiken gyilkosa után nyomoz. Ez idegesítő. És különben is, megváltozott. Ősz hajszálai vannak, mint nekem is, és már nem kísértet, hanem ember. Aki feladatot lát el.

- És még mindig halálosan félsz tőle.

- Igen.

- És közben élvezed.

- Nem. Már hogy élvezném? Azaz tényleg. Ó, istenem, nem is tudom. Ez megint újabb probléma azoknak a tetejébe, amikkel amúgy is tele vagyok. Nem érted, Liz? Ez valami abszolúte nevetséges dimenziót ad az egész ügynek. Elég baj az, ha gyilkossággal gyanúsít...

- És látta a csupasz fenekedet, és látta, milyen vagy, ha halálosan félsz

- fejezte be Liz kéjesen a mondatot. - Ó, Kate... miért is nem nőtt nagyobbra az az ember?

- Nem tudom. Bárcsak nagyobbra nőtt volna, akkor elhalásznád előlem - tört ki hevesen. - De van más is, ami még bonyolultabbá teszi a helyzetet, csupa olyasmi, amit nem tudsz, és amit nem is tudok elmondani neked, de mind a múlttal van kapcsolatban, azzal az időszakkal, amikor mind olyan fene szenvedélyesek és idealisták voltunk, most viszont középkorúak vagyunk, és nyűttek, mi is része vagyunk a Rendszernek...

- Hát nem pokoli? - kérdezte sajnálkozó hangon, de nevető szemekkel Liz.

- Nem veszed komolyan - háborgott Kate.

- Hát nem. És neked se kéne komolyan vened. Már megmondtam - mondta Liz.

Kate hosszasan nézett rá. Legnagyobb rémületére érezte, hogy könnyek tolnak a szemébe, és legördülnek az arcán.

- Liz! Mi van, ha tényleg Richard ölte meg Aikent? Mi van, ha hazudtam Strykernek, és ha kiderül, hogy Richard... hogy Richard...

- Melyik lehetőségtől félsz leginkább?

- Hogy kérdezhetsz ilyet? - kiáltott fel Kate. Többen is feléjük fordultak, miközben ő felkapott egy szalvétát, és sebtében letörölte vele az arcát.

- Csak tisztán akarok látni - jelentette ki Liz tárgyilagos hangon. - Nézd, az a Richard, akiről te beszélsz, és aki az egyetlen Richard a te szemedben, az én megítélésem szerint nem ugyanaz a Richard, akivel te

annak idején eljegyezted magad. Vietnamban szolgált, igaz? És ettől megváltozott. Azelőtt egyszerűen gyenge ember volt. Most az egész ember egy káosz.

- Nem szereted őt. Sose szeretted.

- Ó, szeretni szerettem, de sose bíztam benne. Amióta tizenennyolc éves korodban úgy ejtett, hogy azt se mondta, viszlát, vagy isten áldja, hölgyem...

- Problémái voltak.

- Problémái valamennyiünknek voltak. Neki szemmel láthatóan még mindig vannak. Nem csinálhatod ezt tovább, nem védheted őt, Kate. - Liz hátradőlt a székén, és kurtán elmosolyodott. - Természetesen én nem lettem idősebb - tette hozzá szárazon -, a lényeg az, drágám, hogy mint magad is említetted, ez itt gyilkosság. Megengedem, Aiken esetében minden bizonnyal várható volt, de nem feltétlenül Richard volt a jelölt. Ezrek lehettek. Lássunk tisztán. Ha Richard ártatlan, nem kell semmitől se félnie. És...

- Te tényleg hiszel ebben? - szakította félbe Kate. Te tényleg hiszel az igazságban,, a jogban és a Becsületes Amerikában? Hogy ártatlan embereket sose zárnak börtönbe, hogy a bűnösök sose járkálnak szabadon? Ugyan már!

- Hát ródd fel ezt a fiatalságomnak - vont a vállát Liz. - Csak éppen nehezemre esik elszakadni attól az érzéstől, hogy az embernek ki kell mondania az igazságot, erről van szó. Kivétel természetesen, ha valaki a testsúlyod vagy a korod felől érdeklődik.

- Tiszteletre méltó kivétel.

- Pontosan. Ha Richard ártatlan, pompás, akkor a hazugságod ostobaság volt, de ártalmatlan. Másrésztől viszont, ha bűnös, hogyan fogsz ezzel a ténnyel együtt élni? Nem gondolod, hogy ha ez a Stryker jó rendőr, a végén fülön fog benneteket Richarddal együtt? És akkor hol kötsz ki? - Elnyomta cigarettáját, és felvette az étlapot. - Tévedtem. Komolyan kell venned, legalábbis a dolognak ezt a részét. Felejtsd el a múltat, felejts el mindent, kivéve azt, hogy Aikent meggyilkolták.

- De nem Richard Wayland gyilkolta meg.

- Ha ezt tényleg elhiszed, miért nem mondtad meg a rendőrségnek az igazságot a múlt éjszakával kapcsolatban?

- Mert Strykerről van szó, nem érted? Mert felmérgeztetett, és felidegesített, és...

De Liz csak a fejét csóválta.

- Ez a te okoskodásod, Kate. Én nem vagyok Stryker. Mondd meg nekem. Richard éjjél előtt ment el tőled?

- Tudod jól, hogy igen.

- És volt oka megölni Aikent? - Kate nem válaszolt. Liz felsóhajtott. - Nyilvánvaló, hogy volt, akármilyen volt is az. És ugyanígy nyilvánvaló az is, hogy megtehetette. Mi az, amiről az előadásaidon beszélsz? Eszköz, indítók, alkalom? Ez mind a rendelkezésére állt.

-De...

Liz meglengette az étlapot.

- Előbb enni, aztán gondolkodni. A te problémád: üres gyomor fölött üres fej. Mondd meg a pincérnek, mit kérsz.

Kate felnézett a pincérre.

Az ugyanolyan jegyzetfüzetet tartott a kezében, mint Toscarelli őrmester.

TIZENEGY

Strykert, miután a kihallgatások gondját lerázta magáról, ismét a hiányzó aktatáska problémája foglalkoztatta. Nem hagyta nyugodni. Sose látott még egyetemi tanárt aktatáska nélkül. Úgy ragaszkodnak hozzá, mintha az lenne az otthonuk, és valószínűleg az is az olyan emberek számára, akiknek az élete abból áll, hogy egyik tanteremből a másikba vándorolnak. Elővette a borítékot, amelyben a holttesten talált személyes tárgyakat őrizték. Kiborította őket az asztalra, az írómappára. Hosszasan bámult rájuk, aztán felkiáltott.

- Aha!

Toscarelli felkapta a fejét. Éppen a kihallgatások jegyzeteit rendezte, és Stryker felkiáltása megzavarta. Stryker felmutatta Adamson kulcsait.

- A kocsija. Valószínűleg a kocsijában van.

- Micsoda?

- Az aktatáskája. A szobájában nem volt aktatáska, és ez valahogy nem tetszett nekem.

- Ezek szerint azt kereste a tolvaj. Az aktatáskát. Nagy eset!

Stryker mogorván nézett rá.

- Nincs szó tolvajról.
- Ember, hogy te milyen konok vagy - vigyorgott Toscarelli. - De mi van, ha az aktatáska nincs a kocsiban? Akkor elismered, hogy esetleg mégis tolvaj volt az illető?
- Esetleg - mondta Stryker. - De mit akart volna a tolvaj néhány száraz szendviccsel és egy rakás papírral...?
- Miből gondolod, hogy az volt az aktatáskában?
- Mert én is azt tartok az enyémben - mosolygott Stryker. - Nahát, mit szólsz hozzá? Mercedesé volt.
- Viccelsz velem? Tanári fizetésből?
- A kulcskarika beszél. - Stryker feltartotta az emblémát. - Nos, ha te egy Mercedes lennél, és egy professzor tulajdona, hol tartózkodnál?
- Ha az utcán hagyott volna, mostanra egy orgazda üzletében lennék - mondta Toscarelli. - Másrésről, ha garázsban parkolt...
- Kérdezzük meg Starkot - mondta Stryker, és felállt.
- Mi ez a felhajtás a kocsival?
- Nem a kocsival, hanem az aktatáskával. Valahol lennie kell. Ha nem a szobájában, talán az autójában.
- Vagy talán valamelyik kukában, ahová a tolvaj lehajította, miután kivette belőle azt az akármit, amit keresett.

Stryker megállt az ajtóban.

- Oké, legyen, ahogy akarod. Mit próbáljunk meg először? A kukákat öt mérföldnyi körzetben, vagy az autót?

A hó sűrűbben esett. A fekete felhők alatt korán sötétedett. Az utcai lámpákat meggyújtották, és a kristályos hópelyhek tétován csillogtak a régi hórakásokon. Csak néhány kocsi állt a tanszék parkolójában.

Toscarelli kesztyűs kezének egy mozdulatával elővarázsolta Adamson Mercedesének fémesen fénylő, ezüstszürke zománcát. Amilyennek Stark leírta. Az alacsony fordulatszámú motorok távoli vinnyogása arról tanúskodott, hogy a sószóró kocsik még nem jutottak a közelükbe. A hó mintegy hangszigetelte a világot, csak egy-egy magányos hang csendült fel néha hangosabban, egy templom harangja, egy emberi szó, egy kutyaugatás, egy autó túlkölése. De Stryker és Toscarelli az idő nagy részében úgy érezte, mintha lakatlan szigetre került volna. Körös-körül a hótakarta bokrok sora, és a természettudományi kar jellegtelen hátsó frontja mintha elvágta volna őket a világtól.

Stryker lehúzta fél kesztyűjét, és kihalászta a kocsikulcsokat a

borítékból. Óvatosan kinyitotta a vezetőülés melletti ajtót, és becsúszott a kormány mögé. A behavazott kocsiban az ablakok hófüggönye mögött sötét volt. Gyors pillantás a kocsi hátsó ülésére. Ott volt az aktatáska.

Agyonkoptatott, barna mexikói bőrmunka. Ellentétben Adamson kínosan pedáns küllemével (mielőtt a gyilkos késével itt-ott perforálta volna), a táska öreg volt, ütött-kopott családi darab. Mintha Adamson belegyömöszölt volna mindenféle papírt, ami élete során a keze ügyébe került. Stryker odanyújtotta Toscarellinek, aki közben egyik átfagyott lábáról a másikra állt, aztán kesztyűs kezével alul-felül végigmotozott mindent. A műszakiak majd később tisztára súrolják.

A hátsó ülésen semmi. A hátsó ablak előtt csak egy ablaktörlő szivacs és egy aerosolos fagymentesítő. A kesztyűtartóban térképek, üzemanyag-hitelkártya, parkolókártya, üres, bőrbevonatos kulacs, kis notesz, benne szervizadatokkal, és egy puha fedelű, illusztrált, Dan homoszexuális keménypornó-regény.

A vezetőülés előre volt húzva, mert Adamson alacsonyabb volt, mint Stryker. Amint Stryker lenyúlt, hogy előbbre tolja, azt vette észre, hogy egy ujjatlan kesztyűt tart a kezében. A kesztyű tenyerén és hüvelykujján piros bőr, felül barna prém. Kilépett a kocsiból, előregörnyedt, és zseblámpájával bevilágított mindkét ülés alá. Semmi, csak az az egy darab egyujjas kesztyű. Kimászott az autóból, és felegyenesedett.

- Ennyit erről. Az aktatáska rejtélye megoldódott.

- És a lábam elfagyott - állapította meg mogorván Toscarelli. - Amiben semmi rejtélyes nincsen.

- Uramisten! - kiáltott fel Kate, és olyan hirtelen állt meg, hogy Liz majdnem föllökte hátulról. - Itt van!

Liz hunyorgott, mert nem látott mást, csak két elmosódott alakot a tanszék autóparkolója végében.

- Itt van? Ki van itt?

- Stryker. A bőrkabátos.

Liz megint hunyorgott, aztán belekotort kezításkájába, és elővette szemüvegét, de nem tette fel, csak a szeme elé tartotta, úgy nézett át rajta.

- A barátja kicsoda? - kérdezte különös hangsúllyal.

- Ó, az? Toscarelli őrmester. A partnere.

- Óriási - suttogta áhítattal Liz. - Gyerünk. - Beleakasztotta a karját Kate karjába, úgy húzta ki a bokrok közül a két férfi felé, miközben vadul lökdöste félre a hóborította ágakat. Kate ellenkezett, de nem mérkőzhetett

meg egy megszállott nővel.

- Ne, Liz...! Mit csinálsz?

- Odaviszlek, hogy megmondhasd neki, mikor ment el tőled Richard Wayland tegnap este.

Kate megállt. Legalábbis megpróbált megállni.

- Nem mondom meg.

- Akkor majd megmondom én. Végül is én láttam őt, nem igaz? Szemtanú vagyok. Természetesen ellenőrizni fogják a vallomásomat. Különösen Toscarelli őrmester. Remélem legalábbis. - Azzal tovább nyomult előre, és Kate egy pillanattal később vonakodva bár, de lassan utána indult.

Toscarelli észlelte a mozgást a bokrok között, és megfordult.

- Szüzanyám! - mormolta.

Stryker is megfordult, és látta, amint egy vörös köpenyes, szélben lengő hajú, szikrázó szemű, szőke női alak éppen lecsapni készül rájuk.

- Egy valkűr - jelentette ki, és ekkor meglátta Kate Trevorne-t is, amint csúszkálva botladozik a nagy, vonuló szőkeség nyomában, aki pillanatok alatt be fogja keríteni őket.

- Stryker hadnagy? Én Liz Olson vagyok. Kate-tel lakom együtt - nyilatkoztatta ki Liz. - Kate csacsi volt, és most valamit el akar mondani magának.

Stryker felhúzta szemöldökét, és Liz válla mellett Kate-re nézett. Kate szemmel láthatóan nem tudta eldönteni, zavarában vagy haragjában piruljon-e.

- Ó! - mondta Stryker csendesen.

- Igen - jelentette ki határozottan Liz. - Tudja, Richard Wayland végül is nem töltötte nála az éjszakát.

- Valóban? - Stryker hangjában semmi meglepetés nem érződött.

- Valóban.

- Értem.

- Éjfél előtt tíz perccel ment el - folytatta Liz rendületlenül, és mereven nézett Kate-re, aki úgy nyitogatta-csukogatta száját, mint egy riadt kiskacsa.

- És onnan hová ment?

- Honnan tudjam én azt? - kérdezte meghökkenve Liz.

- Gondoltam, talán tudja - mondta Stryker kifejezéstelen arccal, és Kate-re pillantott. A szeme egy pillanatra felcsillant, de aztán elfordította a

fejét. A lány olyan nyomorúságos képpel állt ott, hogy tapintatlanságnak érezte, ha ránéz. - Szóval maga együtt lakik Miss Trevorne-nal?

Liz impulzív rohama csillapulóban volt, kezdte lassan megbánni, hogy ekkora hévvel fogott a dologhoz. Első benyomása Strykerről egyáltalán nem felelt meg várakozásának. A férfi mindenekelőtt túlságosan valós volt, túlságosan masszív. Miután Kate évek óta mesélt neki a Titokzatos Férfiről, kiábrándítónak találta, hogy a titokzatos férfinak fülei vannak, meg hogy cipőt hord, és effélék. Ugyancsak váratlanul érte a férfiből sugárzó alig elfojtott harag. Lassan kezdte megérteni, miért reagált rá Kate úgy, ahogy reagált. Ő maga is zavarba jött. Ugyanakkor, Strykerrel ellentétben, Toscarellit mintha megigézték volna. Úgy szorította magához Adamson aktatáskáját, mint egy golyóálló mellényt.

- Én a földszinten lakom, Kate az emeleten - hadarta Liz. - Leszolt a szennyeslift aknájába, és én...

- Szennyeslift aknájába? - kérdezte szelíden Stryker.

Kate szemmel láthatóan azzal volt elfoglalva, hogy megbecsülje a természettudományi kar épületének a magasságát. Mintha ez a feladat életre szóló megszállottsággá vált volna számára. Feszés hangon szólalt meg, a fejét se fordította el.

- A házban, ahol lakom, két lakás van. És van egy szennyesruhaakna, a pincéig. Az akna mellé csengőt szereltettünk. Ha tudjuk, hogy a másik egyedül van, és valamit szeretnénk mondani neki, kinyitjuk a liftajtót, megnyomjuk a csengőt, a másik odajön, és beszélgetünk. Vagy én megyek le, vagy Liz jön fel. Nem tudom, hány órákor ment el Richard, nem néztem az órát.

- Nos, én viszont megnéztem - mondta Liz -, mert úgy bevágta a bejárati ajtót, hogy a kép beleremegett a tévémen. Gondoltam, Kate-nek esetleg kedve lenne beszélgetni velem, és tényleg úgy is volt, úgyhogy lejött hozzám, aztán kávéit ittunk, és hajnali háromig beszélgettünk. Ennyi az egész. - Kate-hez fordult, és felsóhajtott. - Tudom, hogy haragszol rám, de butaság hazudni a rendőrségnek. Itt gyilkosságról van szó, és a rendőrségnek minden segítségre szüksége van, amit megadhatunk.

- Ámen - mormolta Toscarelli. Liz jutalmul sugárzó mosollyal nézett rá, amitől Tosca kis híján elejtette az aktatáskát. A lába már cseppet sem fázott. Liz ismét Kate-re nézett.

- Ha úgy érzed, hogy kedved támad megbocsátani, s ha majd úgy gondolod, a szennyeslift aknája mindig nyitva van - mondta. Amikor Kate

nem válaszolt, újabb lemondó sóhajjal folytatta. - Érted tettem, drágám, miután magadért nem tetted volna meg.

Kate megfordult, előbb Liz-re, aztán Toscarelli őrmesterre nézett.

- Tényleg? - kérdezte hűvösen.

- Köszönöm, Miss Olson - mondta Stryker. Meggyőződésem, hogy mihelyt Miss Trevorne rájön, milyen biztos alibit szolgáltatott neki, sokkal jobban fogja érezni magát.

- Boldog vagyok, amiért itt mindenki jobban tudja nálam, hogy hogyan fogom magam érezni. Legalább nem kell strapálnom magam - fakadt ki indulatosan Kate. Azzal elrohant a kocsijához, és olyan farolással indított, hogy majdnem elvitte a Mercedes stoplámpáját.

- Hoppla! - kiáltott fel Toscarelli, és rávigyorgott Lizre. - Nagyon helyesen tette, hogy jelentkezett.

- Ó, tudom, hogy jól tettem - sóhajtotta bánatosan Liz. - De ne gondolja, hogy emiatt hősnek érzem magam, mén erről szó sincs. Kate néha önmaga legnagyobb ellensége.

Toscarelli sandán Stryker felé pislantott, aki közben néhány lépéssel arrébb sétált, és Kate autója után bámult.

- Vannak ilyen emberek - bólintott Toscarelli, és kényelmesebben fogta csípőjén az aktatáskát. - Maga is tanár?

- Igen. Francia.

- Ne tréfáljon. - Szemmel láthatóan gyönyörködve nézték egymást.

- Gyerünk, Tosca - szólt oda Stryker, és határozott mozdulattal Tosca felé fordult. - Vigyük le ezt az anyagot a parancsnokságra. Még egyszer köszönöm, Miss Olson. Ha vallomására szükségünk lesz, később megkeressük.

- Nem kéri a címemet és a telefonszámomat?

- Dehogynem! Vedd fel, Tosca. - Bólintott, kurtán rájuk mosolygott, és zsebébe mélyesztett kézzel, lehajtott fejjel indult tovább.

Toscarelli megigazította kezében az aktatáskát, elővette jegyzetfüzetét, és felírta Liz telefonszámát. A címet tudta, ugyanaz, mint Kate Trevorne-é.

- Szóval francia? Én spanyolt tanultam az iskolában.

- A spanyol nagyon szép nyelv - mondta elismerően Liz.

- De nem olyan szép, mint a francia.

- Van köztük némi különbség.

- Uhum, gondolom. - Szemben álltak egymással, és egymásra mosolyogtak.

- Gyerünk, Tosca! - hallatszott Stryker hangja a bokrok közül.

-Rendben. Nos... találkozunk még - biccentett Tosca, és elvonult.

Főképpen akkor, ha én látlak meg téged először suttogta magában Liz. Aztán eltűnt arcáról a mosoly, odament az autójához, és elindult Kate után, haza.

- Nos, mi a véleményed? - kérdezte Toscarelli, miközben a város felé hajtottak.

- Miről?

- Olson kisasszonyról meg az alibijéről Trevorne számára. Gondolod, hogy ő találta ki? Vagy nem? - Toscarelli most az ördög ügyvédjének utált szerepét játszotta.

- Nem. Azt hiszem, ez az igazság. Toscarelli megkönnyebbülten mosolygott.

- Én is.

- Ezután Waylandnek nincs alibije.

- De miért hazudna a lány miatta?

- Természetesen, mert attól fél, hogy ő a tettes mondta Stryker. Lejjebb csúszott az ülésen, és mellére szegett állal, haragosan bámult ki a hóban vánszorgó forgalomra.

- Miért? Tud talán valamit, amit mi nem tudunk?

- Uhum.

- Kiszeded belőle - mondta meggyőződéssel Toscarelli. Megkerült egy elakadt buszt, elébe vágott egy virágüzlet kisteherautójának, amely nem tudta elszánni magát, elinduljon-e vagy maradjon, ahol van.

- Hát persze. Ha nincs más mód - mondta Stryker. Toscarelli hosszasan nézett rá.

- Mit akarsz ezzel mondani?

De Stryker csak a vállát vont fel, még lejjebb süppedt az ülésen és még mélyebbre a gondolataiban.

TIZENKETTŐ

Az éjjeliőr általában a Diákszövetség menzáján vacsorázott, de az ma zárva volt, minthogy az egyetemen nem volt előadás. Meg kellett tehát elégednie egy városi vendéglővel, amely kétszer olyan drága volt, és fele

olyan jó. Ez kissé fölháborította, úgy érezte, az egyetem cserbenhagyta. Útközben vásárolt egy esti lapot, és vacsora közben nekiállt olvasni.

De az újság nem sok részletet közölt.

Mikor odaért, hogy Adamsonnak kivágták a nyelvét, majdnem torkán akadt a sült krumpli. Ezt elszalasztotta. Láta, hogyan vitáznak, látta a késelést, látta a dühödt kutatást, a rablást, de ezt a nyelvdolgot kihagyta.

Nem láthatta, hát persze. Az ablakpárkány szintje alatt történt.

Mindenesetre kissé becsapva érezte magát.

Hátradőlt, üres tányérjára bámult, szeme a semmibe meredt, és megpróbálta eldönteni, hogyan kezdjen hozzá.

Aztán elmosolyodott.

A fenébe is, miért ne?

Persze csak körültekintően!

Mert két gyilkosság több mint egy gyilkosság.

Csakhogynem ejtették fejre! De nem ám!

Végül is egyetemen dolgozik, hát nem?

TIZENHÁROM

Stryker irigyelte a vízvezeték-szerelőket.

Irigyelte a villanyszerelőket, a biztosítási ügynököket, a számítógép-programozókat, a tőzsdeszakértőket, a kőműveseket és a titkárnőket.

Egyiküknek sem kell vasárnap dolgoznia.

Vasárnaponként még a tolvajok, a stricik, a gyilkosok is felrakhatják a lábukat az asztalra, ha kedvük tartja, elsörözgethetnek, nézhetik a tévét a profi rögbimeccset, olvashatnak, a töküket vakargathatják, vagy egyszerűen alhatnak. Órákat.

Nem úgy a zsaruk.

Ők vasárnapjuk jó részét azzal töltötték, hogy Adamson egyetemi kollégáinak alibijét ellenőrizték. Merő rutinból. Később, délutánra, találkozót szerveztek: ellátogatnak az elhunyt lakására.

Adamson hagyatékát a Benning, Stewart és Taté ügyvédi iroda kezelte. Adamsont holtában is változatlanul megillette bármely, bűncselekménnyel nem vádolt polgárt megillető jog és privilégium. Az ő háza az ő vára. Kérhettek volna bírói végzést, vagy egyszerűen alapos

gyanúra hivatkozással betörhettek volna a lakásba, és vállalhatták volna a következményeket.

De mindig a legegyszerűbb módszer a legcélszerűbb.

Szépen kell kérni.

A Benning, Stewart és Taté ügyvédi irodából valaki várja őket a háznál, ebéd után. Időközben Stryker elkészítette első jelentését előző napi tevékenységükről, rábeszélte a századost, hogy hagyja a kezében az ügyet, és míg a többiek szaladgáltak és ügyeket intéztek, ő egy kicsit összeszedte magát. Többnyire úgy mozgott körbe-körbe, mint az az istenverte forgószék. Amikor Waylandet újabb kihallgatásra előállították, szinte megkönnyebbült.

- Tiltakozom - jelentette ki Wayland harsányan. Tiltakozása a legcsekélyebb mértékben sem érdekelt senkit, beleértve Strykert is, aki mindössze annyit tett, hogy beterelte Waylandet egy másik irodába, becsukta mögötte az ajtót. Egy jól sikerült éjszakai alvás után úgy érezte, valamivel könnyebben teszi túl magát Wayland hangoskodásán, de csak éppen hogy valamivel. Nem volt biztos benne, meddig.

- Senki se kényszerítette, hogy idejöjjön.

- Senki se kényszerített? Frászt. Odajöttek a diákotthonba, és rám másztak a fiúk orra előtt. Szemmel láthatóan komolyan vették a dolgot. - Wayland elhelyezkedett egy széken, és sértődött képpel figyelte Strykert, amint az kinyit egy dossziét.

- Néhány információt kaptam az ön állítólagos péntek éjjeli programjáról - kezdte szárazon Stryker. -

Van egy tanú, aki látta, amikor elment Miss Trevorne-tól. Éjfél előtt. Nem óhajtaná módosítani a vallomását? - Ki látott?

Nem óhajtaná módosítani a vallomását?

- Kate mondta meg? - kérdezte indulatosan Wayland. - Micsoda szarkavarás. Róla soha...

- Nem Miss Trevorne volt. Egy elfogulatlan tanú.

- Egy járókelő? Honnan tudhatta... - Wayland elhallgatott. Hátradobta magát a széken, és miközben a fejében különböző lehetőségek kavargtak, mélységes gyanakvással figyelte Strykert. - Liz Olson - jelentette ki végül keserűen. - Ugye ő? Elfogulatlan, egy nyavalyát.

- Nem óhajtaná módosítani a vallomását? - ismételte udvariasan Stryker.

Wayland eltöprengett.

- Nem. Egyáltalán nem óhajtom.

- Melegen ajánlom, hogy az igazat mondja, Mr. Wayland. Különben...

- Különben letartóztat? - kérdezte megvető vigyorral Wayland. - Ezt nem teheti meg. Emlékszem a vallomásomra. Azt mondtam, nem tudom, mikor mentem el Kate-től, és most sem tudom, mert nem néztem meg azt a kurva órámat.

Stryker felsóhajtott, ceruzájával megkopogtatta az asztalt, aztán fölnézett a mennyezetre.

-Azt mondta... azt állította... hogy "az éjszakát Miss Trevorne-nál töltötte". Ezt általában úgy értelmezzük, hogy mind az éjszakát, mind a hajnali órák nagyobb részét magában foglalja.

- Maga ezt általában úgy értelmezheti, ahogy akarja. Én nem azért jöttem ide, hogy holmi bukott egyetemi hallgatóval szemantikai kérdéseken vitatkozzak.

Stryker csalódottan hümmögött.

- Ugyan már, Mr. Wayland. Ez egy kicsit erős, nem gondolja? Ha ez a dolog tényleg zavarja önt, könnyen küldhetek önnek mind egyetemi, mind rendőrségi főiskolai fokozataimról egy-egy másolatot. Amikor óhajtja. Culpepper professzornál hallgattam szemantikát, és biztosítom önt, hogy tudom, általában mit jelent EGY ISTENVERTE ÉJSZAKÁT ELTÖLTENI.

- Engem ez egy cseppet sem izgat, önt viszont szemmel láthatóan izgatja - mondta fölényesen Wayland. - Egyszerűen el vagyok bűvölve az ön egyetemi fokozataitól.

Stryker lehunyta szemét, tizenegyig számolt, aztán elmosolyodott.

- Nem óhajtaná módosítani vallomását, Mr. Wayland? Alternatívaként kihallgathatom az összes fiút a diákokthonban, és biztos vagyok benne, hogy legalább egy akad köztük, aki netán emlékezik, mikor ment ön haza péntek éjjel. Ha egyáltalán hazament.

- Meg ne merje tenni! - kiáltott fel Wayland, és elsápadt.

- Ez nem merészség kérdése, hanem egyszerű rutin - jelentette ki Stryker. - Most is éppen jó adag rutinmunka folyik, miközben mi itt ülünk, és csevegünk. Pinsky és Neilson nyomozók e pillanatban nézik át a régi iratokat, ellenőrzik az évfolyamok névsorát, kihallgatnak pincéreket, taxisofőröket, szóval mindenféle embert. Meglepné, az emberek mi mindent meghallanak, és meglátnak. Csak nem gondolja, hogy mindenkinek a szavát készpénznek vesszük, Mr. Wayland? Mi vagyunk a

leggyanakvóbb emberek, akikkel ön valaha találkozott. Nem óhajtja megváltoztatni vallomását?

- Mire?

- Az igazságra. Ez általában célszerű.

Megint a hosszas, elgondolkodó tekintet. Wayland farmert, inget, pulóvert viselt; fényesre kefélt mokaszinját és a farmer meg a cipő között a zokni sötétebb vonalát bámulta. Nyúlánk testét megfeszítve, kinyújtott lábakkal hátradőlt a székén. Stryker a lámpák éles fényénél tisztán látta, hogy a csinos egyetemi hallgató gondosan ápolt álarcát lassan mintha már kikezdte volna az idő; Wayland szeme, szája sarkában apró ráncok húzódtak, oldalszakállában itt-ott őszülő szálak keveredtek, orrán apró, kék erek rajzolódtak ki, és a bőre megereszkedett az álla alatt.

- Nem óhajtok megváltoztatni semmit - jelentette ki végül.

- Miért nem? Mi az ördögtől fél annyira? - érdeklődött kíváncsian Stryker. Valóban őszintén szerette volna tudni. - Nem látja, hogy csak bajt hoz a fejére a hülyéskedésével? Ha egyszerően elmondaná, mi történt, alighanem régen napirendre tértem volna fölötte. De most keményen kell kézbe fognom magát, Mr. Wayland. Magát, mindent maga körül, maga mögött. Nagyon-nagyon indiszkrét leszek. Nos, nem sajnálatos dolog? Különösen, mikor az egész csak időpazarlás.

- Egyáltalán nem érdekel, hogyan koptatja a nadrágját - közölte Wayland.

- Lehet, hogy nem. De én lehúzhatom magáról a magáét.

- Ez fenyegetés akar lenni?

- Ugyan, kérem, dehogy! - kiáltott fel Stryker tágra nyitott szemmel. - Én nem vagyok fenyegetős fajta, én makacs fajta vagyok. Én csak megyek, amíg oda nem érek. És biztosan odaérek, higgye el nekem.

- Jó szerencsét - mosolygott Wayland, és felállt. Ha nincs más, megyek is már.

- Szólok, hogy vigyék haza kocsin.

- Köszönöm, ne szóljon.

Ahogy Wayland az ajtóhoz ért, Stryker csevegő hangon szólt utána.

- Mit gondol, meddig kell visszanyúlnom, hogy megtudjam, mi bántja önt, Mr. Wyland? Öt évre? Tízre? Tizenötre? Vagy majd Miss Trevorne elmondja nekem a végén? Miss Trevorne nem született hazudozó. Lehet, hogy kedveli önt, de tudja, örökké nem tarthat ki a hazugságai mellett. Ez nem az ő esete, őt idegesíti a hazugság meg a titkolózás.

- Csak egyetlen lépést tegyen, amivel zaklatja vagy felizgatja, és isten bizony...

- Ó, ó... micsoda lovagiasság - ámuldozott Stryker gúnyosan.

Wayland arca viaszfehérre sápadt. Sarkon fordult, és elviharzott.

Neilson, miközben félreállt, hogy kiengedje, felhúzott szemöldökkel nézett Strykerre, aztán belépett a szobába, és óvatosan becsukta maga mögött az ajtót. Kezében egy komputerkiírást tartott. Stryker, aki örült mindennek, ami eltereli a figyelmét, és csökkenti mérgét, megkérdezte, mi az.

- Hát, elég fura. Tudja, milyen címet adott meg Heath, mondván, hogy ott lakik a mamájával?

- Tudom.

- Szóval, az a mama lakása, és nem az övé. Neki van egy másik lakása, aminek a címét nem tartotta érdemesnek közölni velünk.

- Talán ő csak tulajdonos, és bérbe adja. Neilson tagadóan intett a fejével.

- Nem, éppen most ellenőriztem. A portás azt mondja, valóban ott lakik, bár sokat van "oda". Úgy látszik, azt hiszi, Heath valami utazó ügynök, vagy .ilyesmi. Becsengettem, a ház meglehetősen fényűző, de nem volt senki otthon. A portás azt mondja...

- Szóval portás is van!

- Ez egy olyan ház - szögezte le Neilson. Leült az íróasztal sarkára, és cigarettára gyújtott. - Azt mondja, Heath valószínűleg templomba ment, vagy kocog. Sokat kocog, ha otthon van. Megkérdeztem, most otthon van-e, azt mondta, rendszerint megjön a hét végén, úgyhogy megkérdeztem, ott volt-e tegnap éjjel, és ő azt mondta, igen, aztán megkérdeztem, ott volt-e péntek éjjel, mire szintén azt mondta, igen. - Neilson letűdözte a cigaretta füstjét, aztán lassan kieregette a száján. - Azt mondta, péntek éjjel Heath is meg a felesége is otthon volt.

Stryker felkapta a fejét.

- Heath azt mondta, hogy elvált.

- Igen - csillant fel Neilson szeme. - Azt mondta. Stryker felállt.

- Gyerünk.

Pinsky fekete kötésű kis jegyzetfüzetéből olvasott fel.

-A taxisofőr (megtaláltuk!) megerősíti, hogy dr. Coultert a szállodánál vette föl, és a tanszék parkolójába vitte, tizenegy ötvenkor. Figyelte, amikor átült a kocsijába, és Jeffersonig mögötte ment, ahol ő elfordult, a

nő meg továbbment Gratiot felé, a hegyeknek. Ennyi az egész. - Fordított egy oldalt. - Heskell menyasszonya megerősíti, hogy együtt voltak. - Kicsit előre hajolt. - Azt hiszem, itt valami nyomást alkalmazhatnánk. A nő nagyon dühös volt, mintha azt akarta volna éreztetni, hogy jobb meggyőződése ellenére voltak együtt, érti? Ez csak megérzés persze.

Tosca és Stryker összenéztek. Pinsky "megérzései", ha kicsit tétovák voltak is, általában megbízhatónak bizonyultak.

- Oké, csináld - bólintott rá Stryker. - Még valami?

- Fowler rendben van, Stark rendben van, a felesége mellette tanúskodik mindkettőnek, nem mintha sokat érne az ilyen tanúság, de őszintének látszottak. Rocheleau rendben, a felesége megér egy kitérőt, de az anyósa! Uramisten! A pofának igaza volt, az a szipirtyó boldog lett volna, ha bemárthatja. Pinchman és Grey-Jenner még nincs tisztázva. Underhill... - elhallgatott.

- Hát, itt van valami furcsaság.

- Nos? - biztatta Stryker és Toscarelli kórusban, amikor Pinsky nem folytatta.

- Szóval...

- Csak egy megérzés? - kérdezte Neilson. Pinsky bólintott.

- Az egyik szomszéd szerint Underhill fél nyolc felé ment haza, a kocsifelhajtón parkolt, bement a házba, és nem ment el újból. De a szomszéd felesége azt mondja, ő hallotta, hogy éjfél tájban Underhillék kocsiját beindították, és elhajtottak vele. Úgy látszik, a szivar gyakran csinálja ezt, ami szemmel láthatóan állatian bosszantja a nőt, mert a kocsifelhajtó pontosan a hálósobájuk alatt van. Mármint a szomszédok hálósobája alatt.

- Helyes, a kép tiszta.

- Szóval, akárhogy is, a pali, mármint a szomszédasszony férje azt mondja, hogy a kocsit reggel is ott volt, és hogy a nő álmodta az egészet. Úgyhogy jól összevesztek rajta.

- Óriási - lelkesedett Neilson. - És Pinsky a vállát vonogatta.

- A nő azt mondja, elment, a pofa azt, hogy nem ment el. Döntsétek el, ahogy akarjátok. A nő azt is mondta, hogy Underhillék nemigen jönnek ki egymással, sokat veszekszenek, és így tovább. De hogy Underhill tökéletesen meg van veszve a gyerekeiért, és "eltűri", csak hogy a családot összetartsa. A nő szerint a pofa egy szent.

- Eltűri, de micsodát?

- A felesége "viselt dolgait", így fejezte ki magát vigyorgott Pinsky. - Szemmel láthatóan nem kedveli túlzottan Mrs. Underhillt, úgyhogy ezt figyelembe vehetitek. Gondolom, miután Mrs. Underhill meglehetősen csinos, és a szomszéd...

- Helyben vagyunk - vágott közbe Neilson. - Ez az.

A ház egyike volt azoknak az új öröklakás-komplexumoknak, amelyeket a körzetben létesítettek, és a városi felújítási terv, a város "reneszánsza" címszó alatt kifejlesztettek. Jobbra a folyóra nyílt kilátás és az erdős túlsó partra, szemben a belváros felhőkarcolói, balra a nyomortelepek romos, koszos, düledező házai. Az ajtóban a portás - és ő - intett Neilsonnak.

- Itthon van? - kérdezte Neilson. - Visszajött?

- Igen, körülbelül húsz perce - mondta a portás, és a többiekre nézett. - Nem szóltam semmit. Ahogy kérte.

Stryker, Pinsky és Toscarelli hirtelen roppant érdeklődést tanúsítottak az épület iránt, míg Neilson kifizette informátorát.

- A nő is itt van - tette hozzá immár díjmentesen a portás, amint az üvegezett ajtón beléptek. - Talán tíz perce jött meg.

- Mit gondoltok, mibe kerül itt egy lakás? - kérdezte Pinsky a sárgaréz keretbe foglalt fekete diófa lemezekkel burkolt liftben.

- Többbe, mint amennyit mi négyen egy évben keresünk - mondta Neilson. - A portás azt mondja, amikor felépült, százezerbe került egy lakás, de sok cserélt azóta gazdát, és mindig magasabb áron. Szerinte az utolsóért már közel hármat fizettek.

- Százezret? - hápogott Pinsky.

- Százezret.

- Jézus Mária - suttogta Toscarelli. - Ez a krapek, nyilván csak úgy mellékesen, benne van valami buliban.

Ezt bátran feltételezheted - vigyorgott Neilson. A többiek mind őt nézték, de ő csak vigyorgott, és továbbvezette őket, végig a folyosón.

- Ez az - mondta, és becsengetett. Hosszas várakozás után nyílt az ajtó, és ott állt előttük Lucy GreyJenner professzor, bársony pongyolában, amelyet sebtében kapott fel pucér testére.

Neilson először Strykerre nézett, aztán Pinskyre és Toscarellire.

- Mrs. Frank Heath. A meglepetés - közölte roppant önelégült ábrázattal.

- Most négy éve - kezdte indulatos hangon Heath. Impozáns termete a

szobában olyan hatást keltett, mint egy kialakuló viharfront. - És ha nem az édesanyámról lenne szó, régen nyilvánosságra hoztuk volna. Anyám makacs öregasszony, és ha megtudná, hogy fehér nőt vettem feleségül, belehalna. - Elfordította a fejét. - Nem mintha sok ideje lenne hátra. De semmi okunk sincs rá, hogy az utolsó hónapjait megkeserítsük, ha nem szükséges. Lucy ezt megérti.

Lucy Grey-Jenner professzor most már szoknyában, pulóverben lépett be a szobába. Ruhája hően adta vissza karcsú teste még mindig fiatalos vonalait. Idegesen cigarettára gyújtott, és láthatóan Heath-től várt valami biztatót, de az valahol a távoli horizontra szegezte szemeit, és oldalához préselt karokkal, ökölbe szorított kézzel, óriási erőfeszítés árán fékezte indulatát.

Az ablak előtt tornyosuló, hatalmas sziluettje még Toscarellire is ijesztő hatással volt.

- Tudott Adamson a maguk kapcsolatáról? - kérdezte Stryker.

Heath eddig tökéletesen mozdulatlanul állt, de most hirtelen tetőtől talpig megremegett. Mikor megfordult, Neilson és Pinsky ösztönösen hátrébb lépett, Toscarelli egy lépést tett előre. Stryker mozdulatlan maradt.

- Igen. Az értekezleten emlékeztetett is rá. Azt mondta, úgy gondolja, igazán komoly lépést jelentene a különböző fajok közti kapcsolatban, ha a szerelmünket nyilvánosságra hoznánk. Úgy gondolta, csodálatos lenne. - A szavakat szinte szilánkokra szaggatta dühében. - Ezt mondta: csodálatos - tette hozzá Stryker szemébe nézve.

Azon kívül, hogy esetleg az egész fehér faj létezéséért bocsánatot kérhetne, más válasz nem jutott Strykernek eszébe. Az egész üggyel kapcsolatban már csak egy dolog érdekelte: vajon miért nem gyilkolta meg már régen valaki Adamsont.

- A kollégák az egyetemen megértenék - mondta Lucy sóvárogva. - A gyerek kérdése fel sem merül, túl öreg vagyok már ahhoz, hogy gyerekem legyen. Franknek van három gyönyörű gyereke az első feleségétől. Nekünk nem kellene más, mint egymás társasága, és semmi problémánk nem lenne, csak éppen Heath mama...

Valamennyiük számára nyilvánvaló volt, mennyire kínozza a nőt ez a gondolat. Heath odahajolt, és szelíden megfogta a karját.

- Kemény nő - mondta, és nyilván az anyjára gondolt. - Az öregem elment, amikor én születtem, és négy gyerek maradt rajtam kívül, négy nyomorgó, éhes gyerek. Mindent az anyáknak köszönhetünk, számára

minden csak értünk létezett. Van egy bátyám, ő orvos, a másik ügyvéd, két nővérem pedig tanár, mint én is. En szerencsés voltam, USC-ösztöndíjat kaptam, megszerettem az egyetemi életet... Tosca váratlanul csettintett egyet az ujjával.

- Maga a Packers csapatnál játszott - közölte szinte áhítattal.

Heath igenlően bólintott.

- Míg mind a két térdem tönkre nem ment mondta keserűen.

- És Phi-Beta-Kappa is volt - mondta csendesén Lucy.

- Hát igen - mondta Heath. - Ez, meg ötven cent, és akárhol kapok egy csésze kávé. - Aztán helyesbített: Azaz akárhol északon.

- De hát miért nem... házasodnak össze titokban? kérdezte Neilson.

- Ez csalás lenne - mondta vékonyka hangon Lucy. - Az édesanyja sose hazudott neki. Ennyivel ő is tartozik.

Heath Lucyra nézett.

- De te vagy az, aki megfizeti - mondta, magához húzta, és megölelte. Lucy feje fölött a többiekre nézett, és a szeme megkeményedett. - Gondolom, maguk azt hiszik, ez örökség.

- Nem - mondta Stryker. - De fogadni mernék, hogy szörnyen fárasztó kettőjük között ide-oda szaladgálni.

Heath némi meglepetéssel nézett rá, aztán lassan elmosolyodott.

- Átkozott nők.

- Hát nem így van? - szólalt meg Pinsky. - Nekem négy lányom van.

- Jézus Mária! - sajnálkozott megértően Heath.

- Szóval itt voltak együtt, egész péntek éjjel? - kérdezte Stryker.

Mindketten bólintottak.

- Én egyenesen idejöttem - mondta Lucy. - Frank hazament, utánanézett, a mama rendben van-e, aztán elment futni. Tudják, a mama sokat alszik, és nincs óra a szobájában. Addig nincs gond vele, amíg Frank ott van reggel, amikor felébred.

- De mi... - kezdte Toscarelli, elhallgatott, körülnézett, aztán újból nekifogott. - Mi a helyzet akkor, ha szüksége van valamire? Ott az ápolónő.

- Ápolónő? - kérdezte Stryker. - Maga nem beszélt nekem ápolónőről a vallomásában.

Heath a vállát vonogatta.

- Nem gondoltam rá, hogy ellenőrzik.

- Mi mindig mindent ellenőrzünk - mondta komoly hangon Stryker. -

Az ápolónő azt mondta, hogy maga elment.

- Megmondtam maguknak, hogy elmentem. Kocogni - emlékeztette őket Heath. - Körülbelül hajnali négykor értem vissza, és az ápolónő aludt, legalábbis remélem. Ami azt illeti, ő sem olyan fiatal már. És én roppant csendesen tudok járni, ha akarok. Egy szeleburdi kölyök, akinek őrmester a mamája, és négy ugrifüles bátyja meg nővére van, hamar megtanulja, hogyan járjon igazán halkán, mikor hazalopózik, elhihetik.

- Hogy az ördögbe telik neki ilyen lakásra? - kíváncsiskodott Pinsky, amikor megint a kocsiban ültek.

- Hallottad! Három év profi foci. Nem emlékszel rá? A Packers csapattal?

- Nincs nekem időm focira - dörmögte mogorván Pinsky. - A családom mindig a teleregényeket meg az egyéb hülyeségeket nézi a tévében amúgy is.

- Valószínűleg befektette a pénzét. Nézzetek utána, helyes, Neilson?

- Már utána néztem, amennyire tudtam, vasárnap jegyezte meg Neilson. - És a nőnek is van valami pénze, mindketten jól keresnek, ráadásul semmi másra nem kell költeniük, mint magukra.

- Heathnek ott van a mamája. Neilson felhorkant.

- Információim szerint ő fedezni tudja a saját kiadásait. Mr. Heath anyukája valaha egyike volt a város hírhedt üzletasszonyainak. A háznak, amelyben lakik, innen vagy egy mérföldnyire, annak idején meglehetősen nagy híre volt. A mamát Jubilee mamának hívták, azt hiszem.

Toscarelli keze alatt megfarolt a kocsit.

- Hőha! Még én is hallottam róla. Csak feketékkel foglalkozott, és ezt nagyon komolyan is vette, emlékszem.

- Nagyon-nagyon keményfejű nő volt - helyeselt Neilson.

- Szemmel láthatóan még ma is az - mondta Stryker.

- A feketék szerint nekünk furcsa a járásunk - morfondírozott Pinsky. - Többek között.

- ők mindenesetre most biztosították az alibijüket szögezte le Tosca.

Stryker a fejét rázta.

- Ha Grey-Jenner hajlandó titokban szeretőként együtt élni vele, aligha jelent számára nehézséget hazudni az érdekében, nem igaz? Egy éjféle kocogás megbízható inkognitót ad, különösen, ha olyan tréningruhát hord valaki, aminek csuklyája van. A lakás csak két mérföld az egyetemtől, ha a fasoron átvág az ember. Nagydarab férfi, és azt hiszem, dühös is, de vigyáz

magára. Nyomás alatt állt. Mondjuk, ha Adamson rájött, mi van kettőjük között, és azt mondta, beszélni fog. Mit gondoltok, egy olyan fickó, mint Heath, mit tenne vele?

- Szóval nem pipálja ki?

- Már kipipáltam, de most visszakerültek a listára. A karórájára pillantott. - Menjünk, együnk valamit, aztán gyerünk a Hills negyedbe. Útközben meglátogathatjuk Jane Coulter professzort. Vissza akarom adni neki a kesztyűjét.

TIZENNÉGY

Miss Jane Coulter professzorasszony egy újangliai stílusban épült, vörös téglás kis házban lakott. A ház mögött apró kert, a kert sövényén hótakaró. A ház előtt az utat már megtisztították, a ház mellett pedig egy zömök, vadászkalapos, overallos emberke ritmikusan emelgetett egy lapátot. Pinskyt és Neilsont a kocsiban hagyták, hadd morfondírozzanak tovább Heath-ről. Toscarelli és Stryker becsengetett. A csengőszóra gömbölyded kis nő nyitott ajtót. Csupa fodor és csupa izgalom.

- Ön nyilván Mrs. Feather - mondta Stryker, és udvariasan megemelte a sapkáját. A házban is meg a nőben is volt valami, amitől ildomosnak érezte, hogy az Úr 1935. esztendejében elvárható módon viselkedjék. - Én Stryker hadnagy vagyok. Coulter professzorasszony itthon van?

- Ó, Istenem... kérem... fáradjanak beljebb - suttogta Mrs. Feather. - Dolgozik, tudják. - Ez a tevékenység szemében nyilvánvalóan egyértelmű volt azzal, mintha valaki személyesen társalogna Istennel és arkangyalaival. - De ha nagyon fontos... - Elég volt egy tekintetet vetnie Stryker szemébe, és tudta, hogy nagyon fontos. - Szólok neki. Egy pillanat. - Megfordult, elindult a folyosón, de aztán visszafordult, és reszketegen elmosolyodott. - A lábtörlő...

Szófogadón beletörölték nedves cipőjüket a lábtörlőbe, aztán hamarosan tipegve visszatért Mrs. Feather, és elpihegte, hogy "Jane" kész a fogadásukra. A ház végében egy könyvekkel telezsúfolt szobába vezette őket, amelyet valódi kandallótűz tett hangulatossá. Amit belépéskor a kandalló elé terített szőrmeszőnyegnek néztek, váratlanul megmozdult, és kiderült, hogy a szőnyeg valójában egy óriási kutya. Az eb négy lábra

emelkedett, és mereven Stryker szemébe nézett.

- Jól van O'Bannion. Barátok - szólt rá Miss Coulter professzori íróasztala mellől, mire a kutya ismét fölvette eredeti testtartását a kandalló előtt. A nő letette a papírokat, amelyekkel eddig foglalkozott, és rájuk mosolygott.

- ír farkaskutya. Állítólag ez a fajta arra van idomítva, hogy királyokkal barátkozzék. Sokszor elgondolkodtam már, hogyan viseli el ezt a degradált állapotot, hiszen két olyan vénkisasszonyt kell őriznie, mint Milly meg én. Azért jöttek, hogy letartóztassanak?

- Még nem - mosolygott Stryker. - Én valójában...

- Milyen kár - szakította félbe a nő. Fölállt, és odalépett hozzájuk. - Mindig arra vágytam, hogy egyszer otthon tartóztassanak le. Engem már letartóztattak egyszer Szíriában, mert fényképeztem. Hettita sírokat, csak éppen nem vettem észre mögöttük a katonai repülőteret. Krétán, egyszer, egy helyi forrongás alkalmával, védőőrizetben tartottak. És két napot töltöttem el egy tunéziai börtönben. Az nagyon kellemetlen volt. De otthon még sose tartóztattak le. Érdekes lett volna összehasonlítást tenni a különböző eljárások között.

- Gondolom, ha nagyon megerőltetné magát, össze tudna hozni egy kisebb bűncselekményt - mosolygott Stryker. - De most csak azért vagyok itt, hogy a kesztyűi felől érdeklődjek.

- A kesztyűim? - kérdezte a nő csodálkozva. Kesztyűk? - Még O'Bannion is meglepetten emelte fel busa fejét, és rosszallóan nézett Strykerre.

- Történetesen csak egy fél pár kesztyűről van szó. O'Bannion ismét unottan elheveredett.

Mrs. Feather, kezében tálcával, a tálcán ezüst teáskészlettel és egy tányéron süteményekkel, állt az ajtóban.

-Gondoltam,... tea... gondoltam, talán... a hideg... délután...

- Igen, igen Milly... nagyon kedves - mondta Jane, és egy kis asztalra mutatott a kandalló mellett. - Kérem, foglaljanak helyet, uraim. Viselkedjünk civilizált emberek módján.

A két férfi óvatosan leereszkedett a filigrán kanapéra, Jane szemben ült le, és kitöltötte a teát. Mrs. Feather tányérokat, szalvétát és egyebeket osztott ki nekik, aztán valahol távolabb ő is leült egy kis székre, és elővette kézimunkáját.

Miközben horgolótűje ide-oda cikázott kezében, kitartóan, tágra nyílt

szemekkel figyelte őket. Stryker körülnézett. Különös szoba. Sehol egy négyzetcentiméternyi szabad felület, ahol ne lenne valami. Fényképek kis ezüst keretben, szobrok, kövek - nagyok és kicsinyek -, ikonok, fényképek nagy ezüst keretben, rézholmi, faragványok, babák, bögrék, a legkülönbözőbb tárgyak elképzelhetetlen sokasága. Mint egy szarka fészke - fullasztó, zsúfolt, de lenyűgöző. Pusztán a porolás halálosan kimerítheti a kis Mrs. Feathert, gondolta Stryker.

- Nos, ami a kesztyűt illeti... - kezdte élénk hangon Jane Coulter, miután mindenki kézbe kapta a csészéjét. Tosca hatalmas tenyerében a finom kis porceláncsésze mintha egy játékkészletből került volna elő.

- Igen. - Stryker némi nehézségek árán elhelyezte valahol a csészéjét, és elővette az Adamson autójában talált egyujjas, prêmes kesztyűt. - Ez...

- Ez Kate Trevorne-é - jelentette ki Jane Coulter. Nem az enyém.

Stryker elképedve bámult rá.

- De én láttam, amikor vasárnap reggel a tanácsteremben egy ilyen kesztyű kiesett az ön zsebéből.

- Valóban láthatta, de az nem pontosan ilyen volt. Mrs. Featherhez fordult. - Milly kérem, hozza ide a kesztyűmet a szekrényből. - Rámosolygott a két férfire, és tovább kortyolta teáját, amíg társalkodónője, kezében a kesztyűkkel, vissza nem tért. Jane elvette a kesztyűket, Mrs. Feather pedig visszatért székéhez és kézímunkájához. - Itt van, látják? Az enyémnek a tenyere barna bőr, Kate-é piros. Ergo, ez valószínűleg Kate egyik kesztyűje vagy valaki másé, de nem az enyém. Hol találták?

- Az... - kezdte Tosca.

- A tanszék parkolójában - fejezte be a mondatot Stryker.

- Értem. Nos, különösnek találom, hogy ekkora utat megtettek, csak hogy a kesztyűmet visszahozzák. Nagyon kedves maguktól.

- Történetesen amúgy is éppen Adamson professzor lakása felé tartottunk.

- Ó, értem már. Szóval nemcsak ezért jöttek. Enyhén csalódottnak látszott.

- Nem messze lakott innen - jegyezte meg Stryker. - Jó barátok voltak?

A nő felhúzta a szemöldökét.

- Barátok? Aiken és én? Lehetetlenség. A tanszéken nem voltak barátai, amint erre már önök is rájöhetnek. Meglehetősen népszerű volt a hallgatók körében, és ezt tudatosan csinálta, mert szüksége volt rá, hogy

tömjénezzék. De ami a velünk való kapcsolatát illeti, nos... - Előrehajolt. - Mi riválisok voltunk, érti?

- Riválisok? Úgy gondolja, a tanszéki státus és hasonlóak miatt?

- Ó nem, semmi ilyesmi. Mindketten teljes jogú professzorok voltunk, állandó státussal, és bizony mindketten rohamosan közeledtünk a nyugdíj felé. Nem, úgy értem, hogy tudományos szinten rivalizáltunk, hadnagy. A mi foglalkozásunkban az ember két dologért él, a lehetőségért, hogy talál egy ígéretes hallgatót, és azt felneveli, továbbá azért, hogy választott szakterületén valaki legyen belőle. Hogy pedig ezt a szintet elérjük, publikálnunk kell, olyan gyakran, amilyen gyakran csak lehet. Könyveket, cikkeket, és így tovább. Ami engem illet, nem vagyok szemérmes, és kimondom, nekem sikerült meglehetősen jól talpon maradnom. Keményen megdolgoztam érte, és megérdemlem. - Mosolyával tompította, ami esetleg önteltségnek tűnhetett volna.

- Maga ragyogó elme, Jane - mormolta Mrs. Feather. - Mindig is az volt.

- Nem. Én dolgozom - mondta Jane Coulter, és ültében félig Mrs. Feather felé fordult, hogy helyesbítsen. - Az még nem elég, ha valaki tehetséges, Milly. Aiken azt hitte, elég. - Ismét a két férfihoz fordult. Ez volt a hibája, megrögzött hibája. Azt hitte, ha valaki jól, vagy ügyesen mond el valamit, azzal elpalástolhatja a tényt, hogy az egész csak üres fecsegés. Sekélyes volt, csak a felszínen csillogott. Az az ember életében se kutatott alaposan semmi után. Másokból élt.

- Úgy érti, mások munkájából?

Jane Coulter szinte riadtan nézett, mintha ilyen messze nem akart volna menni.

- Azt nem állítottam. De... kihasznált másokat.

- Kiket?

- Inkább nem mondok neveket - mondta Jane Coulter, és letette csészejét. - Főleg mert nem emlékszem rájuk. De az évek során, azt hiszem, jó néhány hallgató kutatómunkájából merített, és amit talált, saját céljaira használta fel.

- De ezt még aligha nevezhetném bűncselekménynek.

A nő szemmel láthatóan kissé kiábrándultan válaszolta:

- Nem. Az önök fogalmai szerint talán nem, de a mieink szerint mindenképpen. Nem mondom, hogy nem volt ügyes, de azt hitte, elég is, ha ügyes. Sőt hogy az minden. Pedig nem így van.

- Lopott az ön munkáiból?

- Tőlem? - Döbbsenten nézett Strykerre. - Azt nem merte volna megtenni. És különben is, egészen más területen dolgoztunk. Nem, Aikent kellemetlennek találtam, de kezelhetőnek. Szívesebben keresett magának könnyebb célpontokat. Ha a barátságot az érdek oldaláról nézzük, akkor Aiken nem volt a barátom. Ha bajba kerül, egy ujjamat sem mozdítom, hogy segítsek rajta. Meg kell hagynom, hogy bizonyára őt magát is igencsak meglepte volna, ha valami ilyesmit teszek érte.

- Ne mondjon ilyet, Jane. Maga a legkedvesebb nő a világon - hangzott fel kötelességtudóan Mrs. Feather suttogása a sarokból.

- Köszönöm, Milly. - Jane Coulter bájosán nyugtázta Mrs. Feather hódolatát, és derős, de száraz mosollyal nézett a rendőrökre. - Mindazonáltal semmi jóindulatot nem tápláltam Aiken iránt, és nem is akarom az ellenkező látszatot kelteni. Persze esetenként szórakoztató tudott lenni. Szellemes ember volt.

- Ha megkérdeznénk, nevezze meg a gyilkosát, kire gondolna elsősorban? - kérdezte Stryker.

A nő hosszasan nézett rá, egy darabig nem szólt semmit, aztán mélyet sóhajtott.

- Értem a problémáját, hadnagy. Egy-két gyanúsított helyett most özönével vannak a gyanúsítottak. A legtöbben, ha kell, inkább futni hagynák Aiken gyilkosát, semhogy közreműködjenek egy barátjuk elítélésében. Sokan még menthetőnek is tartanak, hogy Aiken egy barátjukat elviselhetetlen helyzetbe hozta, és így behajszolta ebbe a végső, szörnyű aktusba.

- De ettől az nem válik menthetővé - jegyezte meg Tosca. - A gyilkosság bűn.

- Nyilván ön is ölt már embert kötelességteljesítés közben, ugye? - kérdezte Jane Coulter felhúzott szemöldökkel. - Azt is bűnnek tekinti?

- Igen - felelte Toscarelli egykedvűen. - Valamennyien így gondoljuk. Ehhez mindig csak végső esetben folyamodunk.

- Talán Aiken gyilkosa számára is ez volt a végső eset?

- Lehetséges. De nem gondolom, hogy nyugodtan alszik azóta. Semmi esetre sem alszik nyugodtabban, mint mi. - Stryker felállt. - Köszönjük a teát, hölgyeim. Elnézést, amiért így magukra rontottam.

- Bárcsak többet segíthettem volna - mondta Jane Coulter. - Ó, Istenem! - kiáltott fel aztán.

- Mi baj, asszonyom?

- Ejnye, csak most jut eszembe! Kate kesztyűje. Ugye nem hozza összefüggésbe Aiken meggyilkolásával? Szörnyőség! Ha arra gondolok, hogy miattam arra a következtetésre jut, hogy ő...

- Semmi baj, ne aggódjon - nyugtatta meg Stryker. - Csak megtaláltuk ezt a kesztyűt, és azt hittük, az öné. Erről van csak szó.

- Adjam vissza én neki?

- Nem, majd én visszaadom - mondta Stryker.

- Mert biztos vagyok benne, hogy Kate... szóval ő soha... - Most az egyszer úgy látszott, Jane Coulter tényleg kijött a sodrából.

A nő hangja elváltozására O'Bannion megmozdult a kandalló előtt, és a fülét hegyezve lassan fölemelkedett.

- Ne is foglalkozzék vele - mondta Tosca sietve.

- Nagyon kedves - bólintott a nő. O'Bannion, bár megnyugodott, nem hunyta le a szemét, hanem mozdulatlanul figyelte, hogyan indul óvatosan a két férfi az ajtó felé. - Sok szerencsét, találják meg Aiken gyilkosát.

- Igen, asszonyom, azt hiszem, ránk fér - mosolygott nagyon-nagyon szélesen Tosca, és egy utolsó, aggódó pillantást vetett az ebre.

- Na, mizújság? - fogadta őket Neilson, amikor visszaértek az autóhoz. - Nem kellettetek neki?

- Nagyon mulatságos vagy - dörögte Tosca. Csak egy kedves kis öreg hölgy az illető, és különben se szemtelenkedj.

- Óbocccsáááááát! - Neilson Pinskyre kacsintott.

- Engem nagyon emlékeztet azokra a specialistákra, akik élő csörgőkígyóktól szedik le a mérgeket - szólalt meg váratlanul Stryker. - Meglepetten néztek rá. Adamsonról azt mondta, "kezelhető", amikor mindenki más vagy gyűlölte, vagy félt tőle, vagy is-is. Nem így ő. Őt egy fikarcnyit sem zavarta.

- Akinek ilyen kutyája van, minek zavartatná magát? - jegyezte meg Tosca. - Valószínűleg semmi oka nem volt rá, hogy féljen tőle.

- Vagy talán valami oka volt, amiért nem félt tőle szögezte le Stryker.

- Ez ugyanaz - jelentette ki kategorikusan Tosca, és beindította a motort.

Neilson elgondolkodva nézett Strykerre.

- Nem, ez nem ugyanaz. Stryker az órájára nézett.

- Késünk - mondta. - Remélem, az ügyvéd nem hagy faképnél

bennünket.

Adamson Lakeside Hills-ben lakott. A ház kínos precizitással letisztított, kanyargós utcában állt, amelyben itt-ott szélesen terpeszkedő, tanyatípusú, vagy György-kori stílust utánzó házak körvonalai tűntek elő a fák közül és a kavicsos kocsifelhajtók végén.

Odabent a városban piszkos sár fröcskölte be a szélfúttá, összedobált, félrehajigált havat, de itt a hó megmaradt ropogósnak, egyenletesnek. Bankcsászárok és hirdetővállalati hatalmasságok világa volt ez, valószínűtlen környezet egy egyetemi tanár számára.

Mikor végre megtalálták a postaládát, rajta Adamson névvel, megállapították, hogy egy autó megelőzte őket a kocsifelhajtón. Egy kétszínárnyalatú szürke Rolls-Royce várakozott a zárt garázsajtó előtt. Pinsky melléje húzott, és leállította a motort, amely egy-két hördülés után végre prüsszkölve megadta magát. A Rolls-ból alacsony, makulátlanul öltözött férfi szállt ki.

- Stryker hadnagy? Én Roger Stewart vagyok. Odanyújtotta tökéletesen manikűrözött, kesztyűtlen kezét. - A közelben lakom, így engem jelöltek ki erre a feladatra. - Stewart kézfogása meleg volt és kemény, és ámbár ez jól illett a város legtekintélyesebb ügyvédi irodája vezető tagjához, törékeny testalkatát tekintve, meglepő volt. Kézilabda, gondolta Stryker. Gazdagok atlétikai klubja. Edzés legalább kétszer egy héten.

- Azt hittem, kezdő adminisztrátorra bízzák majd.

- Általában úgy is szoktuk - mondta Stewart kurta mosollyal. - De Adamson régi, becses ügyfelünk volt, és mint mondtam, úgylis itt lakom a közelben. Önnél vannak a kulcsok...ő

A végső rítusok, gondolta Stryker, és elővette a kulcsokat. Keresztülvágtak az álkoloniál épület széles tornácán, városi cipőjük talpa alatt megcsikordult a szélről a tornácra sodort porhó. Ott a sápadtszürke ég alatt sokkal hidegebb volt, mint bent a városban. Lélegzetük párája megállt a mozdulatlan levegőben. Néhány madár szolgáltatta a háttérzenét, és a bejárat melletti bokrok tétován zördültek, zizzentek, ahogy egy-egy fuvallat megmozgatta ágaikat. Egyébként csak a kulcs csörrenése hallatszott a zárban.

Ahogy az ajtó kinyílt, állott, meleg levegő áradt ki rájuk, körülfolymta őket, elegáns bútorok és drága bútorfényesítők szagát hozva magával, de semmi olyat, ami a legkisebb mértékben is emberi lett volna. Se

konyhaszag, se a fürdőszobában nemrég még habzó szappan, a cigaretta, vagy a borotválkozás utáni kölni illata, semmi izzadságszag.

Nincs otthon senki.

Stewart belépett az ajtón, ők utána. A bejárat hall fekete-fehér csempés padlóján lerázták cipőjükről a havat.

- Azt hiszem, Adamson professzornak volt egy alkalmazottja, aki naponta eljött hozzá, de senki sem lakott vele. Élő családtagja sem volt - mondta Stewart.

Átmentek a nappali szobába nyíló boltív alatt. Semmi kétség, gondolta Stryker, gazdag ember háza.

A falak halvány madártojáskékek, a padlószőnyeg sötét bronzsín, rajta keleti szőnyegek. A bútorok java megrendelésre készült, a többi antik. Stryker szülei, mielőtt együtt és túlságosan korán egy európai bevásárló körútjukon meghaltak, régiségkereskedők voltak. Stryker megtapintott egy berakott zsámolyt, és a szüleire gondolt. Nem sokat hagytak rá: néhány bútordarabot, emlékeket és némi szakértelmet, amely olyan észrevétlenül vált sajátjává, hogy nem is tudta, serdülő korában hogyan ivódhatott belé. De most a birtokában volt, a szemében, az ujja hegyében, és tudta, valahol valami nincs rendjén. Egy egyetemi tanárnak nem lehet ennyi pénze.

A falakon kisebb, a maguk módján finom, vonzó festmények, amelyeket azonban feledtetett a szoba négy falán függő, négy hatalmas, modern olajfestmény. Ugyanattól a művésztől mind, erőteljes ecsetvonásokkal megfestve. Strykernek nem kellett túlzottan értenie a modern festőművészetekhez, hogy erre rájöjjön. És ugyancsak kézenfekvő volt, hogy valamennyit egyedül és kizárólag ehhez a szobához festették. A színek tökéletes összhangban voltak környezetükkel, az arányok is harmonizáltak, a képek témája pedig kizárta, hogy eladhassák őket a nagyközönségnek. A festmények férfiakat ábrázoltak, férfiúi mivoltuk minden részletével, erotikus célzatuk tökéletesen egyértelmű.

- Űristen - mormolta Stewart, amint Neilson felvihogott és valamit odasúgott Pinskynek, aki egyik lábáról a másikra állt, és elmélyülten tanulmányozta a szőnyeg mintáit. Stryker egy tekintettel elhallgattatta Neilsont, aztán Stewartra nézett. A kis ember szemmel láthatóan zavarban volt.

- Fogalmam sem volt róla... azaz, az ember gyanította, de... - megköszörülte a torkát, majd amikor lecsillapodott, ismét száraz, humoros színezetű hangján folytatta. - Érthető, ha a szomszédok hiába várták, hogy

meghívja őket teára. Stryker felnevetett.

- Nem ismerte közelebből? Stewart a fejét ingatta.

- Nem. Örömmel közölhetem, hogy nem. Éveken át kezeltük a számláit persze, de ez nem jelentett társadalmi kapcsolatot közöttünk. A feleségem el lenne ettől ragadtatva.

- a felesége? - kiáltott fel mélységesen megrendülve Toscarelli.

- A feleségem pszichiáter - mondta mosolyogva Stewart. Kigombolta felöltőjét, és körülnézett. - Nos, hol kívánják, hogy elkezdjük, hadnagy? És pontosan mit remél, mit talál?

- Valamit, ami elvezet a gyilkosához - felelte Stryker. - Például: honnan volt neki ennyi pénze?

- Ó, erre könnyű válaszolni - közölte Stewart. Örökölte.

Stryker rábámult. Mindenre el volt készülve, de erre nem.

- De hiszen én úgy hallottam, törvénytelen gyerek volt. Árvaházban nevelkedett.

- így igaz. De az a férfi, aki az apja volt, a végrendeletében végül mégis elismerte fiának. Nem volt más élő gyermeke, akire a pénzét hagyhatta volna, így Adamson kapott mindent. Én mindig arra gondoltam, ez valamiféle engesztelő aktus volt részéről. Az öreg életében sose ismerte el Adamsont fiának. Aiken mélységesen megrendült, amikor érintkezésbe léptünk vele. Igen nehéz és meglehetősen kellemetlen élete volt úgy húszéves koráig, és azt hiszem, roppant keserű szájízzel fogadta a hírt. Míg meg nem tudta, mekkora az örökség teljes összege, még az is megfordult a fejében, hogy visszautasítja.

- Ha nem volt más lemenő...

- Ó, voltak gyerekek, de azok előbb haltak meg, mint az apjuk. Meglehetősen tragikus körülmények között, tizenévesen. Csónakázás közben érte őket a szerencsétlenség. Az asszony bele is bolondult, néhány hónap múlva öngyilkos lett.

Valami megmozdult Stryker emlékezetében.

- Csak nem azt akarja mondani, hogy Adamson... Ezra Graddick fia volt?

Stewart ránézett, és a szája úgy mozdult, mintha mosolyogni készülne.

- Én semmi ilyet nem mondtam önnek, hadnagy. Erre a következtetésre ön magától jutott.

Stryker elgondolkodott. Ezra Craddick valamikor a környék egyik milliomosa volt, aki hatalmas sikert aratott egy korai automatikai

szabadalmával, aztán a jövedelmét ügyes beruházásokkal vagyonná duzzasztotta. Mint a helybéli katolikus társadalom oszlopa, közismert volt feddhetetlenségéről és magas erkölcsi mércéjéről.

- Miért nem változtatta meg Adamson a nevét, amikor erre rájött?

- A végrendelet egyik kikötése az volt, hogy ezt nem teheti meg, és hogy a kapcsolatukat, amennyire lehetséges, titokban tartja.

- És az édesanyja?

- Meghalt, amikor Adamson egyéves volt. Szifiliszben, amit profi minőségében szedett össze. A... főnöke anyagi támogatása megszűnt, amikor a nő meghalt, és a gyerek állami gondozásba került.

- Míg huszonéves korában egy vagyont nem örökölt - mondta Stryker.

- Nem csoda, ha megkeseredett ember volt. De ahelyett, hogy eldorbézolta volna az örökségét, az angol nyelv professzora lett. Miért? Stewart széttárta a karjait, és vállat vont.

- Volt néhány diszkrét kis botránya, egy-két éven át. Aztán lehiggadt. Ha jól tudom, azt mondta, hogy a léhaságot és a semmittevést unalmasnak találja. Nem hiszem, hogy alkatilag más foglalkozásra alkalmas lett volna. Mindenesetre, semmi üzleti érzéke nem volt, mi kezeltük minden befektetését azóta, hogy örökölt.

És kétségtelenül jól megszédtek magukat belőle, gondolta Stryker minden rossz százalék nélkül. Stewart eléggé becsületesnek látszott. Egy ügyvédhez képest.

- Most mi történik a pénzzel? Ki örököl?

- Ami azt illeti, sokan. Adamson szenvedélyes végrendelkező volt. Állandóan kizárt embereket, és bevett másokat. A végrendeletet nem hitelesítették, de miután nincsen túlélő rokon, úgy gondoltam, nem lehet kifogás az ellen, ha adok önnek egy listát: cui bono. Benyúlt belső zsebébe, és elővett egy összehajtott papírt. -Ez a pillanatnyi a végleges lista. őszintén szólva, nem tudnám megmondani, miféle kritériumokat alkalmazott, amikor kiválasztotta őket. És azt sem tudom, beszélt-e nekik róla, vagy nem. Titkolózó ember volt. De lehet, hogy mégis... az a fajta volt, aki szívesen manipulálta az embereket.

- Igen, ezt mondták nekünk is - mondta Stryker, elvette a papírt, és szétnyitotta. Ahogy a szeme végigfutott a listán, egyszerre nagyon elcsendesedett.

Körülbelül húsz név szerepelt a listán, mindegyik mellett egy megjegyzés, mekkora az összeg, amit az illető kap. A nevek között voltak

ismeretlenek, de akadt néhány ismerős is, köztük egy, akivel néhány órája találkozott. Richard Wayland ötvenezer dollárt örökölt.

Frank Heath-nek, Chris Underhillnek, Kate Trevorne-nek és Lucy Grey-Jennernek mindegyiknek tíz-tízezer dollárt juttatott.

- Ez az egész hagyaték? - kérdezte Stryker. A felsorolt juttatások összege közel félmillióra rúgott.

- Ó nem, egyáltalán nem - mondta Stewart. A maradék különböző helyekre megy. Árvaházak, kórházak, az egyetem. Elhoztam a végrendelet egy példányát is önnek. Nagyon... - Habozott, aztán kihúzta belső zsebéből. - Ez nagyon személyes jellegű okmány. Egyáltalán nem szokványos. Néhány megjegyzése igazán roppant furcsa, egyik-másik tulajdonképpen becsületsértő. Sokszor próbáltam rávenni, hogy változasson meg benne néhány passzust, de hajthatatlan volt. Mindig reméltem, hogy idővel megenyhül, de sajnos, nem volt rá elég idő.

- Mekkora a teljes hagyaték?

- Ó, ha valamennyi aktívumot realizálunk, gondolom, valahol a hárommillió körül mozog - vélte Stewart. - A tőkéhez sose nyúlt, tulajdonképpen a kamatokból élt. A tőke meg csak hízott... mint egy malac mondta, és elvigyorodott.

- Most már értem, miért vette a fáradságot, hogy maga jöjjön el - jegyezte meg Stryker.

- Valóban - bólintott Stewart. Nem neheztelt a megjegyzésért. Minden kínos eleganciája ellenére láthatóan roppant gyakorlatias ember volt. - A cégem eddig is remekül profitált belőle, és ezután is profitálni fog. Az én gondom úgy intézkedni a végrendelet ügyében, hogy senkit meg ne sértsek. Miután ilyen módon gyilkolták meg, az újságírók úgy fognak körbeszaglászni, mint a véredek. Különösen akkor, ha rájönnek, valójában mennyire gazdag volt. Aikennek sikerült még halálában is kellemetlenkednie. Jellemző rá.

- Ötvenezer dollár fene jó indítóok egy gyilkossághoz - állapította meg Neilson, aki Stryker válla fölött leselkedett.

- Tízezer is - jegyezte meg Pinsky. - Tízezer sem rossz.

- Ez az, amiért úgy gondoltam, helyesebb, ha látja mormolta Stewart.

- Ide nézzen - mondta Toscarelli. Kivette a végrendeletet Stewart kezéből, és böngészni kezdte. Aztán vastag ujjával rábökött, és odatartotta Strykernek.

- Dan Stark nevét is látom a végrendeletben, de maga nem szerepelteti

a listáján - fordult Stryker Stewarthoz. - Százezer, igaz?

Stewart tagadóan ingatta a fejét.

- Stark nem közvetlen kedvezményezett. ő maga nem örököl, csak az egyetem angol tanszéke. Különleges alapot kell képezni a tanszék fejlesztése érdekében, amelyért majd kizárólag ő felel. Stark tudott erről, mert Aiken megbeszélte vele, és többször váltottunk levelet a tárgyban. Stark felhasználhatja ösztöndíjak alapítására vagy arra, hogy jó képességű tanárokat csalogasson oda; ahogy célszerűnek látja. A feltétel az, hogy Stark legyen a tanszék vezetője, és ha bármi változás történik ezen a téren, a pénz visszaáramlik a hagyatékba.

- És Pinchman is - jegyezte meg Toscarelli, ahogy ujjával lefelé haladt a papíron.

- Edward Pinchman, igen, de itt sem ő a közvetlen kedvezményezett. Ami roppant szokatlan. Hagyaték Pinchmannek, a Marhahajcsárok Szövetsége javára, abból kell fedezni a költségeket, ha valamelyik tag annyira megsérül, hogy amputáció válik szükségessé.

- Tréfál - mondta Neilson.

- Nem, nem tréfálok. Aiken ezt, úgy látszik, roppant mulatságosnak találta. Azt mondta, Pinchmannek magának nincs szüksége pénzre, van neki bőven.

Ez az, amire a végrendelettel kapcsolatban utaltam. Ha tovább nézi, talál benne egy juttatást egy bizonyos Mary Jeske részére "orvosi berendezés vásárlása céljából". Történetesen tudom,...

- Kuplerája van a Clary Streeten - mondta Pinsky lassan, elgondolkodva. - Rögeszmés ötlet.

- Én is azt hallottam - jegyezte meg szárazon Stewart. - Aztán itt van a Maud Fineman-ösztöndíj, amit a Kertészeti Kollégium számára kell létrehozni, "ígéretes férfikertészek" javára. Most már érti, mit értettem azon, hogy ez egy személyes jellegű okmány? Tucatnyi ilyen juttatás van benne, mind különbözőképpen értelmezhető. Legtöbbjük kicsi, de mind meglehetősen... kínos.

- Jogilag megállnak?

- Ó, igen, jogilag kifogástalanok. Az okmányt magam állítottam össze.

- Stewart fintorgott. - A jó Isten segítsen meg, amikor a végrehajtásra kerül sor. Külön kikötötte, hogy nyilvánosan kell kihirdetni... - Elkeseredetten sóhajtott, aztán megrázta a vállát. - Nos, hol óhajtja kezdeni?

Stryker, aki beleszédült Adamson kifacsart személyiségének hirtelen

lelepleződésébe, munkára küldte embereit. Rendszeresen végig kellett járniuk a nappali szobát, a könyvtárat, címjegyzékeket kerestek, naplót, leveleket, bármit, ami Adamson magánéletére utalhatott, noha ő azt igen aggályosan elkülönítette egyetemi tanári életétől.

Találtak is leveleket, meg tömegével költeményeket egy bizonyos "Apolló Emergens"-nek nevezett személyhez, amelyektől még Stewart is elpirult.

Pinsky találta meg a nyilvántartást. A "Barátok" (avagy hódítások) listáját, amelyben mindegyik barátjának leírta küllemét, teljesítményét és a kapcsolatuk időtartamát. Nyilván legtöbbjüket ajándékokkal vagy pénzzel "fizette ki" egy éjszaka után vagy egy hét elteltével. Nagyon kevés volt a tartósabb kapcsolat. A nyilvántartás körülbelül öt évet ölelt fel, feltehetően időnként selejtezett benne. A jelek szerint négyen voltak, akik jelentettek számára valamit. Mind a négy név a közvetlen kedvezményezettnek között szerepelt a végrendeletben. Köztük az a művész, aki a nappali szobában a képeket festette. Egyik sem állt kapcsolatban az egyetemmel.

- Hihetetlen-mormolta Stewart, és a fejét csóválta.

- Hogyan lehetett erre ideje? És energiája? Teljes munkaidőben tanított, rendszeresen publikált...

- Sose kellett elvinnie a feleségét bevásárolni, vagy pelenkát váltani a gyerekeknek - jegyezte meg Pinsky.

- Vagy éppenséggel levinnie a szemetet.

- Nézzük meg a hálósobát - javasolta Stryker.

Akárhány csodálatos tárgy volt is Adamson házában, egy sem tudta kellemesebbé tenni a légkört. Feszült hangulatban lapozták át az iratokat, nézték végig a fényképeket, és közben feltárult előttük Adamson szigorúan titkolt megszállottsága. Strykernek kis híján felfordult a gyomra. Valamikor, útján felfelé a ranglétrán, dolgozott az erkölcsrendészetben is, és elvben immúnisnak kellett volna lennie ezekkel a dolgokkal szemben. Ő maga meggyőződéses heteroszexuális volt, de ismerősei között szerepelt több homoszexuális férfi is, köztük egy jó barát. De nem volt egy sem közöttük, aki erre az emberre egy cseppet is hasonlított volna. Nem emlékezett, hogy praxisában akadt volna ehhez hasonló eset. Akármilyen volt is Adamson, akármit is tett vagy mondott, érződött mögötte a sértődöttség és a keserű, maró, félelmetes győőlet.

Egyszeriben rádöbbsent, hogy szinte örül, amiért ez az ember halott.

Ez a gondolat ellentétben áll a hivatásommal, figyelmeztette magát.

Ezt hagyjuk abba.

Talán a hálószoza volt a legrosszabb az egészben. Mintegy emlékművet állított Adamson énjének. Nehéz volt elképzelni, hogy olyan prózai dolgot művelt volna abban a szobában, amilyen az alvás, vagy a böfögés, vagy a vakarózás, vagy hogy influenzásan feküdt volna benne. A mennyezet csupa tükör, ugyancsak tükör borította a falak java részét. A tükrök között mahagóni ajtók siklottak arrébb hangtalanul, mögöttük szekrények: precízen felcédulázott, rendszerbe szedett szórakoztató videokazetták, bár, a bárban hőtőszekrény, aztán egy fényűző fürdőszoba, amelyből egy másik, kisebb és szerényebben berendezett vendégszoza nyílt.

A hálószoza egyetlen bútorzata a vörösesbarna különböző árnyalataiban játszó prémmel letakart, óriási ágy volt.

Míg Neilson és Pinsky óvatosan kutatott a ruhák között meg a fiókokban, Stryker körülnézett, és azon töprengett, vajon miért van hiányérzete? Aztán rájött: az ablakok. Közelebbről szemügyre vette az ágy végében a tükröket. Rövidesen talált egy kis bemélyedést az egyiken, a panel arrébb csúszott, és az ágy mellett láthatóvá vált egy függőnytelen, piszkos ablak. Ha ez a tükör elmozdítható, vajon a többi is?

Valóban. A hatodik mögött megtalálta a széfet. Stewart is meglátta, és felkapta a fejét.

- Aha! Kíváncsi voltam, hol van. Stryker a zárt páncélajtót nézte.

- Véletlenül ismeri talán a kombinációját?

- Nem véletlenül. Aiken megadta, éppen az ilyen eshetőséggel számolva. Ahogy ő mondta, "aprópénzt" tart benne. Szükségem lesz magukra, mint tanúkra. Tanúskodni fognak, mennyi pénz van benne. A könyvvizsgáló számára. - Felsőhajtott, aztán elővett egy noteszt, és a noteszt tanulmányozva forgatta el a gombot. - Az egész ügyet roppant visszataszítónak érzem... Gondolom, maguk megszokták. - Kinyitotta a páncélszekrény ajtaját, és megfordult. - Ezt nem rosszalló értelemben gondoltam. Csak azt akartam mondani...

- Tudom, mit akart mondani - vágott közbe Stryker halkan.

Stewart kissé elpirult, aztán kitárta a széfet. Két kicsi, szürke acéldoboz volt benne, és egy zöld fedelő, lapos füzet cserélhető betéttel. A nyitott dobozokban különböző aranyékszerek (férfiak számára) mellett kétezer dollár volt készpénzben. Míg a többiek a pénzt rendezték és számolták, Stryker kezébe vette a füzetet.

Aztán hamarosan ledobta, sarkon fordult, kiment a fürdőszobába, és hideg vízzel lemosta az arcát. Amikor visszament, látta, hogy Stewart kezében van a füzet, és meglehetősen sápadt arccal nézegeti.

- Azt hiszem, ezt azonnal el kell égetni - mondta Stewart erőtlen hangon. - Kétségtelen, ezt meg kell semmisíteni.

- Attól félek, hogy ez lehetetlen-mondta Stryker. Esetleg bizonyítékként szolgálhat.

- Ez bizonyítékként szolgál - mondta nyomatékosan Stewart. - Bizonyítéka annak, hogy Adamson elvetemült szörnyeteg volt. - Letette kezéből a füzetet. Neilson kíváncsian nézegette, előbb a füzetet, aztán a két férfit.

- Mi olyan borzasztó benne? - kérdezte.

- Nézd meg - mondta Stryker.

Neilson felemelte a füzetet, és lapozgatni kezdte. Stryker az arcát figyelte, a járőrzsaru kemény, magabiztos arcát, aki csak most bújt civilbe, tele nagyszájú ambícióval. Talán ő és Stewart tévedtek, talán középkorú létükre túl érzékenyen reagáltak. Ekkor Neilson felnézett, és Stryker látta, hogy nem tévedett.

Ha érzéktelenül, objektíven olvasta valaki, ami a füzetben állt, nem is volt olyan borzasztó. Egy pletykás szarka odavetett megjegyzései. Feljegyzések Adamson felebarátainak gyengéiről. A vonatkozó oldalhoz néha egy-egy levelet vagy fényképet is mellékel, megjegyezve, hogyan reagált az áldozat, amikor tudtára adta, hogy tudja, amit tud. Mert Adamson valóban zsaroló volt.

Nem pénzért.

Szórakozásból.

Strykernek Kate Trevorne megjegyzése jutott az eszébe, amikor a leány arról beszélt, hogy Adamson "ráfogja az emberre a puskáját". A zöld füzetben Adamson sűrű, dőlt betős írásával ismételten, gyilkos gyönyörrel írt a megcélzott áldozat "reszkető ajkáról, vagy "sápadt arcáról", és hogy milyen ügyesen ejtette el ezt vagy azt a megjegyzését, tudatva áldozatával (és csak az áldozatával), hogy ismeri titkát. És nem nagy, sötét titkok voltak ezek. Az túl egyszerű lett volna, túlságosan hétköznapi, túlságosan emlékeztetett volna egy műkedvelő bűnére.

Adamson azokban az apró, szégyenletes titkokban lelte örömét, amelyek jellemzők voltak egy-egy áldozata belső életére. Oldalakon keresztül kárörvendett felettük, ízlelgette őket, játszadozott velük. Stryker

szinte hallotta Adamson hangját, magasnak képzelte, vékonynak, olyan leheletszerűnek és olyan marónak, mint egy savval töltött injekciós tű.

"...agyondicsértem Maud Finemant és üvegházi rózsáit. De az ő fiatal kertésze nemcsak azokat állítgatja az üvegházban... bár hogy hogyan képes ezt azzal a kétlábú kínai selyempincsisvel produkálni, azt sose fogom megtudni. Talán rövidlátó a fickó, vagy nagyon-nagyon kell neki a pénz..."

"...Dr. Kuchinsky kis "műtétjei" Mary Jeske-nél. Vajon ő a hipokriták esküjét tette le ahelyett a hippokratészi helyett, amelyben az ember arra esküszik, hogy feladatául vállalja embertársai fájdalmának "enyhítését"? Azt mondják, a lányok órákon át sírnak utána, de sebhely sose marad rajtuk. Micsoda szakértelem..."

"...Griggs tanácsstag és az ő "privát" illemhelye. Hát privátnak is kell lennie azzal a kukucska-lyukkal a női mosdó falán, hogy azoknak minden apró mozdulata látható legyen..."

"...Arról már hallottam, hogy hullákat ásnak el a kertben, de Nancynek már nincs a kertjében hely, ahová a rumosüvegeit elrejtse... és mindez csak annak a tengerésznek az emlékére..."

".. .éppen idejében tette vissza a pénzt. A templomi jótékonyági alap általában nem lóverseny céljára szolgál. Vagy azok is Isten teremtményei? Jövő héten meg kell kérdeznem tőle, istentisztelet után..."

- A neveket ellenőrizni kell - jelentette ki Stryker, és egyszerre fáradtan csengett a hangja. - Olyan diszkrétek leszünk, amennyire lehetséges, de tudnunk kell, van-e alibijük. Valamennyinek volt oka rá, hogy utálja.

- Az elnyomottak kizsákmányolása... - mormolta Neilson, és letette a füzetet.

A szobában csend volt. Aztán Steward szólalt meg, töprengve, háttal a többieknek.

- Tudják, a feleségemnek van egy elmélete vele kapcsolatban.

- Ó! - mondta Stryker, és valami objektív ítéletben reménykedett.

- Igen. Szerinte Adamson kényszerű áldozat volt, szörnyeteg módjára önző, de ugyanakkor győlölte is önmagát, saját hóhérát várta.

- Ez esetben, azt hiszem, elmondhatjuk, hogy sikeres ember volt - bólogatott Stryker, és kelletlenül nekiállt, hogy kimásolja a neveket a zöld füzetből. -Most már vagy kétszáz fős listánk van a gyanúsítottokról. Igazán hálások lehetünk neki, igaz, fiúk?

- Igazán hálások vagyunk neki - visszhangozta kórusban Toscarelli,

TIZENÖT

Minden hétfő reggel elég utálatos, gondolta Kate.

De ez a hétfő reggel a mélypont.

A hétvége arra volt jó, hogy elrágódjon a dolgon. Ahogy hétfőn beszállingóztak az egyetemre, kurta, képmutató mosolyokat váltottak egymással. Egyenként odasétáltak levelesrekeszükhöz, és ott találták Dan utasítását: ha a sajtó vagy a hallgatók, vagy más tanszékbeliék megkörnyékezik őket, nem mondhatnak semmit, nem ismerhetnek el semmit, nem mesélhetnek semmit Aiken Adamson gyilkosságával kapcsolatban. Egyébként megy minden, mint rendesen.

Köszönöm szépen, állapította meg magában Kate. Még itt, saját tanszéki irodájuk állítólagos biztonságos elszigeteltségében is kínosan érezhető volt a feszültség. Semmi könnyed fecsegés. Valaki felbont egy levelet és haragosan - vagy rémülten - felszisszen, mint egy kígyó. Valaki halkan káromkodik egy számla miatt, megint valaki gombócba gyúr néhány papírlapot, és a gombócokat egymás után a papírkosárba dobja. Kate szemügyre vette saját magát, sovány zsákmányát: figyelmeztetés az Egyetemi Könyvtártól lejárt kölcsönzés ügyében, ajánlat referenciakönyvek vásárlására kétharmad áron, régen esedékes dolgozat egy hallgatótól, levél egy másik hallgatótól, amelyben kéri, hogy biztosítson neki helyet a hétfői és szerdai előadásokon, végül tájékoztató egy kaliforniai konferenciáról, amelyen részt venni se pénze, se ideje nem lesz. Mikor felnézett, megpróbált mosolyogni, de senki se mosolygott vissza rá.

Mark Heskell Dan utasításai miatt dühöngött, Jane Coulter az aktatáskájába gyömöszölte cuccait, Pete Rocheleau egy kék levélpapírra írt levelet hajtogatott össze, Arthur Fowler pedig egy hasonló levélpapírt tépett darabokra, és amint elment Kate mellett, hogy az ily módon gyártott konfettit a papírkosárba dobja, a lány látta, hogy reggel különböző színű zoknikat húzott. Arthur? Nagyon ideges lehet...

Mark Heskell az ajtón kilépve összeütközött Chris Underhillel, aki szórakozottságában annyi fáradságot se vett magának, hogy rámorduljon.

Frank Heath és Lucy Grey-Jenner félrehúzódtak, postájukba merülve, fejüket összedugva, együttérző testközelen: bárki öreg házaspárnak nézhette volna őket. Edward Pinchman egy székbe süppedve dühösen morgott magában.

Kate végignézett rajtuk, és úgy érezte, egyszerre idegenekké váltak számára, és őt, afféle kívülállót, mintha fal választaná el tőlük. Úgy gondolta, azok is így látják őt.

Azzal a kellemetlen érzéssel ment ki az irodából, hogy a kollégái megváltoztak, egészen mások, mint voltak. Elindult a dolgozószobája felé. Richard már ott volt. Dolgozószobája a folyosón szemben volt az övével. Éppen az ajtaját nyitogatta. Kate léptei zajára fölnézett. Kezében aktatáskája, felbontatlan postáját a táskafogantyújához markolta.

- Úristen, hát te hol voltál? - kérdezte Kate. - Tegnap egész nap hívtalak telefonon. Nem adták át az üzenetet?

- Házon kívül voltam.

Kate rábámult. Egyszerre Waylandet is idegennek érezte. A férfi nagyon megfontoltan letette aktatáskáját, feléje fordult, és meredten nézte. Kate kiolvasta a szeméből, hogy nemcsak idegen, hanem ellenség. Amikor megszólalt, a hangja veszedelmesen nyugodt volt.

- Szeretném, ha átadnál egy üzenetet jó barátnődnak, Liz Olsonnak, annak az örök fecsegőnek, de nem hiszem, hogy szívesen megtenné. Csak köszönd meg neki a "segítségét", jó?

- Richard, te nem érted...

- Ó, dehogynem, pontosan azért. Semmi köze sincs a mi tanszékünkhöz, és akármilyen alibit ad neked, az sokkal erősebb lesz, mint bármilyen alibi, amit én adnék. Nagyon értelmes dolog tőled, hogy így átnyergeltél. Az a tény, hogy én viszont itt állok védtelenül...

- Nem az én ötletem volt - tört ki hevesen Kate. Megpróbáltam lebeszélni...

- Abban biztos vagyok. Mint ahogy megpróbáltad lebeszélni azt az édes pofa rendőrt is arról, hogy elvonszoljon engem a diákokotthonból, jóformán az összes srác szeme láttára, és beszállítson a kapitányságra, mint valami közönséges bűnözőt. Jól kikészített a szemétláda.

- Az nem lehet...

- De igen, ezt tette.

- Nem kellett volna hazudnod, Richard. Ha valakinek nincs alibije, az majdnem jobb, mint ha nagyon biztos alibije van. A legtöbb embernek

egyáltalán nincs alibije egy adott időre...

- De neked van, igaz, édesem? Hála Liznek. Szinte azt hinné az ember, szükség volt rá, nem? Ennyit arról, hogy hogyan próbáltalak megvédeni...

- Magadat is védted - robbant ki Kate. Wayland elsápadt.

- Értem már. Nos, hálás köszönet érte, Kate. Nincs a világon szebb dolog, mint két barát bizalma és hite abban, hogy segítik egymást, igaz? - Felkapta aktatáskáját, bement a szobájába, és bevágta maga után az ajtót.

Kate nyomban érezte, hogyan párolog el haragja, és régi szokása szerint megint gyötörte a vágy, hogy megbocsásson neki, hogy megvédje. Habozott, átnyúljon-e a köztük tátongó mérföldes szakadékon, lépett egyet, aztán idegesen megrázkódott, mert megszólalt a kilencórai csengő.

Nincs rá idő.

Úgy érezte, elárulta Richardot. Hagyta, hadd álljon egyedül, alibi nélkül, barátok nélkül, holott az olyan gördülékenyen hazudott az ő érdekében. De hát ő nem kérte, hogy hazudjon, nem igaz?

És Richard tényleg elment éjfél előtt.

Döbbsen figyelte saját néma vádaskodását. Szóval ezt teszi az emberrel egy gyilkosság. Aiken Adamson meghalt, de a mérge még él. Semmi jó nem nyugszik vele sírjában.

Leadott két órát, aztán bement az irodába az elolvasandó könyvek jegyzékéért, amit fénymásolásra hagyott ott. Amint az ajtón belépett, meghökkenve látta, hogy a négy titkárnő úgy spriccel széjjel, mint négy haszontalan kislány, akiket valami csínytevésen értek. Hárman visszasiettek íróasztalukhoz, és vadul nekiálltak gépelni. Karen Laterman a recepciós pulthoz ment.

- Szolgálhatok valamivel, Kate? - Kate még hallgató volt és Dan Stark tanársegédje, amikor Karen már kari titkárnő volt, és azóta se szánta rá magát, hogy "Miss Trevorne"-nak szólítsa. Magas, karcsú, szőke lány volt, egyenesen a titkárnői tanfolyamról került a tanszékre, és szenvedélyesen ragaszkodott mind a tanszékhez, mind annak személyzetéhez.

- Készen vannak az olvasólistáim?

- Hát persze. - Karen kivette a papírokat a másológépből.

- Köszönöm. - Kate némi önkínzás árán továbbra sem tágitott a pult mellől. - Mi újság?

Karen komor mosolyra húzta száját.

- Tudod. Sokan szaglászunk. Több fiatal járt erre, mint amennyit ebben a félévben felvettünk, és tett fel ostobábbnál ostobább kérdéseket az

előadásokkal és a tanrenddel kapcsolatban. Végül kénytelen voltam szólni a rendészetnek, és megkértem őket, állítsanak valakit a lépcsőhöz meg a liftekhez, és tartsanak vissza mindenkit, akinek nincs hivatalos dolga idefent. Ezek hullarablók, ha a véleményemet akarod tudni. - Kissé közelebb hajolt Kate-hez. - Néhány egyetemi ember is járt itt, a többi karról.

- Gondolom, ez elkerülhetetlen - mormolta Kate. - Én igazán azt hittem, hogy Stryker hadnagy

megoldja az egészet a hétvégén, de nem - mondta Karen, és a vállát vonogatva folytatta. - Már kora reggel telefonált Dannek, megbeszélésekre kért tőle időpontokat, és mindenkinek elkérte a tanrendjét.

- Minek?

- Gondolom, még egyszer beszélni akar mindenkivel.

- Ó, Istenem!

Karen meglepetten nézett fel rá.

- Szerintem jó fej a hadnagy.

- Szerintem csak szükség van rá, de bárcsak ne lenne.

- Még ha Adamson feltámadna is?

- Akkor is.

Ahogy kiment az irodából, Kate hallotta, amint mögötte újból felhangzik a titkárnők csivitelése, és újabb, még izgatottabb, még sebesebb fordulatot vesz, mint az előbb. A lányok, gondolta, a maguk módján hallatlanul élvezik a dolgot, és a gyilkosság ma sokkal érdekesebb téma számukra, mint az, hogy kinek kivel van randevúja.

Ahogy egyre fokozódó ingerültségétől hajtva befordult a folyosó sarkán, feltűnt neki, hogy valaki áll Aiken Adamson szobája előtt. Fiatal nő, kezében nagy, barna boríték. Mikor a közelébe ért, a nő meglepetten, szinte büntudatosan fordult feléje. Nyilván ez is egyike a hírhiénáknak, gondolta Kate, akit most tetten ért.

- Mit akar maga itt? - kérdezte, talán egy kicsit indulatosabban, mint szándékában volt, mert a nő elpirult.

- olvastam... róla, hogy meghalt - mondta a nő elcsukló hangon, és a borítékot markoló keze elfehéredett az erőlködéstől. Akár egy hallgató is lehetett volna, csak a hallgatók arroganciája hiányzott belőle.

- És? - kérdezte Kate ridegen.

- Szóval, ezt neki hoztam, de nem tudom, mit csináljak vele.

- Mi ez?

- Egy kézirat, amit neki gépeltem. Sokáig tartott, mert Jimmy megint megbetegedett, de egész hétvégén dolgoztam, és aztán ma reggel olvastam az újságot, és valószínűleg most nem kapom meg a pénzemet, és annyira kell a pénz... - Egyre gyorsabban áradt belőle a szó, mint amikor egy teli kádból kihúzzák a dugót. Veszedelemesen közel volt hozzá, hogy elsírja magát.

- Ó, ne haragudjon, igazán nem akartam így magára rontani - mondta Kate, és kicsinyesnek, undoknak érezte magát. - Lássuk csak, ezt tehát Aikennek csinálta, ugye?

A nő bólintott.

- Már hetek óta nálam van, és amikor pénteken felhívott, rettentő dühös volt, ezért aztán egész hétvégén dolgoztam...

- Jól van, jól van... nézze, jöjjön be a szobámba, és mondjon el mindent erről. Gondoskodni fogok róla, hogy megkapja a pénzét.

- Tényleg? - Mint mikor a nap kibukkan a felhők mögül. - Hamar?

- Ha tudom. Miért nem viszi egyenesen az irodába? A nő elpirult.

- Azt mondta, az irodista lányok közül kellett volna odaadnia az egyiknek, hogy legépelje, de azt akarta, hogy senki se tudjon a könyvről, nehogy ellopják az ötleteit. Azt mondta, mindenkit meg akar lepni.

Sokkal valószínűbb, hogy nem akarta megfizetni az előírt gépelési díjat, gondolta Kate, és amikor megkérdezte a nőt, mennyit kap, gyanúja beigazolódott. Jellemző Aikenre: kerít egy szegény gyereket, aki olcsón elvállalja egy nyavalyás kézirat gépelését, aztán még el is hiteti vele, hogy számára volt megtisztelő az alku.

- Most van szüksége a pénzre, igaz? - kérdezte.

- Igen. Jimmy nem dolgozik, és a tabletták, amiket a doktor felírt, irtó sokba kerülnek...

- Oké, ne aggódjon. Adok egy csekket, és majd megkapom Aiken hagyatékából, rendben? - Kate kitöltötte a csekket. Végül is ez a nő nem hírhíra. Halálra rémítette, és valóban elég kopottasan fest.

- Jaj, de jó - lelkenedett a nő túláradó hálával, úgyhogy már-már szinte kikerekedett az arca. - Adok róla nyugtát, jó?

- Remek. - Kate fogta a nyugtát, megnézte, a tárcájába dugta.

- Nahát, nem is tudom, hogyan köszönjem meg, Miss Trevorre.

- Nincs mit. Remélem, Jimmy hamarosan jobban lesz.

Kate mosolyogva kísérté az ajtóhoz a lányt, aztán visszament az íróasztalához, és a vastag, barna borítékot nézte, amit a nő az asztal sarkára

tett. Aiken újabb ügyes kis tanulmánya? Vagy talán ez az a mű a mitológia erotikus vonatkozásairól, amelynek a publikálásával az elmúlt tizenöt év alatt állandóan fenyegette őket? Nem, a nő nem jött zavarba, amikor átadta, inkább láthatóan megnyugodott. Katze spontán mozdulattal felnyitotta a borítékot, belepislantott, és ahogy fordítva tartotta, hunyorogva beleolvasott. A címe valami "Cava..." valami. Cavalry, lovasság talán. Régies szó, talán az amerikai szabadságharcról? Custer utolsó csatája?

Megszólalt a tizenegy órás csengő, és nem maradt ideje, hogy tovább találgasson. Majd később elolvassa. A kéziratot sebtében az íróasztala alsó fiókjába dugta, és majdnem futva ment végig a folyosón. A hallgatóktól hagyományosan elvárható, hogy egy teljes jogú professzorra tizenöt percet várjanak, de egy alacsonyabb rangú előadónak legfeljebb öt jár.

Meglátta a szemükben.

Mi értelme regényes bűncselekményekről beszélni, ha a fejük felett egy valódi gyilkosság történt? Kate a "Bűnügyi regény története és fejlődése" című előadását a Grantham Hall harmadik emeleti egyik előadótermében tartotta, majdnem pontosan Aiken Adamson dolgozószobája alatt. A hallgatók állandóan fölfelé tekingettek, mintha azt várták volna, mikor csepeg le a vér a mennyezeten át csinos, új jegyzetfüzetükre.

- Nos, valószínűleg más tantárgyakkal kapcsolatban olvasták már a Bűn és bűnhődést és a Nyomorultakat, ezért nem vettem föl ezeket az elolvasandó könyvek jegyzékébe. De az előadásaim első hat hetében hivatkozni fogunk rájuk, amikor majd a modern bűnügyi regény kezdeteivel foglalkozunk, úgyhogy ha nem olvasták volna őket, célszerű lenne ezt most pótolni. Természetesen a Bűn és bűnhődés a bűntudat pszichológiai hatásainak klasszikus elemzése, a Nyomorultak pedig az üldözésnek és a nyomozásnak a gyilkosra gyakorolt hatását elemzi, és azt, ahogyan a rendőrség mindezt a saját céljaira használja fel. Mindkét könyvben megtalálják a könyörtelen rendőrtiszt alakját, de míg a korábbi regényekben ezt az alakot hősként tüntetik fel, a mai regényekben inkább a fanatizmust, a korlátoltságot és szájhősködést testesítik meg. Az önök ítéletére bízom, melyik áll közelebb a valósághoz.

Az ilyen szelíd, gúnyos megjegyzések mindig gyöngyöző kacagást váltottak ki. Ma reggel a nevetés sokkal inkább volt feszélyezett, mint derűs. Talán ő vitt a szokásosnál több keserőséget a hangjába, vagy úgy

hangzott a hallgatók fülében, mint ahogy váratlanul most az ő fülében is: olcsó poénnek? Felnézett a hallgatók soraira, és a szeme találkozott Stryker szemével. Valahol a hátsó sorok egyikében ült, és ő nem vette észre az arcok tengerében... mostanáig.

Strykert szemmel láthatóan nem szórakoztatta a dolog.

Kate megsemmisülten bújt vissza jegyzeteibe, átugrotta a "zsarukról" szóló oldalakat. További olcsó, hatásvadász poének... miért is képzelte azelőtt olyan szórakoztatónak őket?

Továbbá ugyancsak javaslom, hogy a bűnügyi regénynek, akár mint irodalmi, akár mint szórakoztató művet tanulmányozzák, vizsgálják meg a szerkezetét, és hasonlítsák össze a különböző módszereket, nemcsak a nyomozók módszereit, hanem az írókét is. Meg fogjuk vizsgálni, milyen egyéni módszereket alkalmaznak a cél elérésére, ami gyakorlatilag azt jelenti, hogy az olvasót körülbelül a könyv végétől visszafelé számított ötödik oldalig a rejtély bűvöletében tartják. Ez az úgynevezett "eszmei megállapodás" a szerző és az olvasó között, amikor az előbbi biztosítja a nyomokat, az utóbbi pedig elfogadja, hogy várakozását felfüggesztve megpróbálja maga megfejteni a rejtélyt. Az olvasó nem akarja a könyv első tíz oldalán megoldani a bűncselekményt, bizonytalan akar maradni, azt akarja, hogy elképezzék. Ez a mulatság, amiért fizetett. Ugyanakkor szeretné, ha lenne mód a megoldás megtalálására. Az Ellery Queen-regényekben Dannay és Lee a végső leleplezések előtt valóban be is iktatnak egy kihívást az olvasóhoz, s ebben tájékoztatják arról, mi minden nyomot adtak is meg, aminek alapján az olvasónak meg kellene tudni oldania a rejtélyt, miként azt Ellery hamarosan megteszi... azaz megnevezi a gyilkost.

- Igaz, egy jól megszerkesztett bűnügyi regényben a szerző megadja a nyomokat, de nem szabad elfelejtenünk, hogy ez csak játék, afféle kincsvadászat, keresztrejtvény. Nem minden fedi benne a látszatot. A nyomokat megadják, de a legtöbb szerző azt a módszert alkalmazza, amit én a "Hamis Teknőc-megközelítésnek" nevezek: sokszorozás, altatás, figyelemelterelés, csúfolódás.

Valahogy eljutott a végére. És végig, az egész előadás alatt magán érezte Stryker szemeit. Merev tekintetétől annyira elbizonytalanodott, hogy úgy érezte, mindennek, amit mond, kettős értelme van. Vagy ami még rosszabb, semmi értelme sincs.

Aztán megszólalt a csengő. A terem visszhangzóit a csoszogó

lábaktól, becsapódó könyvektől, a fecsegéstől és a bosszús nyögésektől, hiszen a hallgatókat meglepte, hogy egy olyan tárgyban, ahol számításuk szerint gond nélkül lehetett volna tanulmányi pontokat szerezni, most ekkora követelményeket támasztanak velük szemben. A terem mintegy két perc alatt kiürült, csak Kate maradt ott, és a férfi a hátsó sorban.

- Nagyon érdekes - állapította meg Stryker mozdulatlanul.

- Örülök, hogy úgy gondolja - mondta Kate, összeszedte papírjait, és bepréselte őket az aktatáskájába.

- Örülök, hogy Charlie Chant is besorolta az elolvasandó könyvek közé - folytatta Stryker, és a padon előtte fekvő fénymásolatra mutatott. - Hogyan voltak képesek hat tüneményes könyvből két tucat szemét filmet csinálni, azt sose fogom megérteni.

- Nagyon helyes, roppantul meg vagyok hatva közölte Kate. - Csak azért jött, hogy csúfolódjék, vagy azért maradt itt, hogy gyötörjön?

- Most szünete van.

- Valóban. Arra fogja kihasználni, hogy engem is beletegyen a húsdarálóba, mint Richard Waylandet?

- Nem tettem bele a húsdarálóba Waylandet - tiltakozott szelíden Stryker.

- Behurcolta a városba...

- Igen, megkértük, hogy jöjjön be...

- És kihallgatták.

- Történetesen ez a dolgom.

- Nürnbergben is ezt mondták. Stryker felhúzta a szemöldökét.

- Nézze, gondoljon rólam, amit akar, már ami a személyemet illeti. Ebben nem tudom megakadályozni. De miután nem volt jelen a Waylanddel fogatosított kihallgatáson, tisztelettel feltételezem, hogy az eljárással kapcsolatos benyomásai szükségszerűen csakis elfogultak lehetnek.

Kate felvette az aktatáskáját, és az ajtó felé indult.

- Úgy beszél, mint egy ügyvéd. Stryker elgondolkozva felállt.

- Bűnös vagyok. Már abban, hogy úgy beszélek, mint egy ügyvéd. De abban nem, hogy zaklattam Waylandet. Ami agresszivitás felmerült, az a részéről merült fel, nem részemről. - Elhallgatott. - Elnézést. Egyszer fölemeltem a hangomat. Ennyi az egész. Ha azt mondta magának, hogy ennél többre vetemedtem, akkor úgy látszik, nagyon fél tőlem. Vajon miért fél tőlem, mit gondol?

Kate kiment a folyosóra. Stryker a nyomában.

- Nincs alibije, és nem szerette Aikent.

- Ebben a városban a lakosságnak körülbelül a fele ugyanebben a helyzetben van - jegyezte meg Stryker. - Maga az egyetlen, egyedi eset az alibijével. Nekem sincs alibim az adott időre. És amit arról az emberről megtudtam, abból arra következtetek, hogy ha ismertem volna, magam is kísértésbe estem volna, hogy kinyírjam.

- Hát akkor... - Kate sietve ment a folyosón, de Stryker szorosan lépést tartott vele.

- Az azonban, hogy csirkefogó volt, még nem fosztja meg Adamsont attól a jogától, hogy meggyilkolása miatt igényt tartson a társadalom bosszújára. Engem azért fizetnek, hogy gyilkossági esetekben nyomozzak. Isten ítéli meg a holtakat, a bíróság az élőket. Én egyik sem vagyok. - Ahogy a folyosó végén a kijárat ajtóhoz közeledtek, haragosan nézett Katere. - Hová az ördögbe megy, különben is?

- Az egyetemi büfébe, szendvicsért.

- Nincs magán kabát.

- Szaladni fogok. - Már most is majdnem szaladt. Stryker belenyúlt zakója zsebébe, és elővett egy fél pár egyujjas kesztyűt.

- Talán ez majd felmelegíti kicsit.

Kate a kesztyőre pillantott, rámeredt, megállt.

- A magáé? - kérdezte Stryker.

- Van egy pár ilyen kesztyűm - ismerte el Kate vonakodva. Tudta, hogy az övé, látta rajta azt a foltot, a hüvelykujján, ahol az aktatáska ledörzsölte. - Honnan került magához?

- Adamson autójában találtam az első ülés alatt. Felhangzott a második csengetés, a folyosóról eltűntek a hallgatók. Stryker hangja lágy volt, és a közlését követő csend maga egy kérdés.

Kate letette aktatáskáját, elvette a kesztyűt és közelebből megnézte.

- Valószínűleg múlt szerdán ejtettem el - ismerte el vontatottan. - Aiken néhányunkat bevitt a városba, hogy egy kiállítást megnézzünk.

- Nagyon kedves volt tőle.

- Ó, tulajdonképpen nem akarta, de az én kocsim nem indult be, Jane kocsijának pedig elállták az útját. Ott toporogtunk a parkolóban, és töprengtünk, mit tegyünk, amikor jött Aiken, és azt mégiscsak szegyelte volna, ha nem ajánlja fel, hogy elvisz. - Vajon csak képzelődött, vagy Stryker tényleg megkönnyebbült? Adjam vissza, mint bűnjelet, vagy mi?

- Nem, megtarthatja. - Figyelte, hogyan dörzsöli meg Kate a sötét foltot a kesztyű hüvelykujja mellett.

- Csokoládékrém - mondta Stryker, és ahogy a szemük találkozott, máris megbánta, hogy szólt.

- Analizáltatta?

- Igen. - Ezt is megbánta.

- Uram egek! - kiáltott fel Kate tágra nyitott szemmel. - Azt hiszem, a végén vádat fog emeltetni ellenem, mert tejszínhabos fagylalttól lerészegedtem.

- És mustáros hot dogtól. Mutatóujj környékén, félúton lefelé.

Kate megtalálta a nyomát. Egészen kis folt volt. Meggyötört arccal nézett Strykerre.

- Akkor azt hiszem, inkább azzal vádoljon, hogy malac módra ettem. Kapok kedvezményt börtönbüntetés esetén, amiért utána szalvétát használtam?

- Nem, ebben kérlelhetetlenek vagyunk.

A szemük megint találkozott, egy pillanatig csak nézték egymást. Stryker lehajolt, és felvette Kate aktatáskáját, aztán átnyújtotta neki kabátját, amit eddig a karján vitt.

- Ha átmegyünk a büfébe, jobb ha ezt felveszi.

- Nem, köszönöm, nagyon jól leszek így is.

- Vegye fel azt az istenverte kabátot - sziszegte Stryker összeszorított fogakkal. - Börtönbüntetéskedvezmény nem jár tüdőgyulladás esetén sem. Éhes vagyok, maga is éhes, odamegyünk, eszünk. Rendben?

- Ez hivatalos kihallgatás?

Stryker kilökte az ajtót, és egy jeges szélroham úgy lengette meg Kate vállán a kabátot, mint egy malaclopót. - Nem. Hivatalos kihallgatáskor én viselem a kabátot, maga pedig elbújik az aktatáskája mögé.

Az egyetemi büfében majdnem minden asztal foglalt volt. Végre az egyik sarokban találtak egy üres kis asztalt, amellé telepedtek le. Stryker meglepődéssel állapította meg, hogy mindketten tonhalas szendvicset rendeltek.

- Ezt nagyon jól csinálják itt, nem? Tojás, hagyma... minden, ami kell.

Kate óvatosan mustrálgatta Strykert, amint az lelkesen harapott az egyetemi büfé kétségkívül pompás tonhalas szendvicsebe. Rendesebben volt öltözve, mint szombaton, kék ingjével és fekete-fehér halszálkás sportzakójával akár felsőbb évfolyamos egyetemi hallgató is lehetett

volna. Nyakkendőt viselt, a cipője fényesre tisztítva, megborotválkozott... roppant szalonképes volt.

- Mit kíván tőlem, hadnagy? - kérdezte Kate. Stryker befejezte a rágcslást, ivott egy korty kávé, aztán hátradőlt a székén.

- Egy kémre van szükségem - mondta.

- Kémre? - Kate meglepetésében szótlanul bámult rá.

- Pontosan. A következő napokban tudnom kell, mi folyik a maguk tanszékén. Én nem lődöröghetek ott, és ha egy emberünket beöltöztetnénk hallgatónak, egy kilométerről meglátszana rajta, mert hallgatók nem lófrálnak odafönt. Nem. Nekem egy kémre van szükségem.

- És természetesen rám gondolt, miután látta, milyen elvtelen szolgalelek és kétszínű bajkeverő vagyok.

- Miután látom, hogy olyan alibije van, amely szerintem megáll, és mert maga az az ember, akit érdekel az igazság. Én legalább őszinte voltam. Nevezhettem volna ezt valami másnak is.

- Maga szerint az, ha én kémkedek, közelebb visz az igazsághoz?

- Ha segít abban, hogy elfogjuk a gyilkost, akkor igen. - Előrehajolva az asztalra könyökölt. - Mi a baj? Idejétmúlt fogalmak nyugtalanítják? Vagy egyszerűen úgy gondolja, ez nem a maga gondja?

- Ezt nem mondtam.

- De igen, ezt mondta. Az arcával, a hangjával, mindennel. Nézze, engem arra neveltek, hogy megszagoljam, ki a gyilkos, és én azt mondom magának, valami bűzlik abban a maguk szentséges tanszéki elefántcsonttornyában. Nem zárok ki más lehetőségeket sem, semmiképpen, de az biztos, hogy nem hagyom figyelmen kívül az ösztönös megérzéseimet a maguk kis haveri társaságával kapcsolatban csak azért, mert mind olyan tudós szavakat használnak. Én nem dőlök be a nagy szavaknak.

- Miért nem kéri meg Dant? Neki is van alibije.

- Nem. Stark túlságosan védekező állásban van, ami az ő kis nyáját illeti. És az idősebbek mind így vannak. Magát kérem erre. A maga segítségét kérem.

- De miért? - Kate hátradőlt a széken, mélyet lélegzett, aztán kimondta. - Amiért azon a napon nem tartóztatott le a többiekkel? - Stryker arca mozdulatlan maradt, de valami megcsillant a szemében. Kate előrehajolt, kávéscsészéjét veszedelmesen közel tolta az asztal széléhez. - Erről van szó, igaz? Ugye azt hiszi, tartozom magának? - Stryker még

mindig nem szólt semmit. - Ó, maga öntelt gazember! - tört ki olyan hévvel, ami mind a kettőjüket meghökkentette. A kávécsésze már-már leesett az asztalról, de Stryker egy villámgyors mozdulattal elkapta.

- Nyugodjon meg, Kate...

- Kate? Hogyan merészel...

- Valami baj van, Miss Trevorne? - Jody Longman állt az asztaluk mellett, kezében tálca, hatalmas alakja csupa aggodás. - Nem akar átülni hozzánk? - Egy másik asztal felé biccentett, ahol Richard diákokthonából való fiúk ültek. Mind őket nézték, és Kate érezte, hogy mélyen elpirul, mert tudta, egyetlen szelíd, kérő szavára visszataszító jelenet következne, hiszen a fiúk boldogok lennének, ha valamilyen jogcímen nekimehetnének Strykernek, vagy mindegy kinek, csak zsarú legyen az illető.

- Köszönöm, nem, Jody. Igazán semmi bajom.

A fiú Strykert méregette a szemével. Nagydarab ifjú volt; csupa nagydarab fiatalember ült a másik asztalnál.

- Mi mind nagyon szeretjük Miss Trevorne-t, ha nem tudná.

- Nem hibáztatom magukat érte - jegyezte meg nyugodtan Stryker. - Én is szeretem.

- Hát akkor...

- Minden rendben van, Jody, igazán minden rendben van. Egy butaság miatt mérgeződtem, ennyi az egész - szólt közbe Kate. - Most menjen, egye meg az ebédjét, úgyszincs sok ideje a következő előadásig, igaz? - tette hozzá kétségbeesetten, bár fogalma sem volt a fiú tanrendjéről. Végül Jody még egy utolsó szempárbajt vívott a láthatóan remekül szórakozó Strykerrel, majd elvonult.

- Ostobaság volt - mondta egy idő után Stryker. Reméltem, hogy elfelejtette.

- Az fix, hogy azt remélte - jegyezte meg Kate halkán, feszes hangon.

- Én sohase felejtettem el. Magát, meg a többi zsarut ott. Úristen, ahogy beözönlenek a régi tanszékre, mintha atombombát kerestek volna, lóbálták a gumibotjukat, és kiabáltak. Félelmetes volt, egyenesen félelmetes...

- Ezért futott el?

Kate elfordította az arcát. Most is érezte, hogy kalapált akkor a szíve. Most is kalapált. Stryker cipője csattogása mögötte a lépcsőn, végig a folyosón, ahogy beszorította abba az üres szobába, és ő csak makogni tudott félelmében. Tudta, hogy a férfi nem magas, mégis, akkor óriásnak látta. Még akkor is, amikor rájött, milyen fiatal, sisakban és sötét

szemüvegével olyan volt, olyan fenyegető, mint egy sötét, gonosz lovag. Ha akkor látta volna a szemét, mint ahogy most látja...

- Az nem én voltam, tudja - mondta csendesén Stryker. - Az egy srác volt. Körülbelül három hónapja fejeztem be az akadémiát. Az volt az első tüntetés, ahová kirendeltek, és én is meg voltam rémülve. Maguk azt képzelték, valami nagy ügyért harcolnak, mind nemesnek, csodálatosnak képzelték magukat, igaz? Én tökéletesen be voltam gyulladva, féltem, hogy valamit elhibázok. Micsoda ricsaj, mekkora nagyképű gyűlölet áradt felénk. Mindegyiküktől féltem, ha az igazságot akarja tudni, féltem, hogy kárt teszek magukban, de még jobban féltem attól, hogy a bajtársaim meglátják rajtam, mennyire félek. Mikor maga lelépett, megkönnyebbültem, mert alkalmat adott arra, hogy én is elszaladjak. Mikor odaértünk a tanterembe, azt hittem, megbeszélhetjük egymással a dolgot, hasznát vehetem a "társadalmi sliffemnek", meg minden, de amikor leköpött...

- Nem köptem le! - tiltakozott megrendültén Kate.

- A fenét nem. Rám köpött, a ruhámra meg a rendőrijelvényemre. Két év pokol után, amivel kiértemeltem azt az egyenruhát, és ami nagyon sokat jelentett számomra. A maga meg az álértelmiségi haverjai tiltakozásával magam is szimpatizáltam, de amikor azt csinálta velem, begurultam. Jó, jó, sajnálom, de akkor olyan dühös voltam, hogy meg tudtam volna ölni. Ehelyett... - Elhallgatott.

Az emlék egy pillanatig ott vibrált, izzott közöttük. Mindketten emlékeztek: Stryker tenyere Kate csupasz húsán. A csattanás, a düh némán visszhangzott emléükben, és mindenhová néztek, akárhová, csak egymásra nem. Persze valójában nevetniük kellett volna. Normális körülmények között valóban nevettek volna, mert az egész egy réges-régi incidens volt, talán szenvedélyes, talán izgalmas, de azóta felnőttek...

Vagy mégsem?

Az egyetemi fiatalok ricsaja, fecsegése ott hullámozott körülöttük, de számukra nem hangok egyvelege volt, hanem valamiféle védőburkot alkotott körülöttük, elszigetelte őket.

- Feljelenthetett volna, és engem kirúgtak volna a testületből, azt ugye tudja? - kérdezte Stryker békésen. - Amit tettem, a törvény szerint szemérem elleni cselekménynek minősült volna.

- Igen, tudom. - Kate hangja nyugodt volt. Most már emlékezett rá, hogy köpött. Emlékezett, hogyan dermedt meg Stryker tétova félmosolya

az arcán, hogyan olvadt le róla, miközben letörölte a nyálat az egyenruhájáról, és elindult feléje...

- Akkor is tudta?

- Tudtam. (De azt is tudta, hogy megérdemelte a verést.)

- Helyes. Akkor azt hiszem, én tartozom magának. Most, hogy kimondta, Kate furcsán üresnek érezte magát, mintha egy vadidegennek odaadott volna magából valamit, amit ifjúkora óta őrzött magában. Örökre vége, akármi volt az.

- Kvittek vagyunk - mondta.

- Akkor segítsen. - Stryker előredőlt. Kate érezte arca melegét az arcán, a kezük egymás mellett pihent az asztalon. - Azok az eszmék, amik miatt akkor tiltakoztak, nyilván jelentettek a maga számára valamit, nyilván érdekelte a "fair play" és az "igazság".

- Engem Richard érdekelt, ennyi az egész. Az eszményeim meglehetősen másodkézből valók voltak akkor. Ahogy megöregedtem, megtanultam, hogyan válogassam meg az "elveimet", hogy életben maradjak.

- Tudom, mit akar mondani - bólintott Stryker. Bennem sem maradt meg sok azokból a régi, ragyogó eszményekből, és bevallom őszintén, terhes volt őket állandóan magammal hordoznom; ebből ered a középkorú ember krónikus hátfájása. Egyike a kevésnek, ami megmaradt bennem, az az, hogy igyekszem a lehető legjobban teljesíteni a feladatomat. Érzelgős dolog, de ehhez ragaszkodom. Arra neveltek, hogy elfogjam a gyilkost, mégpedig azért, hogy az emberek eszményeikkel vagy azok nélkül nyugodtan alhassanak éjszakánként. Ha nem is minden éjjel, de többnyire.

- Hát nem érti? Én nem tanultam ezt a mesterséget - tört ki Kate-ből, és megkapaszkodott ebben a gondolatban. - Nyomozói gyakorlatom könyvekből való, regényekből. Mi lenne, ha olyasmit mondanék magának, aminek semmi jelentősége sincsen, és maga abból téves következtetéseket vonna le? Nem akarom, hogy ilyesmi száradjon a lelkemen.

- Én sem. Amit azt illeti, meglehetősen óvatos vagyok a következtetések levonásában.

- Nahát, tényleg? Úgy hallom, magát "Keljfeljancsi"-nak becézik - mondta Kate félmosollyal. - Ilyen következtetés az is, amikor azt állítja, hogy Aikent a mi tanszékünkéről gyilkolta meg valaki?

- Nem, ez nem következtetés. - Stryker is mosolygott. - Én csak éppen megkörülnéztem a lehetőséget, és löttem rajta egyet, ennyi az egész.

Különben is, ne úgy fogja fel a dolgot, hogy beköp valakit, hanem úgy, hogy mindenkit megpróbál tisztázni. Nem akarja, hogy vége legyen az egésznek? Én szeretném.

Kate összehúzott szemekkel nézett rá. Az Ártatlanság, a Gáncsnélküli Lovag, a Jófiú? Vajon őszinte hozzá? Nos, ezt a szívességet ő is megteszi neki.

- Nem akarok belekeveredni.

A maszk leesett Stryker arcáról, és Kate egy pillanatra azt az arcot látta, amelyre emlékezett: hideg és haragos. Stryker pillanatok alatt változtatta az arcát, a hirtelen indulatok embere volt.

- Értem - mondta tompa hangon. - Hadd végezze a koszos zsaru a koszos zsaru munkáját, igaz? Rosszul vagyok maguktól, akik nem akarnak belekeveredni. "Belekeveredni" valamibe azt jelenti: törődni vele. Annyira bezárkózott önmagába, hogy nem törődik azzal, ha emberek idő előtt meghalnak? Ha kiszakítják belőlük az életet, mintha állatok lennének, amelyek nem érdemlik meg, hogy lélegezzenek? Mert a gyilkos ezt teszi, ha nem tudná. Ő dönti el, ki legyen feláldozva csak azért, hogy ő életben maradjon. Nem gondolja, hogy ez undorító? Nem gondolja, hogy ez rossz?

A haragja tovább hullámozott Kate-ről, és a gyilkosra szállt. Azt magyarázta, miért csinálja, mi hajtja, mi ég benne és mitől olyan fáradt. Kate nem tudta elhinni, hogy minden rendőr így érez, de ha csak néhányan éreznek így, akkor minden régi tiltakozása és felháborodása irányt tévesztett. A baj az volt, hogy számára ezekben a napokban mintha minden irány hibás lett volna. Semmi sem volt egyértelmű, semmi sem volt rendben. Ezt jelenti vajon, ha valaki "érett"? Hogy ezt tudomásul veszi?

- Én nem vagyok olyan erős, mint maga.

- Erős? Jézus Mária, nem tudja, hogy én még mindig félek? - mondta Stryker. - Ez nem erő kérdése, ez inkább olyan, mint mikor az ember mindig gyorsabban és gyorsabban fut, hogy el ne essen. Semmi több. Szükségem van a segítségére, Kate.

- Én... nem tudok segítem.

Stryker hosszasan nézett rá, aztán lenézett a zakója hajtókájára, és lesöpört róla egy láthatatlan porszemet.

- Kettő-egy - mondta.

TIZENHAT

Strykert a harag és sértődöttség hajszolta keresztül a hallgatók nyüzsgésén, az angol tanszékiig. Ó, Stryker, mondogatta magában, te ostoba, izgékony fráter. Most visszakaptad, mi? Nem tudta volna megmondani, miért lepte meg annyira a lány reakciója. Nyilván nem várhatta el, hogy valaki kompromisszumot kössön magával és/vagy elárulja barátját olyan elvont fogalmakért, mint az igazság. Talán ez volt az oka, amiért ő olyan cinikussá vált, mert ezt mindig elvárta másoktól, és mindig csalódnia kellett.

És olyan elkeseredetten szerette volna, hogy az a lány más legyen.

Ezt persze elvárhatta volna az ember tizenöt évvel ezelőtt, egy újonctól, de nem attól a vén, rozzant zsarutól, ami lett belőle. Az újoncok álmodozhatnak csinos nőkről, az öreg zsarú csak a tyúkszemeivel törődik.

Ugyan már, a pokolba is, csináld tovább a dolgot, biztatta magát. Keményen belökte a központi iroda üvegajtáját, és csak úgy általánosságban odaszólt a titkárnőknek.

- Tudja valaki, hol van Pinchman professzor? Megbeszéltünk egy találkozót, de nincs a helyén.

- Ó, ne haragudjon - lépett oda hozzá Karén Lasterman. - Ki kellett volna tennem egy cédulát az ajtajára, de elfelejtettem. Körülbelül két órája hazament, nem jól érezte magát.

- Remélem, nincs komoly baja?

- Nem, nem hiszem. Az egészsége kissé ingadozó. Sokat fájlalja a lábait, de nem hajlandó pihenni, míg aztán már nem bírja tovább, és akkor rém dühös. Félreérthetetlen gyengédség érződött a lány hangjából, míg arról a makacs küzdelemről beszélt, amellyel az öreg megpróbálja a felszínen tartani magát. - Általában kényszeríteniünk kell, hogy vegyen ki magának egy kis szabadságot.

- Ma reggel is kényszeríteniük kellett? A lány a homlokát ráncolta.

- Nem, tulajdonképpen nem. Elég rossz bőrben volt. Felajánlottam neki, hogy taxit hívok, de azt mondta, valaki hazaviszi.

- A Madison Hotelba, Hamiltonban, igaz?

- Igen, úgy van.

- Oké. - Stryker egy pillanatig elgondolkodott. Van valaki más, aki most éppen ráérő

Karén hátradőlt a székén, és a pult mellett a falra szögezett tanrendet

tanulmányozta.

- Frank Heath szabad lesz háromkor, és Mr. Underhill is. Mindenki másnak végig előadása van egészen... - A folyosón harsányan megszólalt a csengő. Mostantól kezdve. Hétfő a legzsúfoltabb napunk. Holnap sokkal jobb lesz.

- Holnap, holnap és mindig csak holnap - dörögte Stryker.

- Tessék?

- Semmi. Köszönöm.

Stryker távozott az irodából, felkészülve arra, hogy nem jut tovább. Megjátszhatta volna a kemény zsarut, és kirángathatott volna valakit az előadásáról, de annak semmi értelme nem lett volna. Az órájára pillantott. Háromkor ott kell lennie a boncolásnál, és a Madison Szálló útba esik. Talán benéz Pinchmanhez. Miért ne? Kate fogalmai szerint a nyomorékok zaklatása a zsaruk kedvenc időtöltése, és ki ő, hogy vitába szálljon egy adófizető polgárral?

Sikerült parkolóhelyet találnia, és visszasétált a szállodához. Pinchman meséjével kapcsolatban az a megjegyzés zavarta, hogy az öreg "kilenc óra tájban fázott". Azért csak, mert nyomorék? A fűtést tizenegyig nem kapcsolják ki. Lehet, hogy hazudott, amikor arról vallott, meddig maradt, vagy talán megállt az órája? Ha tovább maradt, észrevehetett volna valamit vagy valakit. Egy percet mindenképpen megér a dolog.

A Madison valamikor régen hotel volt, most is roppant kopott, de belül meglepően modern. Még ott volt a portás pultja, de személyzet már nem volt hozzá. Stryker megnyomott egy "Service" feliratú csengőt, mire hamarosan megjelent egy férfi, kezében szalvétával és az állán némi zöldségleves-maradékkal, amelynek illata körülengte.

- Parancsoljon.

- Pinchmant keresem.

- 2D lakosztály, hátul.

- Itthon van?

- Úgy két órája jött meg.

- Egyedül?

A férfi összehúzott szeme még szűkebbre húzódott.

- Egy fiatalember volt vele.

- Hogy nézett ki az a "fiatalember"?

A férfi vállat vont. Sugárzott róla a tökéletes közöny.

- Mint a többi fiatal fickó. Magas, szakállas. Különben is, kicsoda

maga? Zsaru?

- Zsaru - felelte Stryker, és elindult a lift felé. Amint az ajtók becsukódtak mögötte, megfordult, és a szeme találkozott az állat szalvétájával törölgető gondnok immár sóváran kíváncsi szemével.

Pinchman kísérője lehetett Wayland vagy Underhill, vagy egy egyetemi hallgató, gondolta Stryker. Amikor a liftajtó kinyílt, további bizonyítéka tárult eléje annak, micsoda pénzt áldoztak az egykori szálloda átalakítására. Az elhanyagolt külsőt talán álcázásként őrizték meg, hogy az épület beleolvadjon a meglehetősen lerongyolódott környezetbe, amelyet lépésről lépésre birtokába vesz az egyetem. Kíváncsi lett volna, vajon ez a szálloda is lezüllik-e az autóparkolók és jellegtelen épületek sorába, mint a többi, mint a Grantham Hall is. Remélte, hogy nem. A mennyezeten művészien tekervényes gipszminták pompáztak, és még a régi lámpafoglalatokat is megőrizték, és restaurálták. A vastag szőnyeg elnyelte lépteit zaját. Valaki nagy gondot fordított erre az épületre, és talán hajlandó lesz nagy gondot fordítani arra is, hogy megmentse a pusztulástól.

Annyira elmerült a díszítések csodálatában, hogy már majdnem a 2D ajtaja előtt állt, amikor megérezte a gázzagot.

A régi, vastag ajtóra néhány biztonságos, új zárat szereltek. Négy-öt rúgás után visszafutott a folyosón, és bezörgetett a 2A ajtaján. A kérdő és gyanakvó arcra, amely végül felbukkant az ajtónyílásban, ráförmedt, hogy telefonáljon mentőkért, és riassza a rendőrséget, így, ebben a sorrendben. Igazolnia kellett magát, mielőtt egyetértésre jutottak. A három elvesztegetett perc a tömény tehetetlenség érzetével töltötte el.

Visszament az ajtóhoz, és a negyedik próbálkozásra sikerült berúgnia.

Láthatatlan gázfelhő folyta körül. Ahogy hátrahőkölt, megpillantotta a feléje siető gondnokot, akin a folyosó végéről is látszott a halálos izgalom.

- Én bemegyek - kiáltotta Stryker. - Figyelje a mentőautót.

Arcára húzta sálját, berontott a lakásba. Villanyt gyújtani nem mert; elég egy hibás kapcsoló, egy szikra, és a fél szálloda repül a szomszéd utcába. A félhomályban tapogatózva kerülgette a különböző akadályokat, ismeretlen bútorokat, míg eljutott az ablakokig. Sorra kitárta őket. Hideg szél vágott be rajtuk, és havat permetezett a szőnyegre, míg Stryker a baloldali ajtó felé igyekezett. Hálószoza. Üres. Szemben a másik ajtó? Konyha? Igen.

Most már szinte a bőrén érezte a gázzagot.

Tele volt vele az orra, a torka, az agya zúgott, a gyomra égett. Ott... az

öreg gáztűzhely sütője előtt egy sötét alak kuporgott. A tűzhely felől folyamatos, sziszegő hang hallatszott. Stryker átkozódva, fuldokolva addig forgatta a gombokat, míg a sziszegés meg nem szűnt. Megpróbálta kinyitni a konyha egyetlen ablakát. Az ablak beszorult.

Felkapott egy serpenyőt a tűzhelyről. Üveg, serpenyő, víz és hámozott krumpli repült ki az ablakon, és zuhant le a kis kertbe. A szél süvítve hordta be a havat. Üzlet az üzlet, gondolta Stryker ködösen, havat krumpliért. Tudta, nem sok hiányzik hozzá, hogy elájuljon.

Megfogta a kuporgó alakot a hóna alatt, és a nappali szobán keresztül kivonszolta a haliba. Az öreg meglepően könnyűnek bizonyult, de így is kétszer elesett vele. Már majdnem a hall ajtajához ért, amikor megjelent az első egyenruhás rendőr.

Néhány szippantás az oxigénpalackból, és a feje kitisztult, de eltartott egy ideig, míg a szívverése megnyugodott. A tüdeje továbbra is fájdalmasan feszült. A segédorvos, aki a mentőkkel érkezett, légzőkészüléket applikált Pinchman orrára, akinek az arcáról lassan eltűnt az oxigénhiány okozta rózsaszín árnyalat.

- Megmarad? - kérdezte Stryker a falnak támaszkodva.

- Lehet - mondta a segédorvos. - Nagyon meg tudjuk magunkat erőltetni, ha akarjuk. Öngyilkosság, igaz?

- A feje a gázsütőben volt.

- Aha, a régi módszer még mindig a legjobb - jegyezte meg a segédorvos cinikusan. Öt percet vártak, aztán elvitték Pinchmant. Stryker visszament a lakásba. A levelet az ablak előtt az íróasztalon, az írógépben találta meg.

"Nem tudok tovább szembenézni az élettel. Én öltem meg Aiken Adamsont. Remélem, nem találkozom vele a pokolban.

Edward Pinchman."

Szegény ördög, gondolta Stryker.

Körülnézett a szobában. A gázzag már majdnem megszűnt, és a szoba olyan volt, mintha a lakásban nem történt volna semmi. Egyáltalán semmi. Felkattintotta a fali kapcsolót. A villany szelíd, sárga fényt árasztott az öblös, öreg karosszékek fájára és kopott huzatára. Pinchman mankói ott támaszkodtak az egyik széknél. A könyvek minden falat elfoglaltak: egy élet olvasmányai. A pipája az asztalon, az üres kávéscsésze mellett, íróasztalán egy köteg üres géppapír, munkára készen.

Csak az ember hiányzott. Elment szirénahang kíséretében az utcák

fehér világán át a kórház fehér világába. Keményen megdolgoznak majd, hogy megpróbálják visszahozni, gondolta Stryker, bár talán hagyni kellene, hadd menjen el. Talán egyike volt azoknak, akik tényleg el akarnak menni.

Felsóhajtott, és a hall felé fordult. Odakint a betört ajtóban egy rendőr állt fekete-fehér öltözékben, ő foglalkozott a telefonhívásokkal, és parancsra várt.

- Csukják be az ablakokat, tegyék vissza az ajtót, aztán pecsételjék le - mondta Stryker kurtán.

- Úgy érti, zárjuk be?

- Úgy értem, hogy pecsételjék le. Amíg vissza nem jövök, azt akarom, hogy minden pontosan úgy maradjon, ahogy van.

A járőr figyelte, hogyan botorkál végig Stryker a folyosón, és mérgesen nézett utána. Mi a pokol? Más dolog bezárni egy ajtót, és más hivatalosan lepecsételni. Benézett a lakásba. Az öreg öngyilkos akart lenni, nem? Megírta a búcsúlevelét. Bedugta a fejét a sütőbe, és felfekerte a gázt. Világos, mint a vakablak.

Vagy mégse?

TIZENHÉT

A többiek már vártak rá a hullaházban.

- Úgy látszik, most végre maga került a megfelelő helyre - mondta Neilson, amikor meglátta Strykert ziláltan és sápadt arccal. - Már előkészítették magának a koporsót.

- Mi történt? - kérdezte aggódva Tosca. Neilson és Pinsky összenézett.

- Ejha! - sóhajtott fel részvéttel Neilson. - Bizony nem érzi magát valami fényesen!

- Kár - állapította meg Pinsky.

- Szálljatok le rólam - háborgott félig nevetve Stryker. - Benyeltem egy adag gázt, ennyi az egész. Egyébként remekül érzem magam.

- Pocsékul nézel ki - közölte szigorú hangon Tosca.

- Pocsékul néz ki - helyeselt Neilson.

- Pocsékul - visszhangozta Pinsky. - Abszolút pocsékul.

Stryker végignézett rajtuk.

- Ti sem néztek ki valami csodásan. Pinsky nyomban izgalomba jött.
- Én jól érzem magam - tiltakozott. - Mit akar azzal mondni, hogy nem nézek jól ki?
- Én nem azt mondtam, hogy nem nézel jól ki, hanem azt, hogy nem nézel ki valami csodásan, ami aligha meglepő, figyelembe véve ezt az itteni hideget mondta Stryker.
- Miféle gázzal beszél? - kapta fel a fejét hirtelen Neilson.
Stryker elismerően nézett rá.
- No, nézd csak. íme valaki, akinek fülei is vannak. - Neilson önelégülten nézett maga elé.
Stryker röviden elmesélte, mi történt.
- Bannerman belefogott már? - kérdezte aztán.
- Uhum - bólintott Neilson. - Azt mondta, várólistája van, és az emberek majd belepusztulnak, csak rákerülhessenek.
- Uramisten - nyögött fel Pinsky. - Alig vártam, hogy ezt a viccet elsüsd.

Libasorban vonultak be a hosszú terembe. A formalinszag nem tudta teljesen elnyomni az állott vér és a halál fojtó szagát. Neilson egy kicsit bele is sápadt.

Előttük, a terem túlsó végében Bannerman vörös kötényben, sapkában, kesztyűben és az ormótlan gumicsizmában majdnem eltűnt bő sebészköpenye alatt. Mikor meghallotta lépteik kopogását a csempézett padlón, megfordult.

- Na, végre.

Azzal visszafordult a rovátkolt fémasztalon fekvő alakhoz. Mellette kerek asztalkán szikék és sebészkések, csontfűrész, sebészfűrő, meg a többi szerszám, valamint néhány edény a vizsgálati minta számára.

A villanyfűrész újból felsivített, és Strykerék látták, hogy Bannerman már a hulla fejénél tart. Asszisztense óvatosan odaillesztette a fejhez a szívócsövet, ami a vért és egyéb folyadékokat szívta el.

Adamson teste csupaszon, megcsonkítva feküdt a bántóan erős fényben. Neilson egyetlen gyors, rémült tekintetet vetett rá, aztán Bannerman asszisztensének az arcára bámult. Meghökkenve állapította meg, hogy az asszisztens egy huszonéves leány, méghozzá elég csinos. Feszülten, mozdulatlan, merev arccal koncentrált főnöke szörnyő ténykedésére. Jóformán csak a sapkája alól előbukkanó, vöröses hajfürt, meg a szempillái árulták el a sapka alatt a nőt. Neilsonban bizonyos

visszatetszést keltett, de ugyanakkor elbűvölte, hogy ennyi alvadt vér között ennyi bájt talál. A leányt láthatóan egyáltalán nem zavarta, hogy egy idősebb férfit az ő közreműködésével torkától az ágyékáig brutálisan kibelegnek. Adamson belső szerveit már korábban eltávolították, és a guruló asztalkán álló, további vizsgálatok céljaira gondosan felcédulázott edényekben tárolták.

- A fenébe - mordult fel Bannerman, letette a csontfűrész, és lehúzta a gumikesztyűjét. - Csonttörmelék. - Megmosta kezét, bepúderezte, és új kesztyűt húzott. Ahogy visszament, az asztal végénél odanyúlt a hulla lábához, és megcsípte a hüvelykujját.

- Ezt miért csinálja? - kérdezte Stryker, és valami szakszerű magyarázatot várt.

- Mit miért csinállok? - kérdezte szórakozottan Bannerman, és felvette a csontfűrész Adamson válláról, ahová az előbb hanyag mozdulattal letette.

- Megcsípi a lábujját. Már máskor is láttam, hogy boncolásnál ezt csinálja. Mond ez magának valamit az izmok állapotáról, vagy...

- Mi az ördögről beszél maga?

- Igaza van - szólt közbe Pinsky. - Minden alkalommal ezt csinálja.

Bannerman csak bámult, aztán asszisztensére nézett, aki komoly arccal, de felcsillanó szemmel bólintott.

- Észre se vettem, hogy ilyesmit csinállok - mondta Bannerman vontatottan. Elhallgatott, aztán zavartan megköszönte a torkát. - Azt hiszem, ez valamiféle... szimpátiagesztus.

Újabb csend.

- Egy micsoda? - nyögte ki végül Stryker.

- Szimpátiagesztus, ezt mondta - közölte Pinsky szolgálatkészen.

Bannerman gyanakodva méregette őket, mintha bántó megjegyzésre várna. Stryker és Neilson egyszerre nyitották szóra a szájukat, de miután elkapták az asszisztensnő tekintetét, meggondolták magukat.

- Ez nagyon rendes dolog - mondta Stryker elfúló hangon.

- Biztosan nevetségesnek tartják - mondta Bannerman harciasan. - Gondoltak valaha is arra...

- Megmérte a zúzódást a fején? - vágott közbe sietve Stryker. Kedvelte Bannermant, és nem akarta bosszantani.

- Most jutottam el odáig - dörögte Bannerman, ismét bekapcsolta a csontfűrész, és folytatta a fűrészélést. - Hosszú, kör keresztmetszetű.

Talán ólomcsőtől származik.

- Szerintem Miss Scarlet volt az, a könyvtárban, ólomcsővel - fordult Neilson az asszisztensnőhöz. A leány már-már elmosolyodott, de még időben fékezte magát. Neilson már azért is elolvadt a gyönyörtől, amiért meghallotta, amit mondott.

-Nehéznek kellett lennie a csőnek? Feltétlenül ólomból kellett lennie?

- Nem. Vettünk néhány bőrmintát... - Bannerman félretette a fűrész, és az ujját beledugta a koponyán vágott nyílásba. Megtapogatta az agyat, az agyhártya szürkésfehér, nyúlós masszáját. - Aha! Gyanítottam, amikor a csont szilánkokra tört. Nézzék meg. Stryker óvatosan közelebb hajolt.

- Az a csomó? Bannerman bólintott.

- A gyilkosnak meg kellett volna elégednie azzal, hogy fejbe veri. Ez egy nagy, szubdurális hematóma. Adamson belehalt volna még az éjjel, ha magára hagyják. Egyáltalán nem volt szükség rá, hogy megkéseljék. Persze ez nem látszott meg rajta, a gyilkos nem tudhatta. Ha tudta volna, esetleg megússza, mert balesetnek látszott volna. Az íróasztal sarka is le van kerekítve, és fémből van... Ha Adamson elesett, abba is beleverhette a fejét, és...

- Talán úgy is történt - mondta Neilson.

- A jelentések szerint az íróasztal hengerelt acél, műanyag borítással - jegyezte meg az asszisztensnő lágy hangon. - A koponyáról vett bőrminták szerint...

- Alumínium - vágott közbe Stryker. A leány meglepetten nézett rá.

- Úgy van.

- Most jövök valakinek a lakásáról, akinek mindkét lábát amputálták, és alumíniummankókkal jár - fordult Stryker Bannermanhez. - Lehet, hogy ő ütötte le Adamsont, és okozott ilyen zúzódást a fején.

Bannerman a vállát vonogatta.

- Az a fajta mankó, amelyik a csuklóra és az alkarra támaszkodik?

-Az.

Bannerman elgondolkodott.

- Mikor amputálták a lábát? Hány éves?

- Hatvanöt körül, de...

- Húsz éve nyomorék - mondta Pinsky. - Megkérdeztem.

- Akkor jelentősen megerősödtek a karizmai - állapította meg töprengve Bannerman. - Igen, ami az ütés erejét illeti, lehetséges. Nem kellett nagyon erősnek lennie hozzá. Inkább Adamson koponyacsontja

vékony, ezért ekkora a trauma.

- De Pinchman elesett volna, ha felemeli a mankóját - ellenkezett Neilson.

- Talán - bólintott Bannerman. - Hacsak nem támaszkodott neki valaminek.

- Támaszkodhatott az íróasztalra is - jegyezte meg Pinsky.

- Miért nem állítjátok elő, és hallgatjátok ki? - kérdezte Bannerman.

- Mert kórházban van - mondta Stryker. - Megpróbálta gázzal megmérgezni magát.

- Hagyott hátra búcsúlevelet? - érdeklődött Bannerman.

- Ó, igen. Bevallotta.

- Nahát, akkor helyben vagyunk. - Bannerman visszafordult Adamson hullájához. - Kinyírta. Aztán, miután nem gondolta, hogy úgyis meghal, végzett vele a papírvágó késsel. Megmondta, miért tette? Benne van a levélben?

- Adamson sötét alak volt, és a nyelve is gonosz.

- És a mozgássérültekben jókora adag csalódottság halmozódik föl - mondta Bannerman. - Csak egy fölösleges szó... és íme, ez lehet a vége. Ez megmagyarázná, miért támadt ekkora dühmel rá, és miért rángatta ki olyan nehezen a szegycsontból a kést... le kellett térdelnie, vagy éppenséggel le kellett ülnie hozzá a földre, a hulla mellé...

- Igen. A kép világos - ismerte el Stryker. - Stimmel.

- Hát akkor? Stryker vállat vont.

- Van még más apróság, amit el akar mondani róla? - Adamson kiürített hullája felé biccentett.

- Nem sok - szólt hátra Bannerman a válla felett. A szíve jó állapotban volt, még húsz évet élhetett volna. - Olyan sajnálkozva mondta ezt, mintha az ő hibája lenne, amiért ez az ember meghalt.

- Rendben, köszönöm. - Stryker elindult az ajtó felé.

- És mi van az inzulinnal? - szólalt meg ismét Bannerman, és tovább csattogtatta a szerszámaikat.

Stryker olyan hirtelen állt meg, hogy Pinsky beleszaladt hátulról, és Neilsont nekilökte egy üres fémasztal sarkának. Neilson halkan szitkozódott, és a csípőjét dörzsölte.

Stryker lassan megfordult.

- Inzulin? - kérdezte bizonytalanul.

- Inzulin - ismételte Bannerman alig titkolt diadallal a hangjában. -

Adamson cukorbeteg volt. Az íróasztalában találtak egy injekciós készletet és egy doboz inzulin ampullát, feltehetően arra az esetre, ha sokáig kell dolgoznia, mint pénteken is. Valakinek nyilván nem tetszettek az ampullák, mert...

- Nekem - szólt közbe Pinsky. Bannerman bólintott.

- Mert analizáltatta.

- Apám cukorbeteg - folytatta Pinsky. - ő is inzulint használ. És a folyadék az ampullákban nem úgy mozgott, ahogy kell. Túl híg volt.

- Nekem ezt nem mondtad - fordult Pinskyhez Stryker.

- Nem tudtam semmit; csak kértem, hogy ellenőrizzék. Nem lehettem biztos benne, igaz? - szabadkozott Pinsky. - Csak megérzés...

- Ó! - jegyezte meg Tosca.

- Négy ampullában csapvíz volt - közölte Bannerman, és egy edényért nyúlt, újabb mintavételhez a szétmarcangolt holttestből. - Vérvizsgálatot is csináltunk, még korábban. Veszedelmesen hipoglikémiás volt. Ha ezt a szerencsétlen alakot nem ütötték volna fejbe, és nem késelték volna meg, kómában is meghalhatott volna. Nos, gondoljátok, hogy az ampullákat az cserélte ki, aki fejbe verte, aztán megkéselte, vagy valaki más?

- Maga csirkefogó, miért nem mondta ezt az előbb nekem? - sziszegte Stryker.

Bannerman kuncogása visszhangzott a csempés falak között.

- Mert nem kérdezte.

Mikor a kapitányságra visszaértek, Stryker felhívta a kórházat. Pinchman még életben volt, de csak azért, mert valaki bizonyos nyomokat észlelt a nyelvén. A gyilkos ugyanis nyilván nem elégedett meg a gázzal, hanem egy halálos adag nyugtatót is beadott neki. Pinchman kómában volt. Nem sok reményt fűztek életben maradásához, de azt mondták, a szervezete elég erős. Talán. Talán.

Stryker letette a kagylót.

- Holnap reggel át akarom fésülni Pinchman lakásának minden négyzetcentiméterét - mondta Toscának.

- Miért? - emelte fel a fejét íróasztala mellől Nielson.

- Nem tudom. Csak. -De...

- Kíméljetelek, érzékeny állapotban vagyok - mondta fáradtan Stryker. - És mielőtt ti kimondjátok, kimondom én. Hazamegyek, és lefekszem.

- Körülbelül ideje is - mondta Tosca. - Akarod, hogy hazavigyelek?

- Már eddig is az örületbe hajszoltál - mordult rá Stryker -, ne vigyük

tűzadásba a dolgot. Köszönöm, jól vagyok.

Hárman figyelték, hogyan megy ki a szobából. Aztán összenéztek.

- Miért akarja vajon még egyszer megnézni Pinchman lakását? - kérdezte Neilson. - Mit találhat még benne?

- Utál bármit is abbahagyni, amíg meg nem tud mindent - dörögte mérgesen Tosca. - Úgy tapad minden ügyre, mint elhízott nő az utolsó szelet süteményre. Az utolsó nyomorult morzsát is fel kell takarítania a tényérjáról.

- Hé, figyeljete! - kiáltott fel Pinsky. - Füttyörészik.

- Ó, a fenébe is - nyögött fel Toscarelli.

- Mit jelent ez? - kíváncsiskodott Neilson.

- Zűrt - felelte Toscarelli. - Alighanem a mi számunkra.

Még mindig havazott, de már jóval gyengébben. A csend egyfajta bájt kölcsönzött a városnak. Stryker lassú tempóban hajtott, némelyik mellékutcában az ő kocsinyoma volt az első, és tisztán hallatszott, hogyan csikordul a hó a gumi alatt, amint a kerekek összepréselik. A hó alatt minden sarok, minden él meglágyult, a hó minden lámpaoszlopot, minden postaszekrényt, minden épületet és kanyart puha, hullámos ruhába öltöztetett.

Szerette így a várost; a zajok eltompultak, kurta szünet következett a pusztulás felé vezető hanyatthomlok rohanásban, míg a város beburkolózott abba a mülékony szépségtakaróba, amely eltakart minden szennyet és eltompított minden gyölöletet. Kétféldnyire útja alatt Stryker mindössze két autóval találkozott; a vezetők egymásra mosolyogtak, miközben a gödrös, csillogó, fehér úton óvatosan eleveickéltek egymás mellett. A hóban átmenetileg bajtársak lettek, tanúi annak a tűnő percnak, amikor még senki se rontott el semmit. Még.

Strykernek mostanában nem sokszor volt szerencséje a szépséghez.

Megpróbált nem gondolni másra, csak arra, amit lát és érez, a fehérségre és az árnyékokra, egy-egy kósza hópehely hűvös érintésére, amely a nyitott ablakon át az arcára tévedt: az éjszaka jeges csókja. Mint egy bura alatt, úgy mozgott, s egy órájába került, ami normális körülmények között tíz percre tartott volna, keresztezve és újból keresztezve a saját nyomait. Lassan szedte a lélegzetet, és nagyon békésen ült a volánnál.

Tettetés.

Hazaért. A kocsit leparkolta, bement a lakásba. Benézett a

hűtőszekrénybe, gondolta, eszik valamit, aztán mégsem evett. Lefeküdt. A szoba sötétjében kényelmesen elernyedve várta, mikor jön el az álom.
Nem jött.

TIZENNYOLC

Edward Pinchman öngyilkossági kísérlete volt a téma az irodában, amikor az éjjeliőr, mielőtt átment volna a könyvtárba, szolgálatra jelentkezett. Figyelt, úgy reagált, ahogy kellett, meglepődött, elborzadt, sajnálkozott, megrendült, együttérzett, és magábanátkozta saját türelmetlenségét. Eleve gondolnia kellett volna arra, hogy az öregfiú gyenge, hiszen nyomorék, és esetleg ezt a könnyebbik utat választja inkább, de nem fizet.

Az éjjeliőr beismerte magában, hogy gyáva volt, hiszen a könnyebb esettel kezdte. Nos, ki ne tett volna ugyanígy? - kérdezte a szélről, miközben átvágott a sötét parkon. Nem ezt tette volna mindenki más is?

Most megmaradt neki a másik.

Az nem nyomorék. Nem könnyű célpont.

Kemény. Veszedelmes. Ravasz.

És talán örült is.

Óvatosnak kell lennie, gondolkodnia kell.

A könyvtáráépületben néma csend. Bezárta maga mögött az ajtót, és nekifogott hosszú körútjának. Lassan szedte a lábát, és valahányszor a parkra és szemben, a Grantham Hallra néző ablakokhoz ért, felnézett az angol tanszék ablakaira, amelyek közül sok mögött még égett a villany.

Kell hogy legyen valami mód rá.

Később, majd tévénézés közben, kigondolja.

Talán eszébe jut valami.

TIZENKILENC

- Úristen, remélem, a mai nap jobb lesz, mint a tegnapi - morogta

magában Frank Heath, amint átnézte postáját. - Állandóan engem néztek, és kíváncsiak voltak, vajon nem én vagyok-e a gyilkos.

- Tudom, mire gondolsz - bólintott Pete Rocheleau.

- Bámulj vissza rájuk - javasolta Underhill.

- Könnyű nektek - mondta Heath. - A ti hallgatóitok többsége felsőbb évfolyamos vagy végzős. Nekem három elsős évfolyamom van ebben a félévben, de máris hajlandó lennék szimpátiatüntetést szervezni az állatkert bármelyik lakója mellett. A mi meghatározásunk ma; neme: gyanúsított, faja: gyilkos. Egyszeriben fantasztikusan érdekesek lettünk. De miért? Ez a baj.

- Nos, én nem vagyok hajlandó támasz nélkül elébük állni - jelentette ki Heskell. Kis üveget húzott elő a zsebéből, és két zöld-fekete kapszulát rázott ki belőle. - Vagy ez, vagy felugrok az íróasztalra, és üvöltök. A kapszulákat a szájába dobta, és fejét hátrabillentve lenyelte őket.

- Ez nem változtat semmit a helyzeten - mondta megrovó hangon Jane Coulter. - Ettől még marad minden úgy, ahogy van.

- Én változok meg tőle - közölte drámai hangon Heskell. - A helyzet tőlem csinálhat, amit akar.

Dan Stark lépett be az irodába elkínzott arccal.

- Ó, jó, hogy már majdnem mind itt vagytok mondta, mikor Lucy Grey-Jenner és Arthur Fowler is megjelent az ajtóban. - Sajnálattal kell közölnöm, hogy Edward Pinchman tegnap délután öngyilkosságot kísérelt meg. Valószínűleg benne lesz az újságokban, ha... ha meghal.

Tátott szájjal bámultak rá, kezükben levelek, iratok, némelyikük félig levetett kabáttal. Úgy álltak a levélrekeszek előtt, mint a tetszhalottak.

- Még élő - suttogta rémülten Jane Coulter. - Meg tudják menteni?

- Él, igen, de a doktorok állítólág nem sok reményt fűznek hozzá - mondta Stark. - Mint tudjátok, már egy ideje eléggé megrendült az egészsége. - A hangja elcsuklott.

- Ő ölte meg Aikent - tört ki hirtelen Heskell. - Eltaláltam, ugye? Ő volt az.

- Nem tudom - rebegette Dan.

- Búcsúlevél is volt - jelentette ki Heskell. - Kellett, hogy legyen búcsúlevél!

- Azt hiszem, találtak egyet, igen...

- Akkor kézenfekvő a következtetés - közölte diadalmasan Heskell. - Megölte Aikent, aztán gyötörte a lelkiismeret, és megölte önmagát. Vége a

históriának.

- Megpróbálták kinyírni, de kicsúszott a kezeik közül - variálta Underhill.

- Természetesen ha és amikor többet megtudok, közölni fogom veletek - mondta Dan Stark. - Hűvösen nézett végig rajtuk, és elfordult.

- Nem tudom elhinni - jelentette ki Jane Coulter, és láthatóan rosszullett környékezte. - Nem tudom elhinni. Miért? Miért ölte volna meg Edward Aikent?

- Miért ölte volna meg akárki más? - kérdezte Lucy Grey-Jenner. - Mert Aiken Aiken volt... kinek lett volna szüksége más indokra?

- Edward jó barát volt - mondta Fowler, akit láthatóan megrendített a hír. - Jó ember. Nem tudom elhinni.

- Én sem - jelentette ki haragosan Kate. - És nem is hiszem el.

- Nos, fölösleges volt a nyugtató - közölte jókedvűen Heskell. - Minden jó, ha a vége... és most vissza az unalmas, régi rutinhoz.

Erre a vidám bejelentésre többek felháborodott, gyilkos tekintete volt a válasz, de ő fiatalos lendülettel fordult feléjük.

- Semmi értelme a képmutatásnak, nem igaz? Mondta fölényesen. - Úgy értem, kár az öreg Pinchmanért, de kik vagyunk mi, hogy eldöntsük, mi zajlott le közöttük? Régen parázsló győőlet...

- Ne légy nevetséges - háborgott Kate.

- Igazság szerint olykor valamennyien örömmel öltük volna meg Aikent, valld be - vágta vissza dacosan Heskell. - A nagyképűségét, a hencegéseit és szüntelen fenyegetőzését, hogy majd egyszer még elképeszti az egész társaságot valami sületlen ötletével...

- Jesszusom! - vágott közbe Kate. Minden szem ráirányult. Odasietett a belső iroda ajtajához. - Dan! Van egy perced?

Stark már a szobája ajtajából fordult vissza, és ahogy Kate elindult, eléje ment a titkárnők birodalmáig. Tegnap odajött hozzá egy nő egy kéziratral, amit Aikennek gépelt. Szemmel láthatóan eléggé szűkében volt a pénznek, úgyhogy kifizettem. Megkaphatom a hagyatékából? Van nyugtám róla.

- Ó, biztos vagyok benne, hogy menni fog, bár hozzám kellett volna küldened - mondta Stark.

- A nő elég zavaros volt és ideges, nekem meg előadásom volt... így aztán a legegyszerűbb megoldást választottam, utána meg elfelejtettem az egészet. Elnézést.

- Csuda jóhiszemű nő vagy, Katie - mosolygott rá Stark. - Elég, ha valaki bead neked egy bánatos mesét, és te rögtön bedölsz neki. Különben mi volt az a kézirat?

- Nem tudom. Csak belepislantottam... - elhallgatott, mert Dan ránevetett. - Ugyan már - folytatta szabadkozva -, te is ezt tetted volna.

- Az biztos, és bele is fogok nézni - jelentette ki Stark.

- Tudtál te arról, hogy végzett valami kutatást a görög hadsereggel kapcsolatban?

- A görög hadsereggel? Aiken? - kérdezte csodálkozva Dan. - Semmi esetre sem.

- Én persze fordítva néztem bele - vallotta be Kate. - Úgy láttam, mintha valami "Cavalry" lenne a címében, szóval, lovasság. De lehet, hogy tévedtem. A folyosón megszólalt a kilencórás csengő. Kate-nek túl kellett harsognia a csengő hangját. - Egyébként később odaadom, jó?

- Pompás, amikor akarod - mondta Stark, és a hangja, ahogy a csengő elhallgatott, erőltetetten hangosan csengett. Visszaindult a szobájába, de útközben megállt. - Mellesleg, Wayland beteg?

- Richard? Nem tudok róla. Miért? Stark vállat vont.

- Azt hiszem, tegnap egyik délutáni előadását se tartotta meg. Gondoltam, talán te tudod, miért.

- Fogalmam sincs. Talán tényleg beteg volt. Felhívtad a diákotthont?

- Igen. Tegnap este, és ma reggel is. Nyoma sincs.

- Úgy érted, senki se tud róla?

- Úgy értem, hogy azt mondták, tegnap reggel óta nem volt otthon, és nem is hallottak felőle. Legalábbis ők ezt állítják. Lehet, hogy csak falaznak neki.

- Miért falaznának neki? - kérdezte Kate.

- Ó, tudod... - Stark enyhén elpirult. Kate néhány lépést tett hátra.

- Nem, Dan, nem tudom. Miért falaznának?

Dan összehúzott szemekkel már-már elszánta magát, hogy mond valamit, amikor megszólalt a második csengő. Amitől nyomban megnyugodott.

- Jobb lenne, ha szednétek a lábatokat, különben szétszélednek a hallgatóitok.

- Ó, istenem... - Kate az ajtóhoz szaladt. - Az előadások után felhívom az otthont. Nekik tudniuk kell, hol van.

Kate-nek tizenegykor volt az első szabad órája. Mihelyt a szobájába

ért, felhívta a diákokthont, és megtudta, hogy Richard még mindig nem került elő. A levelei a rekeszben, és senki se kereste telefonon.

- Jody Longmannel beszélek? - kérdezte Kate, amikor a hang közölte, hogy Richard nincs sehol a láthatáron.

- I... igen - jött a tétova válasz.

- Itt Kate Trevorne beszél.

- Ó, hello! - Jody hangja egyszeriben jóval barátságosabban csengett. - Nem tudtam, hogy maga az, Miss Trevorne. Maga se tudja, hol van?

- Telefonálnék, ha tudnám?

- Hát... gondolom, nem. Elnézést. - A hangja suttogássá tompult. - A rendőrség volt itt, és tegnap este is keresték.

- Tényleg?

- Igen. Szívtunk egy kis füvet, és azt hittük, valaki beköpött bennünket. Mindenki lehúzta a vécén a főadagját, aztán a végén csak őt keresték. Befuccsolt az egész. - A hangján érződött, hogy sértve érzi magát. Ugyanaz volt, aki magát zaklatta a kávéházban.

- Stryker hadnagy?

- Az. Állítólag tényleg menő fej.

- Ó, fej, persze, de arról ne beszéljünk, milyen morogta Kate.

- Miss Trevorne, igaz a hír? Szóval Pinchman professzorral kapcsolatban? Hogy ő ölte meg az öreg Adamsont?

- Ezt hol hallotta?

- Valaki mondta - felelte kitérően Jody. - Én nem hiszem el. És maga?

- Nem. Én sem hiszem el, Jody. Egyáltalán nem hiszem el. Viszlát. - Letette a kagylót. Előbb haragosan meredt rá, aztán megint felvette.

Az az átkozott zsaru!

A hideg lakásban még mindig érezhető volt az enyhe gázszag. Az ablak alatt nedves foltok jelezték, hová esett be, majd olvadt el a hó, és a konyhában a törött ablakra illesztett szétlapított kartondobozok alig voltak alkalmasak arra, hogy a városi levegőt kívül tartsák.

A nap ragyogva sütött a tiszta égen, és fénye kiméretlen élességgel világította meg a heverő kopott plüsshuzatán a foltokat meg az öreg perzsaszőnyeg fakó színeit, valamint a két alumíniummankót, amelyek a szoba távolabbi sarkában elhagyottan támaszkodtak egy fotelnek. Feltehetően az volt Pinchman kedvenc olvasó fotelje.

- Cédulázzuk fel ezeket a potenciálisan gyilkos szerszámokat?

- Igen, egy perc, egy perc. - Stryker beállt a szoba közepére.

- Előbb csak állnod kell, és bámulnod - súgta oda Pinsky Neilsonnak.
- Micsodát? - kérdezte Neilson, és arra gondolt, Pinskynek tegnap este óta kiesett egy-két kerék a fejéből.
- Állnod és bámulnod - ismételte el türelmesen Toscarelli, miközben lassan forgott körbe a szoba közepén. - Semmihez sem nyúlni, semmit felvenni, semmit el nem mozdítani, mindent úgy hagyni. És mindenekelőtt: semmit sem feltételezni.
- Én elvégeztem a főiskolát - jelentette ki gúnyosan Neilson. - Én minden könyvet olvastam.
- Akkor olvasd el ezt a szobát - biztatta Stryker.
- Neilson szemmel láthatóan gyermekes játéknak fogta fel a dolgot. Erőltetetten sóhajtott egyet, aztán körülnézett.
- Az biztos, hogy szerette a kaktuszvirágokat - közölte végül. - Nézd, milyen randák.
- A kaktusz nem virág - utasította rendre Stryker peDansán. - És még? Neilson vállat vont.
- Uramisten... na jó. Nappali szoba, két ablak, az udvarra nyílnak, szokványos bútorok, öreg szőnyeg...
- Öreg perssaszőnyeg, körülbelül kétezer dollárt ér - igazította ki Stryker. - Folytasd.
- Nem viccel? - kérdezte Pinsky, és hátralepve a szőnyegre nézett. - Nem látszik rajta.
- És még? - sürgette Stryker. Neilson megint a vállát vonogatta.
- Egy rakás könyv, íróasztal, írógép. Tegnap pipázott. .. gondolom, maga most azt csinálja majd a pipahamuval, amit Sherlock Holmes szokott?
- Nem tudnám megkülönböztetni a pipahamut a lótrágyától - jelentette ki Stryker. - Ha te azt mondod, tegnap pipázott én elhiszem neked.
- Nagyszerű. - Neilson odament az asztalhoz, megnézte a hamutartóban a pipát, mellette a kávéscsészét. - Kávét is ivott tegnap.
- Kérem, a tartalmát azonnal elemeztetni - mondta Stryker. - És ugyancsak megnézni az ujjlenyomatokat is, de persze a legnagyobb óvatossággal.
- Pinsky mind ez ideig ide-oda nézegetett, de most gyanakodva fordult Strykerhez.
- Mert a búcsúlevelet géppel írták, igaz? Mert az aláírást is gépelték?
- Talán.

Pinsky elégedetten elvigyorodott, aztán leült a fotel karfájára, miközben majdnem fellökte Pinchman mankóit. Ahogy utánuk kapott, ő is majdnem leesett. Neilson felhorkant. Még nem szokta meg, hogy Pinsky mindennek nekimegy, vagy állandóan belebotlik valamibe, és általában napjában legalább kilencszer téved el a függőleges és a vízszintes között.

Neilson Strykerről Toscarellire nézett, aztán Pinskyre.

- Ez valami társasjáték? - kérdezte idegesen. - Csak álltok, és forgatjátok körbe a fejeteket, mint egy rakás világítótorony, vagy mi. Ez valami ki-mit-tud?

Senki se válaszolt.

- Nézzétek, a fickó hátrahagyott egy búcsúlevelet, aztán bedugta a fejét abba a kurva sütőbe, vagy nem?

-Ez a látszat - mondta Stryker egykedvűen.

Neilson elfintorította az orrát. Dühösen meredt Toscarellire, aki a szoba távolabbi végében a konyhába kukkantott be éppen, aztán Strykerre, aki az ablakban állt, majd végül Pinskyre. Pinsky még mindig a mankókat fogta, és a száját összeszorítva, önfeledten dudorászott.

- Hé! - kiáltott fel harsányan Neilson. Pinsky felkapta a fejét.

- Mi az? - kérdezte. - Mi az? Mi az?

Neilson a mankókra mutatott. Pinsky úgy ejtette ki őket a kezéből, mintha hirtelenjében tüzes vassá változtak volna.

- Még rajtam van a kesztyűm - kiáltotta álszent ábrázattal. - Én nem...

Stryker és Toscarelli megfordult. Neilsonon annyira erőt vett a beszélhetnék, hogy alig tudott megszólalni. Az ajkai is megbénultak.

- A fickónak két mülába volt, igaz? - sikerült végre kinyögnie.

Stryker bólintott, és elmosolyodott.

- És esetleg szárnyai is voltak? - tette hozzá ravaszskásan Neilson.

- Jó tíz méter attól a foteltől a konyhai tűzhelyig bólintott helyeslően Stryker.

- Az ám! - mondta Pinsky.

Még mindig a szobában nézelődtek, amikor egy dühös hang csattant fel a nyitott bejárati ajtóban.

- A búcsúlevelet szeretném látni, amit állítólag hátrahagyott.

Valamennyien a hang felé fordultak. Kate Trevorne állt az ajtóban kipirult arccal. Gyalog jött az egyetemről, és a fagyos levegő pirosra csípte az arcát. Göndör haja mint bronzsínű krizantém; barna, csuklyás, háromnegyedes kabátját nyitva hagyta piros pulóvere felett. Strykert egy

vörösbegyre emlékeztette, amely félénken lopakodik be egy idegen kertbe.

- Mi az ördögöt keres maga itt? - kérdezte.
- Felhívtam a rendőrséget, és azt mondták, itt van. Látni szeretném azt a levelet, amit Edward hátrahagyott. Ez az?
- Ne nyúljon hozzá - kiáltott rá Stryker, mikor a lány keresztülment a szobán az írógéphez, amelyben még benne volt a levél.
- Nem vagyok hülye! - szólt hátra Kate a válla fölött. Megállt, zsebébe mélyesztett kézzel az írógép fölé hajolt. Aztán kiegyenesedett.
- Ezt nem Edward gépelte.
- Ó! - mondta Stryker szkeptikus hangon.
- Ez mechanikus írógép - magyarázta Kate. - Edwardnak és nekem volt egy közös, titkos bűnünk: mindketten vakon gépelünk. Állítólag nem vall értelmiségire, ha valakinek ügyes keze van, ezért titkoltuk. A vakon gépelőknek mindenféle rossz szokásaik vannak, azonkívül vannak gyenge és erős ujjai. Akárki gépelte ezt, egy ujjal gépelt, mert mindegyik betűt egyforma erővel ütötte le. - A hangja most nagyon nyugodtan csengett.

Neilson, Pinsky és Toscarelli mosolyogva nézett össze. Stryker némán figyelte a lányt. Kate elfordult, bement a konyhába. Stryker utánament, és megállt a boltíves átjáróban. Kate a szemével végigpásztázott mindenen, törött üvegen, tűzhelyen, mosogatón, a szárítón száradó holmin, kanalakon, zabpelyhes tálkán, mártásadagolón, fakanalakon, krumplihámozón, az edényeken, a poharakon, a csészéken. Felvette a mártásadagolót, néhányszor megnyomta a végén a gumitömlőt. A haja meglibbent, ahogy magára fújt vele. Aztán a mártásadagoló csövével a tűzhely mögötti falra mutatott.

- Onnan hiányzik egy serpenyő.
- Kidobtam az ablakon, hogy kimenjen a gáz mondta Stryker. - Tele volt krumplival. Nyilván még mindig megvan odalent.

Kate visszatette a helyére a mártásadagolót, odament az ablakhoz, és kikukucskált a kartonlap meg az ablak közötti kis résen.

- Ott van - mondta. - És egy rakás krumpli is. Hámozott krumpli. - Megfordult és Strykerre meredt. Hogyan lehetséges, hogy krumplit hámozott a vacsorához, miközben azt tervezte, hogy megöli magát? Hirtelen tudatára ébredt, mit mondott az előbb Stryker. - Maga törte be az ablakot? Maga találta meg?
- ő is majdnem megölte magát - szólt ki Toscarelli a nappaliból. - Stryker most gyógyult fel a tüdőgyulladásából, várnia kellett volna...

- HALLGASS! - kiáltott rá harsogva Stryker.
- Nincs semmi baj azzal a tüdővel - jegyezte meg Neilson fanyarul.
- Honnan tudja, hogy hiányzik egy lábas? - fordult Stryker Kate-hez, ezúttal normális hangján.
- Maga mentette meg az életét.
- Eddig. Honnan tudott a serpenyőről? Kate vállat vont.
- Gyakran megfordultam nála, sokszor én főztem meg neki a vacsoráját, különösen az első időkben, amikor visszajöttem és tanítani kezdtem. Alaposan be voltam rozsdásodva, és Edwardtól sokat tanultam, így azt is, hogy hogyan keltsek jó benyomást. Edward nagyon különös ember volt. Sose ölte volna meg magát. Soha.
- Akkor se, ha valakit meggyilkolt volna?
- Akkor se.
- Maga nem azt vitatja, hogy gyilkos volt, csak azt, hogy nem lett öngyilkos.
- Nem tudom, gyilkolt-e, de azt tudom, hogy az évek folyamán rengeteg oka és rengeteg alkalma lett volna megölni magát, de nem tette meg. Majdnem állandó fájdalmai voltak, a tablettáit mindig a keze ügyében tartotta. - A gáztűzhelyre nézett. - És utálta a gázszagot. Nem vagyok hajlandó elhinni, hogy öngyilkos lett - mondta elcsukló hangon.
- Toscarelli odalépett hozzá, és gonosz tekintetet vetett Strykerre.
- Ő sem hiszi. De ne hagyja magát befolyásolni. Kate Strykerre nézett.
- Maga se hiszi?
- Hiszem, hogy megütötte Adamsont. Nem hiszem, hogy meg akarta ölni, és ugyancsak nem hiszem, hogy öngyilkos akart lenni. - A mankók felé biccentett. - Azokat ott találtuk, annak a fotelnek támasztva. Őt magát a konyhában találtuk, fejjel a tűzhelyben, tíz méterrel arrébb.
- Azt akarja mondani, hogy valaki volt vele? Valaki megpróbálta megölni? És úgy csinálta, hogy öngyilkosságnak lássék?
- Azért jött, hogy ezt közölje velem? - kérdezte Stryker. - Maga szerint nem akart öngyilkos lenni, akkor tehát mire tippel? Túlvilági beavatkozás? Marslakók?
- És maga azt hiszi, hogy ugyanaz a személy volt, aki megölte Aikent? Stryker merev szemmel, fenyegetően nézett rá.
- Mindenesetre remélem. Nem szeretném azt hinni, hogy nem csak egy, hanem több gyilkos is szaladgál föl-alá, és gyilkolja sorra a Grantham Egyetem angol tanszékének tagjait.

- És még mindig úgy gondolja, hogy közülünk került ki a gyilkos? - kérdezte Kate.

- Nem tudom. Én úgy képezem, hogy Pinchman ismeretlen okokból leütötte Adamsont, aztán otthagya, nem gondolva arra, milyen súlyosan megsebesítette. Aztán jött valaki más, megtalálta az öntudatlanul fekvő Adamsont, kihasználta az alkalmat, és saját papírvágó késével végzett vele. Ha visszagondol a szombat reggelre, emlékezhet rá, hogy Pinchman teljesen elképedt, amikor azt mondtam, hogy Adamsont megkéselték.

- Edward tudta, ki volt az?

- Azt hiszem, esetleg sejthette. Ezért a gyilkossági kísérlet.

- Akkor segíteni fogok magának - mondta Kate egy mély lélegzettel -, ha még mindig igényt tart rám. Azt nem bántam, hogy Aikent megölték. őt gyűlöltem. De azt igenis pokolian bánom, ami Edwarddal történt.

Stryker figyelmeztetően nézett a többiekre.

- Rendben van - mondta aztán derűsen. - Mit szólna hozzá, ha együtt mennénk be a kórházba? Most rögtön? Talán a maga szava valahogy elhatol Pinchman tudatáig. Mindenesetre eddig semmire sem reagált. Meg akarja próbálni?

- Ó, hogyne.

- Helyes. Maga menjen, és hívja a liftet, én még adok ezeknek a srácoknak valami munkát, hogy elfoglalják magukat. - Mikor Kate kiment a szobából, Stryker odament a többiekhez. - Azt hiszem, Wayland volt az, aki Pinchmant hazahozta. Azt hiszem, a lány is úgy gondolja.

- Hiszen ő segíteni akar nekünk - tiltakozott Pinsky.

- Kinek is akar vajon segíteni? - kérdezte cinikusan Stryker. - Ellenőrizzétek még egyszer a diákokthont. Ha Wayland még mindig nincs ott, azonnali körözést kérek. Ugyancsak kérem, ellenőrizzétek valamennyinek az alibijét még egyszer; ezúttal a tegnap délután és a péntek éjjel is érdekel. Ezzel betömhetünk néhány lyukat, és találhatunk újabbakat. És ha Wayland megelégedésemre ki tudja magyarázni magát, szemmel tartjuk valamennyit.

- Gondolja, hogy ez valószínű?

- Nem - felelte Stryker jéghideg szemekkel.

A szoba félhomályban volt. Edward Pinchman magas kórházi ágyon feküdt. Általában pirospozsgás arca sápadt, színtelen volt. Kate az ajtóból nem látott belőle mást, mint sátorra vonalát és a vánkoston szétterülő, őszes haját. Az álláig felhúzott takaróval olyan volt, mint egy középkori

szent sírboltjára helyezett szobor: mozdulatlan, halott.

Aztán meglátta, hogy a mellkasa alig észrevehetően, de ütemesen emelkedik, süllyed. Legyűrt egy gombócot a torkán, és lassan odament az ágyhoz. Az ágy lábánál fiatal rendőr ült, kezében íróblokk, ceruza. Készen arra, hogy mindent leírjon, amit Edward mond? Hogy bizonyítékként felhasználják? Megint az alvó arcra nézett. Tévedett volna a levéllel kapcsolatban? Elképzelhető, hogy Edward ölte meg Aikent? És búcsúlevelet írt? Nyugtatókat vett be, aztán tíz métert gyalogolt, mankó nélkül?

Vagy azt kell elfogadnia, hogy Edward a gyilkos, vagy azt, hogy valaki más az, valaki, akit ismer, talán éppenséggel olyasvalaki, akit szeret. A gondolat úgy érte, mint villámcsapás. Az egyik pillanatban nyugodtan állt, a következőben egész belsője felkavarodott, zavarossá vált. Forró könnyek buggyantak elő szeméből. Elkeseredetten nézett körül a szobában. Vázák és virágcsokrok mindenfelé.

- Utálja a vágott virágot - tört ki hevesen. - Kérem, vitessék ki ezeket innen. Azért nevel kaktuszokat, mert őszerinte azok is túlélők, akárcsak ő...

- Rendben van - mondta halkán Stryker.

- A virágok meghalnak - folytatta Kate. - Minden szép dolog meghal, mondta Edward. Megöregszik, elfonnyad...

- Nyugodjon meg. - Stryker hangja határozottan csengett; olyan hang volt, amiben megkapaszkodhat az ember.

Kate a táskájában papír zsebkendőért kotorászott, s közben elszoruló szívvel nézte, hogyan laposodik el a takaró Edward térdétől lefelé. Alumínium műlábat valahol egy szekrényben őrzik, gondolta, mint egy hányódó csomagot. A kóma eltüntette Edward arcáról a kor vonásait, csak álla alatt lazán csüngő bőre utalt évei számára.

- Ó, Istenem - szipogta Kate. - Micsoda kegyetlenség, még tovább kínozni.

- Szólt valamit, Calder? - kérdezte Stryker.

- Nem, uram, semmit - felelte fáradtan a fiatal rendőr. Nyilván hosszú éjszakája volt, állandó várakozással, szünet nélkül figyelve egy ember minden lélegzetvételét. Kate a papír zsebkendője mögül Strykerre pillantott. A fiú "uram"-nak szólította. Ez meglepte. Ezek szerint az a férfi, akit ő olyan ellenszenvesnek talált, akitől félt, nem akárki, hanem számít, és olyan világban szerzett tekintélyt magának, amelyre éppenséggel nem jellemző a könnyű érvényesülés.

- Nem lenne szíves megpróbálni felébreszteni? kérdezte Stryker hűvös, személytelen arccal. - Néha egy ismerős hang csodákat művel.

- Megpróbálom. - Kate mély lélegzetet vett, és a tőle telhető leghatározottabb hangon, "tanári" hangján megszólalt.

- Edward! Edward! Kate vagyok. Ébredj fel, kérlek. Ébredj fel. Mondd el, mi történt veled.

Néma csend a szobában. Semmi sem mozdult, semmi sem rezdült. Semmi sem változott. Pinchman úgy feküdt ott, mint eddig.

- Edward! Kate vagyok. Ébredj fel, kérlek. Változatlanul semmi. Kate Strykerre nézett.

- Nem segít.

- Túl könnyen feladja - mondta Stryker szelíden. Az ilyesmihez idő kell. Rajta, próbálja meg még egyszer.

Tíz perccel később bejött egy nővér, tüntető mozdulattal felemelte Pinchman csuklóját, és ellenőrizte pulzusát.

- Ennyi elég - mondta Kate, és elfordult. Egy lépést tett az ajtó felé, aztán megtorpant. Egy kísérteties hang szinte betöltötte a szobát. Edward hangja. Pinchman mélyen, szagatatottan lélegzett. Egy tornádó nem harsoghatott hangosabban, legalábbis Kate fülében. És amikor Pinchman teljesen normális hangján megszólalt, mintha bömbölt volna.

- Bölcső - mondta. Tökéletesen tisztán. Aztán megint.

- Bölcső.

Kate megfordult. Pinchman úgy feküdt ott, mintha meg se szólalt volna.

- ő beszélt, igaz? - kérdezte elképedve. - Tényleg ő volt az?

- Calder? - kérdezte Stryker, mintha Kate meg se szólalt volna.

- Én úgy értettem, hogy "bölcső", uram.

- Én is úgy értettem. - Stryker Kate-hez fordult, aki Pinchman válla táján a takaróba markolva figyelte az öreg mozdulatlan arcát.

- Próbálja meg újból. Kate megpróbálta.

- Edward! Ébredj. Kérlek. Edward!

- Próbálja meg elismételni, hogy "bölcső".

- Bölcső. Mit akarsz ezzel mondani, Edward? Micsoda bölcső?

- Alszik - suttogta a nővér. - A pulzusa változott. Most nem fog válaszolni.

- Homeosztazisz - mormolta Kate.

A nővér összehúzott szemekkel nézett rá.

- Pontosan.

- Mi a poklot jelent az, hogy homeosztazisz? - robbant ki Stryker, és a meglepetéstől a hangja még nyersebbnek hangzott a szoba csendjében.

- A test regenerálódik - mondta Kate. Egy kis cédula felé biccentett az ágy végén. - Edward dr. Wilkie páciense. A jó orvosok, amilyen dr. Wilkie, hagyják, hogy a test maga tegye meg, amit lehet a gyógyulása érdekében. Igaz? - A nővérré nézett, aki egy félmosollyal válaszolt.

- Szóval maga részidőben orvos is? - horkant fel Stryker. - Nem elég, hogy bűncselekményekről tart előadásokat?

- Nézze, én sem tudom, mit jelent az, hogy "bölcső" - vágott vissza Kate -, de történetesen ismerem dr. Wilkie-t, és tudom, mi a többi orvos véleménye róla. A nagybátyám orvos, két unokatestvérem orvos, és...

- Jól van, jól - dörögte Stryker. Hirtelen gyanakodva nézett fel rá. - Zsaru is van a családjában?

- Egy szál se. - Kate hangjából ítélve ezt komoly eredményként tartotta számon.

- Hála Istennek. - Stryker a fiatal rendőrhöz fordult. - Tarts ki, Calder. Nem a legizgalmasabb feladat, amit életedben kaphatsz, de fontos.

Kate részvétellel nézett Calderre. Nyilván ezer jobb dolgot tudna elképzelni magának, mint ebben a sötét szobában egy alvó beteg és egy idősödő, visszeres lábú nővér társaságában virrasztani. Még olvasnivalója sincsen. Valószínűleg azon imádkozik, hogy valaki legalább egy verekedést provokáljon a folyosón.

- Próbálja meg elmondani magában az Alice Meseországban-ból a "Rozmár és az Ács"-ot - javasolta. Én mindig azt csinálom, ha leragadok valahol.

- Jellemző magára - morgott Stryker, és kinyitotta Kate előtt az ajtót. - Jöjjön, elviszem az egyetemig.

- Nem kell elvinnie. Hívhatok taxit.

- Tudom, hogy nem kell elvinnem - horkant fel Stryker. - De történetesen én is arra megyek.

Az autó valami oknál fogva összezsugorodott, míg a parkolóban állt. Kate-nek a megkülönböztető jelzés nélküli rendőrségi autóban légszomja volt. A szíve úgy kopogott, mint a rab a cellája falán, valami a torkát szorongatta. Az autó a sárban síszerű kerekekkel hajtott végig az utcákon, az ablaktörlők koppanva tisztogatták az előttük haladó teherautó felfröcskölő szennyét. Megfigyelte, hogy Stryker roppant óvatosan,

körültekintően vezet, ahogy jó rendőrhöz illik. Szemüveg volt rajta. Előzőkor használta az indexet. Egyszer sem vágott be más elé az autóúton. Kate arra számított, hogy Stryker majd kiabál, ordít, szitkozódik, de ő nem tett semmit, nem szólt semmit.

Rendben van, gondolta. Nyertél.

- Van fogalma arról, mit jelenthet az, hogy "bölcso"? - kérdezte.

- Nincs.

- Talán olyasmi akar lenni, mint "Rózsabimbó" a Citizen Kafé-ben ?

- Úristen, remélem nem.

Újabb csend. Csak az ablaktörlő sistergett változatlanul.

- Mit akar tőlem? Mit csináljak?

- Mivel kapcsolatban?

- Hogyan segítsek magának?

- Beszéljen Pinchmanről. Jól kijött Adamsonnal?

- Ugyanolyan jól, mint a többiek.

- Adamson belé is bele-belemart, mint a többiekbe?

- Valójában nem... gondolom, Edward sérülése miatt. De nem szerette, azt tudom. Történetesen azt hiszem, féltékeny volt rá.

- Féltékeny? Adamson féltékeny volt Pinchmanra?

- Ó, igen. Edwardnak nem volt sleppje, amely mindenfelé elkísérte, de mindenki szerette a tanszéken. Nagyvonalúan bánt az idejével. Szerettem minden órát, amit vele töltöttem, a világon mindenféléről beszélgettünk. Gyakran megnevettetett. Minden szenvedése ellenére olyan volt számára a világ, mint egy társasjáték. "Mi mind figurák vagyunk egy nagy zsugapartiban - szokta mondani -, és az a mulatság benne, hogy előre kidolgozzuk a húzásokat, mielőtt bekerülnénk a csőbe."

- Ez tipikus szélhámós szleng - mondta elképedve Stryker. - Mindig így beszélt?

- Ugyan, dehogy. De mind a ketten szeretjük a szlenget, mindenféle szlenget. Ez is közös szégyenünk. Én azt hittem, ő az én privát felfedezésem, míg rá nem jöttem, hogy mindenki ezt hiszi magáról a tanszéken. Különleges érzéssel el tudja hitetni az emberrel, hogy ő az egyetlen, aki igazán ismeri. Nem hiszem, hogy ez tudatos benne, egyszerűen benne van. Ő... - könnyeivel küszködve elhallgatott. - Szinte felragyog az arca, amikor meglátja az embert. Mintha addig, amíg az embert meg nem látta, alacsonyabb fordulatszámon járt volna.

- Úgy hangzik, mintha félig-meddig szerelmes volna belé.

- Mint mindenki.

- Kivéve Adamsont.

- Igen. Ha visszagondolok rá, azt hiszem, Aiken olyan volt, mint egy rossz gyerek, aki ha már nem kaphatott szeretetet, azzal próbálta felkelteni maga iránt a figyelmet, amivel éppen tudta.

- És sikerült neki. El tudja képzelni, mi készíthette Pinchmant arra, hogy Adamsont megüsse a mankójával?

- Nem.

Stryker arcát maszkká változtatta a szemüvegére eső napsugár, eltakarta előle, idegenné, fenyegetővé varázsolta. Az autó is felzaklatta Kate-et. Férfiszaga volt, cigaretta- és kilöttyintett kávészaga. És valami más szag is keveredett bele, s ezt nem tudta hova tenni, míg Stryker fel nem emelte a karját, hogy lecsapja a kocsí szemellenzőjét. Ekkor kinyílt a dzsekije.

- Maga pisztolyt hord - buggyant ki belőle akaratlanul.

- Rendőr vagyok, szolgálatban - mondta Stryker. Jelvényem is van.

A keze szakértelemmel, biztosan fogta a kormánykereket, ezeket a kezeket Kate nem ismerte. És semmi esetre sem tudhatta, mi mindent tettek már ezek a kezek.

- Ölt már embert?

- Igen. Kétszer - sóhajtott fel Stryker.

- Elnézést. Ez olyasmi, amit mindenki megkérdez magától?

- Nagyjából. És Pinchmannek milyen titka lehetett a vakon gépeléstől eltekintve?

Kate képtelen volt levenni a szemét a pisztolyról. És Stryker kezéről. És a szájáról. Különösen a szájáról. Strykernek meg kellett ismételnie a kérdést, hogy kimozdítsa abból a sötét barlangból, ahol a váratlan felfedezés közben megbújt, mert félt, hogy Stryker megfordul, és meglátja rajta, mi megy végbe benne. Mereven előreszegezte a szemét, és szorosan megmarkolta a kezításkáját.

- Amennyire én tudom, Edwardnak csak egy titka volt, de amiatt aligha ütötte meg Aikent.

- Nos? - kérdezte kíváncsian Stryker, amikor Kate elhallgatott. - Gyerünk, mi volt az? Azt mondta, segíteni akar nekem.

- Én... - küszködött Kate magával -, de meg kell ígérnie, hogy senkinek se mondja el. Edward megígértette velem, és én soha senkinek se árultam el.

- Gyilkossági ügyben nyomozok, Miss Trevorne. Ha jelentősége van...

- Nincsen. Nem lehet jelentősége. De ez az egyetlen szégyellnivaló dolog, amit tudok róla, és nem szabad elárulnia neki, hogy elmondtam magának.

- Az Isten áldja már meg...

- Könyveket ír.

Szerencsére éppen egy piros lámpánál álltak, különben Stryker talán nekihajtott volna valaminek. Elképedve nézett Kate-re.

- Én azt hittem volna, ez olyasmi, amire büszke lehet az ember, lévén irodalmár... - elhallgatott. Disznó könyveket ír?

- Dehogysis! - Kate hangja után ítélve Stryker még rosszabbra számíthatott.

- Nos? - Mi baja ennek a lánynak, hogy így, előremeredő szemekkel, kipirult arccal, remegő szájjal ül itt? Stryker nem értette. Szemmel láthatóan megrémült, sebezhető lett, évekkal fiatalabbnak látszik. És ahogy...

- Vadnyugati regényeket ír - nyögte ki nagy nehezen Kate. - Jake Laredo tulajdonképpen nem más, mint Edward, ő írta az Ezüst Ostort, a Zack Murray-t és a Szivárvány kölyköt.

Strykert ellenállhatatlanul rázta a nevetés, míg végre az egyetemhez érve sikerült abbahagynia. Kate ugyanakkor egyre mérgesebb lett. Stryker az utolsó kanyar után leállította a motort.

- Helyes. Megígérem. Egy léleknek se mondom el, hacsak ki nem derül, hogy összefüggésben van az üggyel.

- Köszönöm szépen.

- Ez egy dolgot megmagyaráz. - Elmondta Katenek azt a bizonyos rendelkezést Adamson végrendeletében, a Marhahajcsárok Társulata javára. - Adamson nyilvánvalóan tudott róla.

- Tőlem nem, az biztos.

- Jól van, emiatt nem kell idegeskednie. Személy szerint remeknek tartom a könyveit. A fiam tökéletesen odavan a Szivárvány kölyöktől.

Kata félig megfordult az ülésen.

- Magának van gyereke?

- A volt feleségemnél. Kaliforniában. Olykor ajándékot küldhetek neki. Néhanapján és ünnepnapokon még azt is megengedik, hogy röviden beszéljek vele telefonon.

A hangjában hirtelen feltörő keserűség szíven találta Kate-et. - Nem is

látja soha?

Most Strykeren volt a sor, hogy mereven előrebámuljon.

- Jobb, ha nem találkozunk. Nyilván traumatizálná a gyereket, rontaná a jótékony hatást, amit a mostohaapja gyakorol rá, ő ugyanis egy gazdag, befolyásos és minden szempontból kiváló férfiú, nem pedig egy ócska zsaru.

- Ez borzasztó. Stryker vállat vont.

- A világ tele van borzasztó dolgokkal. A gyilkosság is borzasztó.

- De hiszen ez is gyilkosság! Egyfajta emberölés.

- Kéretik nem könnyezni az üléshezát - mondta kurtán Stryker. - Nyomot hagy. A csukott ablakokon behallatszott az Oldfield Hall tornyából a harangszó. Most nincs előadása? Jobb lesz, ha siet.

- Igen, köszönöm. - Kate kinyitotta a kocsiját. Ha valami változás van Edward...

- Értesítem. - Stryker nézte, ahogy Kate kiszáll a kocsiból, becsapja az ajtót, nézte, ahogy megkerüli az autó elejét. A szél szétfújta a kabátját, mellére simította a pulóverét. Gyorsan összekapta magán a kabátot. Stryker leengedte az ablakot.

- És ne felejtse el, megígérte, hogy szól, ha valami szokatlan történik. Számítok magára.

Beindította a motort, és elhúzott. Kate három lépést se tett a parkban, mikor eszébe jutott.

- Várjon...!

De Stryker már elment, kocsija elveszett a forgalom nyüzsgésében, befordult egy távoli sarkon, és eltűnt.

Kate meg akarta volna említeni neki Aiken kéziratát, amit a nő hozott vissza. Valószínűleg nem fontos, valami befejezetlen ügy lehet, egyike a millió szálnak, amit Dan lesz kénytelen összefogni, gondolta.

Na jó.

Ez legalább ürügyül szolgál, hogy később felhívja Strykert.

Egy percre megtorpant, óvatosan megemelte a fél lábát, hogy egy sárkupacon átlépjen. Míg tétovázott, elveszítette egyensúlyát, és egyenesen a sárkupa közepébe lépett. A sár becsorgott a cipőjébe. Mozdulatlanul állt, és a cipőit nézte.

Jogcím, hogy felhívjam?

Ó, Kate, gondolta. Te átkozott bolond.

HÚSZ

- Mrs. Underhill?

- Én vagyok.

- Stryker vagyok. - Stryker felmutatta jelvényét, és az igazolványát. - Adamson professzor halála ügyében nyomozok. Bemehetek?

Eleven arcú nő. Sápadt bőrű, fejére mint egy sapka simul fénylő, fekete haja. Óriási, kék szemek. A ruhája tarka, színes. A mozgása élénk, mint egy ideges csikóé. Az ujjai nikotintól sárgák, kezében frissen meggyújtott cigaretta ég. Stryker érzése szerint többnyire ott ég.

- Üljön le, kérem - utasította a nő, mikor a nappali szobába beléptek. A szoba is csupa szín, modern és antik bútorok egyvelege, az utóbbiak eredeti színükben, nem régen fényezve. - Megkínálhatom valamivel? Kávéval? Itallal? Vagy igaz az, amit azokról mondanak, akik szolgálatban vannak? - A hangja ingerült volt, vékony, túl élénk. Mint a ruhája színei. Mint a szoba színei. Stryker úgy érezte, ha lenne nála egy ezüstkalapács, és tudná, hol csapjon rá, a nő, mint egy kristálypohár, millió apró darabra törne.

Kíváncsi lett volna, mindig ilyen-e. Ha igen, furcsa partner egy költői hajlamú férj számára. Underhill mellé kétségtelenül jobban illett volna egy nyugodt, szelíd, finom nő, aki nagyobb mozgásszabadságot enged neki. Ez a nő minden jel szerint csupa félelem és csupa feszültség. Vajon természeténél fogva ilyen, vagy csak a helyzet teszi ilyenné?

- Semmit, köszönöm. A péntek éjszakáról szeretnék önnel beszélni. - Stryker lassan, szelíden beszélt, megpróbálta elérni, hogy a nő fölengedjen egy kicsit. Az felváltva hol a faliórára nézett, hol a karórájára. Ellenőrzött, összehasonlított.

- Péntek? De... én azt hittem, minden rendben van. Hogy Pinchman professzor vallott.

- Tud róla? - Még nem jelent meg az újságokban.

- Chris az előbb telefonált.

- Értem. Nos, amíg Pinchman professzorral nem tudunk beszélni, a nyomozást azon az úton kell folytatnunk, amelyen elkezdjük. Rutinmunka.

A nő felnevetett. Élénken. Túl élénken.

- Úgy érti, hogy "rutinmunka, asszonyom, rutinmunka?" Mint a televízióban? Megnehezítik a dolgukat azok a televíziós zsaruk, ellopják a legjobb szövegeiket.

- Azt nehéz megemésztienünk a dologban, ha látjuk, hogy egy óra alatt mindent megoldanak. Nekünk néha hetekbe, hónapokba... sőt évekbe telik.

- De mindig elkapják az emberüket?

- Ilyesmi csak a kanadai lovasrendőr-legendákban létezik. Nem merném állítani, hogy a százalék nálunk annyira magas lenne - vallotta be mosolyogva Stryker. Hagyta, hogy a nőben fellazuljon az a valami, ami halálos markolással szorongatja. Elővette jegyzetfüzetét. A nő csak úgy magának bólintott. Stryker szinte hallotta, amint ezt mondja magában: "pontosan úgy, mint a tévében". Pontosan. - Nos az ön férje péntek este fél nyolc felé jött haza, és itthon volt egész este, igaz?

- Igen, így igaz. - A nő elnyomta a cigarettáját, és újra rágyújtott. - Egész este.

- És egész éjjel?

A nő a homlokát ráncolta, széles gesztussal elhessegette a cigarettafüstöt. Karkötői megcsörrentek vékony csuklóján. - Nem értem, mit akar ezzel mondani.

- Azért kérdelem, mert jelentést kaptunk, hogy a férje aznap éjjel éjfél tájban elhajtott, és valamikor a kora hajnali órákban jött vissza.

- Abszurdum.

- Szóval a férje nem ment el hazulról?

- Nem, természetesen nem.

- És ön?

- Micsoda? - Újabb cigarettára gyújtott, nem törődve a másikkal, amelynek füstje fölkígyózott a hamutartóból.

- Egyáltalán, elment ön hazulról? Aznap éjjel?

- Miért mentem volna el?

- Talán, hogy meglátogasson valakit. Egy barátját. - Stryker mereven figyelte a nőt. - A szeretőjét?

- Hogyan merészel... Én boldog házasságban élő asszony vagyok!

- Létezik boldog házasságban élő ember? - kérdezte Stryker. Hátradőlt a székén, és becsukta jegyzetfüzetét. - Múlnak az évek, ugyanazok a dolgok ismétlődnek örökkön örökké. Különösen az ágyban. Ugyanazok a tréfák, ugyanaz a horkolás és ugyanaz a hát, amit túlságosan gyakran fordítanak oda az embernek. Átélttem magam is. Én igazán cseppet sem hibáztatnám azt, aki kirúg a hámból.

- Nos, én hibáztatnám. - A nő felpattant, és odament egy kis szekrényhez.

- Megengedem, hogy Chris az utóbbi években jócskán megváltozott. De ez csak átmeneti nála, vallásos ügy, biztos vagyok benne, hogy nincs többről szó.

Valaha olyan tréfás volt, olyan szellemes, de most úgy látom, sajnos kissé puritán lett. Ami nem valami költői dolog. - Whisky töltött egy kristálypohárba. A keze remegett, a cigaretta fel-le billegett az ujjai között, és apró füstgomolyokat eregetett a szemébe, amitől pislogni kezdett. - Bár talán lehet valami, ami Donne és Hopkins mellett szól. Chris mindenesetre megpróbálja összehozni valahogy.

- Sokan vallják, hogy a költészet misztikus dolog, hát nem?

- Misztikus, nyilván. De "újraszületni" nem kimondottan ízléses gondolat. Egy szempillantás alatt beleültetik az ember fejébe, még a gyerekekébe is... - a hangja elhalt, gyorsan a szájához emelte a whisky.

- Úgy tudom, a férje nagyon szereti a gyermekeit.

- Ó, igen... szinte fullasztóan. - Az asszony szeme körbejárt a szobában, mintha azt keresné, hol talál egy kis port.

- Maga ezt nem helyesli?

A nő sarkon fordult, és megállt Strykerrel szemben.

- Nem értem, mi köze van ennek a gyilkossághoz, ha nem veszi rossz néven a megjegyzésemet. Chris és én jól kijövünk egymással. A gyerekek remekül érzik magukat. A kutya jól van, a macska még jobban. Az aranyhalak... - a kezével mutatta -, comme ci, comme ca.

- Jóban van ön a szomszédaival, Mrs. Underhill?

- A szomszédaimmal? - Úgy látszott, mintha Stryker az alsóbb rendű élőlényeknek egy merőben új fajtáját vezette volna be a társalgásba. - Még a nevüket se tudom. Én nem vagyok szomszédoló típus. Túl sok a dolgom ahhoz.

- Különösen éjjel, éjfél s reggel között?

- Megmondtam...

- Azt mondta, hogy a férje nem ment el hazulról pénteken éjfél és hajnali három között, de az autójuk elment. Odakölcsönözte valakinek, Mrs. Underhill? Ellopták? Miért nem jelentették be a lopást, ha...

- Ha maga mindezt olyasmire alapozza, amit az én úgynevezett szomszédaim mondtak, akkor maga nyilván meglehetősen rossz emberismerő, hadnagy. Ezek itt körülöttünk csupa becsavarodott, öntelt kispolgár... - Megint felemelte a poharát.

- Ismeri ön, Mrs. Underhill, Mr. Heskellt? Mark Heskellt? Ő a jelek

szerint nagyon jól ismeri önt.

A pohár kiesett a nő kezéből. És darabokra tört.

Strykernek végül sikerült jó hat háztömbbel arrébb parkolóhelyet találnia, aztán úgy kellett utat törnie magának a diákok forgatagában a könyvtár felé. Belépett a kettős üvegajtón, és nekiállt Underhill után nyomozni. A jelek szerint az angol tanszék fele úgy döntött, hogy mindenki a fedélzetre, irány a könyvtár. Stark az orvosi részleget bújta, Fowler a modern történeti művek között turkált, Heath a filozófiai műveknél, Jane Coulter pedig éppen lábujjhegyre emelkedve próbált leemelni egy kötetet a Közel-kelet földrajza sorozatból. Stryker megállt, és levette neki a könyvet. Jane hálásan mosolygott rá.

- És még azt mondják, soha sincs a közelben rendőr, amikor szükség van rá. Engem keresett, hadnagy?

- Nem, Miss Coulter, Underhillt keresem. A tanrend szerint percekben belül itt kell szemináriumot tartania.

A nő bólintott.

- Igen, az emeleten, leghátul. A könyvtárépület minden sarkában van egy kis előadóterem, túlterheltség esetére, főleg az angol tanszéknek. Időnként használjuk őket, főleg szemináriumi órákra, mert kellemesebb a légkörük. Azt hiszem, Underhill most odafönt van.

- Köszönöm. Nincs több könyvre szüksége a felső polcról? Míg kéznél vagyok.

- Nincs, köszönöm szépen, ez bőven elég lesz. A kötetet a mellére szorítva egy kis íróasztalhoz ment, amelyen már nagy halomban álltak a könyvek és papírok.

Stryker fölment a fölépcsőn és egy további lengőajtó után átment a könyvtár hátsó traktusába. Ez a rész kevésbé volt elegáns, a polcok szorosan zsúfolódtak egymás mellé, és roskadásig meg voltak rakva, az íróasztalok is kisebbek voltak, és négyesével álltak, nem kettesével.

Az egyik előadóteremben, egy sarokban, megtalálta Underhillt, aki éppen feladatokat írt fel egy táblára. Amikor Stryker benyitott, hátraszólt.

- Elkezdhetik másolni..., és aki kész, tegye az asztalomra.

- Sajnos, én üres kézzel jöttem - mondta Stryker. Underhill meglepetten fordult hátra.

- Bocsánat. Azt hittem, egyik hallgatóm.

- Szeretnék önnel a péntek éjszakáról beszélgetni.

- Ó! - Underhill visszafordult a táblához, és tovább írt. A kréta

megcsikordult, és ő halkán morgott valamit.

- És a tegnap délutánról. Történetesen nem ön vitte haza Pinchman professzort délelőtt?

A kréta eltört, darabjai Underhill lábához potyogtak. Lehajolt, hogy felszedegesse őket. Amikor felegyenesedett, az arca lángvörös volt.

- Edwardot? Nem. Nekem majdnem egész délelőtt óráim voltak.

- Akkor lássuk a péntek éjszakát. A vallomása szerint ön hazament, és otthon is maradt, igaz? A feleségével meg a családjával.

- Így van.

- Egész éjjel?

- Természetesen, egész éjjel.

Stryker széket húzott oda magának, és leült.

- Miről vitatkoztak, Underhill? Pénzről? Szexről? A gyerekekről? Vagy talán az ön vallásos hajlamairól?

- Micsoda vitáról van szó? Miről beszél maga?

- A vitáról, amely miatt a felesége elment hazulról, Mr. Underhill. Elment egyenesen a szeretője karjaiba. - Underhill tátott szájjal nézett rá. - Beszélte erről önnek Adamson az összejövetelen, Mr. Underhill? Arról, amit mindenki tudott, csak ön nem? Hogy a feleségének viszonya van Mark Heskellel? És ön dühében hazahajtott, és a szemébe vágta? Megvádolta?

Underhill nekihátrált az íróasztalnak, aztán leült a sarkára, és a szeméhez emelte a kezét.

- Minden gonoszság elenyészik egy nő gonoszsága mellett - mondta.

- Az ön felesége nem gonosz asszony, Mr. Underhill, csak éppen hiányzik neki az a férfi, akihez feleségül ment. Erről van szó.

- Aki nincs velem, ellenem van - szavalta Underhill.

- Ugyan, hagyja ezt abba - mordult rá türelmetlenül Stryker. - őszintén szólva megértem a feleségét, ha maga egész nap ilyen szövegekkel traktálja.

- Erről nincs szó - mondta Underhill, és leeresztette a karját. - Legalábbis nem tudatosan... de annyi találó megjegyzés van az írásban, hogy az ember...

- A felesége éjfélkor elment hazulról, és elvitte az ön kocsiját. Utána ment? Talán a szomszédokat két autó ébresztette fel, amikor elhajtottak, nem pedig egy?

- Nem, nem mentem utána.

- Miért?

- Mert tudtam, hová megy. Miért követtem volna? Aki szurokhoz nyúl, beszennyeződik általa. Isten a tanúm, nem akartam többé tudni róla. Ha akkor nem megy el, képes lettem volna megölni. És ő tudta ezt.

- Valóban? És mi van azzal, hogy "enyém a bosszú, mondja az Úr"?

Underhill farkasmosolyra húzta a száját.

- Az Úrnak sose volt hűtlen felesége.

- Szóval az Úr ezt kihagyta, igaz?- Ó, Istenem-nyögött fel Underhill, és elfordult. Miért Heskell? Az a lelketlen istenkáromló. Ezt nem tudtam megérteni. Amikor Aiken megmondta, azt hittem, ő találta ki az egészet, olyan förtelmes volt. De az asszony beismerte. Soha ilyen fájdalmat nem éreztem... esküszöm magának... valóban fizikailag fáj. Nem tudtam szólni, lélegezni... csak bámultam rá.

- Heskell megnevezteti a feleségét - mondta Stryker.

- Nevetni? - Mintha Underhill nem ismerné ezt a szót.

Stryker belenézett jegyzeteibe.

- Közvetlenül tizenegy után ment el innen, azt mondja. De csak fél egykor érkezett meg Heskellhez. Ez másfél óra, amivel el kell számolnia. Azt mondja, körbeautózta a várost.

- Akkor körbeautózta a várost. Carole nem tud hazudni, és ha mégis rákényszerül, pánikba esik, és ez meglátszik rajta.

- Valóban. És mi van ezzel a pánikkal, Mr. Underhill? Nem lehetséges, hogy a felesége annyira feldühödött, amiért Adamson elárulta önnek Heskellel folytatott viszonyát, hogy amikor az egyetem mellett elhajtott, és meglátta a szobájában a világosságot, felment, megölte, és azután ment el Heskellhez?

Underhill halálosan elsápadt.

- Ez tökéletesen lehetetlen. Abszolúte nincs rá mód, hogy...

- Heskell azt mondja, nagyon izgatott volt, amikor megjelent nála.

- Természetes, hogy izgatott volt, de nem azért, mert megölt valakit. Hanem mert vitakoztunk, és megfenyegettem, hogy elválok tőle, és magammal viszem a gyerekeket. Szereti őket, és én is szeretem. Azért ment el, hogy véget vessen a dolognak Heskellel. Abbahagyja. Megígérte, és én hittem neki.

- Vagy talán másképpen volt? - makacskodott Stryker. - ő fenyegette meg magát, hogy elválk magától, és elveszi magától a gyerekeket? Azt mondja, maga imádja a lányait. Egyedül hagyta, egész éjszaka egyedül volt. Nincs semmi bizonyíték, semmi alibi. Nem maga ment el, és ölte meg

Adamsont? Nem maga vette a felesége kocsiját, és ment el az egyetem mellett, látta Adamsonnál a világosságot, valami kattant az agyában, mire felment, és megölte?

- Miért öltem volna meg? Akkor már inkább Heskellt öltem volna meg, nem? - Underhill most reszketett, de a hangjában nem érződött pánik.

- Mi hasznom lett volna abból, ha megölöm Adamsont?

- A gyilkosság nem mindig logikus aktus. Valaki megölte Adamsont, mert szörnyen haragudott rá, mert az mondott valamit, amit rossz néven vett tőle, vagy ami miatt félnie kellett, és ami elég volt ahhoz, hogy a diadal pillanatában kivágja a nyelvét. Maga volt az, Underhill?

- Nem.

- A felesége?

- Nem.

Valami zaj hallatszott Stryker mögött. Stryker megfordult, és látta, hogy néhány hallgató áll a nyitott ajtóban. Halkan átkozta őket, amiért rátörtek, és felállt.

- Még beszélgetünk - mondta Underhillnek. - Ne hagyja el a várost. - Mikor elfordult, Underhill reszkető hangon szólt utána.

- Sose hagytam volna őket egyedül a lakásban.

- Hogy mondja?

- A kislányaimat. Sose hagytam volna őket egyedül a lakásban. Semmi körülmények között.

- Ez a maga alibije? Két kislány, akik mélyen alszanak?

- Nem. - A hangja most biztosabban csengett. - Ez az én örömöm, hadnagy. Az alibi a maga gondja.

Stryker egy darabig csak nézte, aztán elindult az ajtó felé. A diákok sunyi tekintettel nézték, aztán vonakodva utat nyitottak neki. Ahogy elment köztük, durván meglökték, és valaki azt morogta.

- Fasiszta disznó.

- Szolgálatára - mondta Stryker, és továbbment.

HUSZONEGY

- Szóval, végül is Underhillnek nincs alibije péntek éjjelre? - kérdezte Toscarelli, miközben fél fenékkal ült Stryker íróasztalán, és egy

papírpohárból kávé szűrővel.

- Nincs. És tulajdonképpen tegnap délutánra sincs. Két előadása volt tizenegy előtt és egy hallgatói konzultációja, aztán semmi egy óráig - mondta fintorogva Stryker. - És szakálla van. Lehetett ő is, aki Pinchmant hazavitte. Mondjuk, Underhill kisegítette a kocsiból, felkísérte, aztán felmerült előtte a lehetőség, hogy rákenheti a gyilkosságot úgy, hogy öngyilkossági búcsúlevelet hamisít neki.

- Hogy mentse magát.

- Vagy hogy mentse a feleségét - mondta Stryker. Szegény ördög.

- Sajnálja?

- Mindenkit sajnálok, aki rájön, hogy Heskell csábította el a feleségét - állapította meg fanyarul Stryker. - Úristen, éppen Heskell!

- Az a bibircsókás pasas? - kérdezte Pinsky a szomszéd íróasztal mellől. A cipőjét tisztította éppen, megpróbálta eltüntetni róla a sófoltokat, amelyek az alatt rakódtak rá, míg vagy száz címet végigjárt, és különböző személyek alibijét igazolta. - Akinek szombaton eljárt a szája az újságírók előtt?

- Az - bólintott Stryker. - Szóval, Carole Underhill vonzó nőszemély. Hogy miért bukik arra a középkorú kerubra... - hirtelenjében nem talált megfelelő szót, amivel kifejezze undorát.

- És nem egy olyan szépfiúra, mint maga? - kérdezte Neilson.

- Akárkire - torkolta le Stryker. - Akár rád is.

- Ah! Ez csak azért lehetséges, mert még nem találkozott velem - vigyorgott Neilson. - Nem csoda, ha beérte Heskellel, nyilván csak bánatában, míg arra várt, mikor jövök én, a férfi, akit szeretni fog.

- Hah! - szólt oda Pinsky a cipőinek. - Megmondtam magának, hogy Heskell menyasszonya hazudott. Most neki sincs alibije péntek éjjelre.

- De van. Mrs. Underhill - mondta Neilson.

- Hát persze - ismerte el rövid gondolkodás után Pinsky.

- De nincsen fél egyig - mutatott rá Stryker. A menyasszonya már elismeri, hogy tőle tizenegykor elment. Megmértem a távolságot Underhill és Heskell lakása között. Maximum húsz perc, talán tizenöt, késő éjjel. Carole Underhill azt állítja, hogy körbeautózta a várost, de lehet, hogy előbb elment Heskellhez, aztán mindketten elmentek, és kinyírták Adamsont.

- Honnan tudták, hogy ott van? - mordult fel Pinsky, miközben felhúzta egyik cipőjét, és lehúzta a másikat.

- Talán a nő látta a fényt az ablakban, amikor arra hajtott. Valószínűleg úgy ment, hogy az egyetem útba esett.

- De nem lehetett biztos benne, hogy még akkor is ott lesz, amikor visszamegy, és különben is, lehetett a takarítószemélyzet is, nem igaz?- kérdezte Neilson. Mármint ami a világosságot illeti.

- De nem fél tizenkettőkor.

- Lehet, hogy egyenesen felment, elintézte, és aztán ment el Heskellhez - jelentette ki határozottan Pinsky. Aztán rövid hallgatás után folytatta. - Vagy talán Heskell volt az, és a nő hazudik, amikor azt állítja, hogy Heskellt otthon találta. Talán Heskell azután érkezett, hogy... Talán egymást fedezik.

- Miért akarta volna Heskell megölni? - kérdezte Tosca.

- Mert mindenki más is meg akarta ölni - közölte Pinsky vidám mosollyal. - ő az a típus, aki szívesen megy a többiek után.

- Végül is, mit mondott Heskell?- fordult Tosca Strykerhez.

Stryker felidézte magában a Heskellel folytatott beszélgetést. Heskell gondosan homlokára fésült hajfürtjét, széles nyakkendőjét, hegyes inggallérját, igyekezetét, hogy minél jobban hasonlítson Lord Byronra, a tarkóján a zsírpárnát és a mártásfoltot zakója hajtókáján.

- A fejét rázogatta - mondta. - Tagadta, aztán elismerte, aztán hencegett vele, aztán nekiállt átkozni Underhillt, amiért nem törődik eléggé a feleségével.

- Édes pofa - morogta Neilson.

- És hol tartunk ezek után? - kérdezte Pinsky kényszeredett hangon, és lehajolt, hogy a másik cipőjét is felhúzza.

- Egy nap végén tartunk, és megyünk haza mondta Tosca fáradtan. - Holnap, egy jó éjszakai alvás után újra kezdhetjük.

De Stryker nem figyelt rá.

- Heskell állítólag igen becsvágyó. Roppant politikus beállítottságú, roppant aktív az egyetemi ügyeiben. Vannak, akik benne látják a jövő tanszékvezetőt. Ő mindenesetre hisz benne, hogy ő lesz az. Nos, ha valaki, mint Adamson, kiszagol vele kapcsolatban valami botrányt, alaposan befűthet vele Heskell ambícióinak. Különösen, ha azt nagyon nagy nyilvánosságra hozza. Arra még számíthatott, hogy Carole Underhill nem beszél, talán még arra is, hogy Underhill hallgat, de arra semmi esetre sem, hogy Adamson tartja a száját. Csak egy biztos mód lett volna Adamsont elhallgattatni.

- De Heskellnek alibije van tegnapra. Amikor Pinchmant elintézték, neki végig előadásai voltak, és meg is tartotta őket, ellenőriztem. És neki nincs szakálla - közölte Neilson.

- Már megmondtam, Underhill is falazhatott a feleségének - mondta Stryker.

- Az lehet, hogy a feleségének falaz, de nem Heskellnek - mondta Pinsky. - Egyiküket sem tudjuk biztosan kikapcsolni, igaz?

- És mi van Waylanddel? - kapta fel a fejét Stryker.

- Eltűnt a ködben - közölte Toscarelli. - De úgyis begyűjtik. Van egy képünk a nyilvántartóból, azt kiadtuk az éjszakás fiúknak. Bízunk rájuk. Gyerünk, leteszlek otthon.

Stryker Pinskyhez fordult.

- Levakarnád már rólam? Mondd meg neki, hogy jól vagyok. Magam is tudok vezetni.

- Jól van, maga is tud vezetni - szavalt kötelességtudóan Pinsky.

- Nem beszéltél neki a telefonról - szólt oda Toscarellinek Neilson.

Toscarelli mérgesen nézett rá, megrázta a fejét, de Stryker meghallotta, mit mondott Neilson, és megállt.

- Micsoda telefonhívás?

- A fene egyen meg, Neilson - morgott Toscarelli.

- A barátnője kereste, hogy is hívják, Kate Trevorne - mondta hanyagul Toscarelli, összegyűrte üres papírcsészéjét, és a szemétkosárba dobta. - Semmiség.

- Mit mondott?

- Azt mondta, reggel visszahívja. Érti? Nagy ügy! Semmiség. - Toscarelli belebújt kabátjába.

- Azt nem mondta, miről van szó?

- Nem. - Toscarelli a gombjaival bajlódott. Nos... Adamsonnak valami kéziratáról. Azt mondta, semmiség. Ezt a szót használta. Semmi. Reggel visszahívom, ezt mondta.

Stryker töprengve hintázott a sarkán. Kézirat?

- Nem tudom, miért hívjátok állandóan barátnőmnek? - kérdezte panaszosan, Toscarellire nézve.

- Pontosan a te típusod - mondta Tosca. - Csinos kislány, komoly, intelligens, kicsit tartózkodó, de...

- Körülbelül olyan tartózkodó, mint egy csörgőkígyó - mordult fel Stryker.

- Szerintem csinos - mondta Pinsky tűnődve.
- Én azt hittem, magának a vörös hajúak az esetei jegyezte meg Neilson.

- Ezt ki mondta neked? - meresztette rá a szemét Stryker.

Neilson a vállát vonogatta.

- Hallottam. Nagydarab vörös hajúak.

- A nagydarab vörös hajúak készítették ki - mondta Toscarelli. - Valamikor hat láb magas volt. Amire öregkorára szüksége van: egy kis barna nő, nyugodt élet, otthoni koszt...

- Na, ebből elég - dörrent rá Stryker. - Agyonverem ezt a csúfolódó disznót.

- Még mit nem! - Toscarelli tornyosulva magasodott föléje.

Stryker haragosan nézett föl rá, aztán megreszelte a torkát.

- Látom, új kabátod van - mondta békésen, és megtapogatta Toscarelli kabátja hajtókáját. - Pompás anyag.

Körülbelül fél hét felé ismét havazni kezdett. Kövér, tapadós hópelyhek bukfenceztek egymás hegyén-hátán, mindegyik igyekezett elsőként a földre érni. Egymásra halmozódtak, odatapadtak mindenhez. Megpihentek Richard Wayland felhúzott vállán, míg ő az egyetem közelében egy forgalmas útkereszteződésnél áttántorgott a többi gyalogos között az úttesten.

Talán ő valamivel jobban tántorgott, mint a többiek.

Megcsúszott, majdnem elvágódott, kinyújtotta kezét, hogy megtámaszkodjon, és keze tökéletes lenyomatát otthagyta annak a rendőrautónak a motorházán, amely a piros közlekedési lámpánál állt. A keze nyomán összetapadó hó az üresen járó motor melegétől enyhén megolvadt, de mire Wayland elérte az úttest másik szélét, a nyomot eltakarta a frissen esett hó.

A két rendőr a kocsiban azon vitázott, hol lenne a legcélszerűbb egy kávéra megállni. Az egyik helyen a sütemény jobb, a másikon a chili. Köztük a szerelvényfalra erősítve ön díszelgett Richard Wayland fényképe. A haja simára fésülve, szövetruhája szabása tökéletes, mosolya meleg, őszinte, csinos arcáról sugárzik az értelem és az intelligencia. Nem csoda, hogy nem ismerték fel.

Kate felsietett a lépcsőn az angol tanszékre. Miután angol szemináriumi előadása alatt elkezdett havazni, nem volt más hátra, mint hogy összeszedje a holmiját, és igyekezzen. Ha szerencséje van, ki tudja

hozni a kocsiját a parkolóból, és elér vele a gyorsforgalmi útra, mielőtt túlságosan vastagon állna az úton a hó. Miközben Chandler hősfogalmáról beszélgettek, figyelte, hogyan gyűlik a hó az ablakpárkányon. Mikor már vastagon állt rajta, tíz perccel korábban elengedte hallgatóit, és szerencsés utat kívánt nekik hazáig. Remélte, hogy az ő útja is szerencsés lesz.

Sietős léptei kongva visszhangoztak a néptelen hallban, és a dolgozószobák előtt. Mikor látta, hogy a szobája ajtaja nyitva, és odabent ég a lámpa, lelassította a lépteit. Biztos volt benne, hogy mielőtt lement a tanterembe, bezárta az ajtót. Hát persze. Ez nyilván Richard, neki van kulcsa a szobához, mint ahogy neki is van Richardéhoz.

- Richard, hol... - megállt az ajtóban, és mozdulatlanra dermedt, íróasztala valamennyi fiókja kihúzva, tartalmuk szerteszét hanyva a padlón. A kartotékszekrény fiókjai is nyitva, az iratok összekeverve, összedobálva, egy részük félig kiborítva lógott ki a fiókok szélén, és itt-ott magányos papírlapok álltak ki köztük.

- Ó, istenem... - suttogta, és belépett a szobába.

Az íróasztala távolabbi végében Dan Stark feküdt a földön, fél térde felhúzva, a feje árnyékban. De ami a feje körül terjengett, az nem árnyék volt, hanem vér.

Zörejt hallott a háta mögött, halk, suhanó, gyors mozgást.

Az ablak üvegén, a kinti sötétség háttérében torz alak tükröződött. Karját magasra, nagyon magasra emelte. A kezében valami csillant...

Kate torkából feltört a sikoly. Megfordult.

De későn fordult meg.

HUSZONKETTŐ

Vakító fény.

Szorosan lehunyta szemét.

Zaj.

Műszerek csattogása, légzőkészülék gépies zihálása, emberi hangok, léptek zaja, valaki fuldoklik.

Szagok.

Alkohol, fertőtlenítőszer, szappan, hányás, izzadság.

Kórház.

Kórházban vagyok, gondolta Kate, és nyomban jobban érezte magát. Nem haltam meg. A fejem nem fájna úgy, ha meghaltam volna, hát nem? Felemelte egyik kezét, legalábbis megpróbálta, és érezte, hogy valamiben megakadt. Lepedő? Paplan? Mikor egy kicsit megemelte a fejét, hogy lássa, mi az, rosszullét fogta el, és mielőtt leküzdhetné volna a hányingert, elhányta magát. Ösztönösen elfordította a fejét, így az eredmény java a padlóra került. A ködből valahonnan egy ápolónő tönt elő, valahol messze, a szeme fókuszán kívül.

- Bocsánat - suttogta Kate. A nővér mosolygott.

- Sebaj, aranyoskám, maga a padlóra célzott, ennél többet mi nem is kívánunk.

- Mi történt? - kérdezte Kate. - Baleset?

A nővér szemöldökét felhúzva csodálkozott rá.

- Nem emlékszik?

- Nem. Arra emlékszem, hogy korábban fejeztem be az előadásomat, és elindultam az emeletre - próbált homlokát ráncolva koncentrálni Kate. - Elestem?

- Nem. - Kate az új hang felé fordította a fejét, és nyomban megbánta, mind a mozdulat miatt, mind amiatt, amit látott. Stryker állt ott, szövetsapkáját az orra nyergéig lehúzta, a szeme úgy csillant ki a homályból, mint egy haragos állaté.

- Bement a szobájába, és egy kis mészárlást akadályozott meg. Valami oknál fogva annyira megzavarta a gyilkost, hogy az elmulasztotta befejezni a munkáját Starkon. Helyette magának ment neki.

- Mészárlás? - kérdezte rekedten Kate.

- Szerencsére magát megmentette a csengetés folytatta Stryker, mintha Kate nem is szólt volna. A csengetés és dr. Jane Coulter, aki éppen arra járt, gyilkost kiáltott, és majdnem őt is megölték.

- Mészárlás? - ismételte Kate. Borzalmas szó.

- Ha ebben az iramban folytatódik, nem marad meg más abban a maguk elefántcsonttoronyában, mint a portás, meg a takarítónők. Talán azok jobb munkát végeznek majd. Mi az ördögöt mászkált maga összevissza abban az időben? kiáltotta el magát hirtelen.

- Hadnagy! Kérem, halkabban - szólt rá a nővér letről, ahol Kate produktumát törölgette éppen. Kórházban vagyunk.

- Inkább látszik csatatérnek - dörmögte Stryker.

- Az is - mondta a nővér, és felállt. - És nincs szükségünk arra, hogy maga a tűzéségi tüzet még megtoldja az ordítózásával. Mi a probléma? Mind életben vannak, nem?

- Így már mindjárt más - háborgott bosszúsan Stryker.

- Azt hiszem, megint hányni fogok - suttogta Kate, és máris megtette, egyenesen abba a fémtálba, amelyet Stryker tartott eléje, akinek mintha perverz elégtételül szolgált volna, hogy a lányt ilyen kényelmetlen helyzetben látja.

- Nagyon helyes, ez a mai reggeli - mondta biztatóan. - Csak folytassa, és észre se veszi, máris a tegnapi vacsoránál tartunk. - Letette a tálat, és egy nedves papírtörülközővel, amit valahonnan a lány háta mögül varázsolt elő, szelíden letörülte Kate arcát. Kate csak most vette észre, hogy Stryker felöltője alatt öltönyt visel és nyakkendőt. - Először leköpi az embert, aztán lehányja. Eszméletlenül romantikus - dörmögte Stryker. - Nos, és most meg tudja mondani, mi történt az egyetemen?

- Nem tudom, nem emlékszem rá. Nem tudom, hogy kerültem ide, azt sem tudom, maga hogyan került ide. Csak az én kedvemért igazán nem kellett volna így kiöltöznie.

- Éppen a Bohéméletet vezényeltem, de félbe kellett szakítanunk az előadást, mert azt mondták, egy lány a nevemet kiabálja a kórházban, így aztán idejöttem. Én már ilyen vagyok. Lovagias. - Kate ránézett, ő elfordult. A vállát magasra húzta. Elővett egy szivart, és nekiállt a tenyerében sodorgatni, mellmagasságban. A testtartása Kate-et egy bokszolóéra emlékeztette, az is így szokott a cipője sarkán egyensúlyozni. Stryker kicsit arrébb ment, és úgy beszélt tovább, maga elé. Nem gyújtott rá a szivarra, hanem továbbra is a két tenyere között morzsolgatta. Egyik vége már morzsolódní kezdett, de Stryker rá se rántott.

- Stark a maga irodájában volt. Tudja miért?

- Nem.

- Nagyszerű. Míg odabent volt, valaki fejbe ütötte, és levágta az egyik fülét.

- A fülét?

- Pontosan. Most próbálják visszavarni. Úgy látszik, a gyilkos hallotta, hogy maga jön, elbújt az ajtó mögött, és amikor maga belépett, leütötte. Mond ez valamit magának?

Kate lehunyta a szemét. Köd, felhők, árnyak mozogtak előtte, egy tükör, valami szörnyűség... Dan?... és valami villanás. Egy sikítás. - Nem,

nem mond semmit.

Stryker hirtelen megfordult, és haragosan nézett rá.

- Miért engedte el előbb a hallgatókat?

- Elengedtem őket? - Strykert nézte, látta, hogy vizcseppek csillognak a felöltője vállán. - Havazott... még mindig havazik?

Most lassan emlékezni kezdett. Apránként. - Haza akartam érní, mielőtt végleg elromlik az idő. Felmentem az emeletre, a szobám ajtaja nyitva volt, azt hittem Richard az, de...

- Miből gondolta, hogy ő az? Látta?

Kate a fejét rázta, amitől az még jobban megfájdult. Felemelte a kezét. Valami ragacsosat tapintott.

- Látott valakit? - kérdezte nyomatékosan Stryker. -Nem.

- Micsoda pocsék szivar! - A szivar hirtelen szétesett az ujjai között, és szétszóródott a padlón. A fene egye meg, manapság papírból csinálják ezeket. Papír... - Undorral egy kerek asztal alá rugdalta a törmeléket, aztán fölnézett, látta, hogy a nővér haragosan nézi, vállat vont, majd letérdelt, és összeszedte a darabkákat. Közben beszélt. Kate a szövetsapka ellenzője alatt nem látta az arcát. Olyan volt, mintha egy gomba szólna hozzá.

- Nos, én azt hiszem, dr. Jane Coulter látta az illetőt. Azt mondja, éppen belépett az előcsarnokba, amikor hallotta, hogy maga sikít. ő is kiáltott egyet, és ezzel nyilván elriasztotta a tettest, mert az elrohant Jane Coulter mellett, félrelökte, és leszaladt a lépcsőn. Mire ő összeszedte magát, eltűnt. Jody, a telefonközpontos fiú hallotta a zajt, és ott találta a nőt tántorogva, véresen a folyosón. - Felállt, a keze tele dohánytörmelékkel. A nővér egy szeméttartó felé intett a fejével, Stryker meg odament, és beleszórta adományát a "Tartsd Tisztán Amerikát" mozgalomnak. - Miss Coulter masszív öreg denevér, azt elismerem. Előbb szólt Jody-nak, hogy hívjon fel bennünket, csak aztán esett össze.

- Jól van? És Dan jól van?

- Jól vannak - mondta a nővér, gyerekek és állatkölykök megnyugtatóására fenntartott hanghordozással. - Mindenki jól van.

Stryker elkínzottan nézett a nővérré.

- Miss Coulternek karcolásai vannak csak, és az ajka behasadt - fordult Kate-hez. - Stark is jól van, mint mondtam, a sebészeten fekszik. De úgy gondolják, rendbejön.

- Örültség - suttogta Kate. - Aiken nyelve, Dan füle... nincs értelme.

- Majmok - mondta Stryker, és újabb szivart vett elő.

- Micsoda?

- Majmok. Nem ismeri? Ne szólj rosszat, ne hallj rosszat... így. Ezt mondta Jane Coulter.

- Ó! - Kate kissé bandzsítva nézett fel Strykerre. Tudja, Jane folklórt ad elő... - Szerette volna megmagyarázni a dolgot. - Folklórt, a Bibliát és Shakespeare-t. Nem bűnügyeket. - Nagyon fontosnak érezte, hogy Stryker megértse ezt, de Stryker egyre jobban távolodott tőle, hátrált a horizont felé, amely ott húzódott valahol közte és a fehér, csempés fal között. Vagy talán még messzebb. - Azért gondol biztosan majmokra, mert... És mi az, hogy "ne láss rosszat"ő suttogta hirtelen, saját szavába vágva. Kiáltani akart, mert Stryker olyan messze volt tőle, de csak valami rekedt hangot tudott kipréselni a torkán. Ez feldühítette, de nem tudott erőt venni magán, hogy tiltakozzon ellene. Talán Stryker ezúttal letartóztatja. Elég haragosan néz rá. És neki nem szabad köpnie. Nem szabad. - És mi van a szemekkel? Szerette volna tudni, mert az övé nem működött. Egyáltalán semmit se látott. És...

Stryker odament hozzá, és megállt a vizsgálóasztal mellett. Kate megint elveszítette az eszméletét. Stryker felemelte a kezét, és tétován megérintette ujjával a lány bal szeme alatt a vágást. Hosszú, nem túlságosan mély vágás.

- Jane Coulternek köszönheti a szemeit, édes Kate suttogta, aztán gyorsan hátralépett, mert belépett az orvos, kezében röntgenfelvétellel. - Nos? - horkant rá, és ahogy zsebébe mélyesztette a kezét, szétroppantott egy friss szivart.

- Törés nincs, csak zúzódások - mondta mosolyogva az orvos. - Éjszakára itt tartjuk megfigyelésre. Néhány napig fájni fog a feje, ez minden.

- Egy vágás van a szeme alatt - jegyezte meg Stryker.

Az orvos az eszméletlenül fekvő Kate fölé hajolt.

- Aha, tényleg. Semmi ok az aggodalomra.

- Ezt hiszi maga - mordult fel Stryker, és kiment a szobából. Egy másodperc múlva visszatért. - Valamit tenni kell rá. Egy ilyen karcolás befertőződhet. Ilyen közel a szeméhez.

- Megtisztítjuk, ne aggódjon miatta - nyugtatta meg az orvos, kissé sértődötten, mert aki utasította, aligha tudna megkülönböztetni egy horzsolást egy daganattól.

- Ha nekem úgy tetszik, hogy aggódjak, akkor aggódok - mérgelődött Stryker. - Tegyen rá egy kis jódot, az Isten áldja meg. Olyan sokba kerül egy kis jódot rárakni? - azzal megint kiment. Az orvos a nővérré nézett, az a vállát vonogatta. Még hallották Stryker hangját, amint végigmegy a folyosón, a liftek felé. Úristen - dörmögte -, az ember azt hinné, egy ilyen helyen megengedhetnek maguknak egy kis jódot. Itt vannak ezek a flancos gumicserjék, meg azok a drága újságos-állványok, meg vannak aranyos kis kávéfőző gépeik, de jódjuk az nincs. Örület!

Kattanva zárult mögötte a lift ajtaja.

Jane Coulter magában füstölögve hevert a kórházi ágyon, néhány emelettel a baleseti osztály felett, ahol Kate feküdt. Az orvosok ragaszkodtak hozzá, hogy sokk címén ott tartsák.

- Egyáltalán nincs sokkom - közölte Strykerrel. Haza akarok menni. Milly olyan ideges lesz. Ahogy a dolgok állnak, alighanem egy hétig tyúklevest és krémsodót fogok kapni tőle. Úgy bánik velem, mint egy csecsemővel, mert szerinte "törékeny" vagyok. Most mondja, tényleg törékenynek nézek ki?

- Félelmetesen néz ki - nevetett Stryker. - Nem csoda, hogy a pofa elrohant, mint egy őrült.

Jane Coulter szürkülő haja komikusán meredezett a fején, halványkék szeme lángot lövellt, és arcán kétoldalt kerek, fényes folt piroslott.

- Nagy hangom van - ismerte el némi önteltséggel.

- Évekig tartott, míg kifejlesztettem, mikor azokban a hatalmas, huzatos termekben adtam elő unatkozó hallgatóknak, akiket a világon minden más jobban érdekelt, mint Jób szendvedései vagy a druida totemek értelmezése. Beléjük kell dögönyözni, tudja. Mint amikor az ember libát töm.

Ez a háziasszonyos megnyilvánulás jobban illett volna hozzá, ha nem éppen Stryker utolsó szivarját pőfékelte volna. Stryker széket keresett magának, és leült.

- Mondja el, mit látott.

A nő most először jött láthatóan zavarba.

- Nem sokat láttam. Az ember nem sokat lát egy ágyúgolyóból, amikor feléje repül. Az egyik pillanatban a folyosó üres volt, a következőben ez az alak kirontott Kate szobájából, és leütött. A vészkijárat felé rohant. - Rosszalló pillantással méregette Strykert. Esetleg elég pontosan leírhatnám a cipőjét, miután rálépett a kezemre. Segítene ez

önnnek valamit?

- Nem sokat. Hacsak a neve nem volt ráírva.

- Nem, nem volt. Vagy ha igen, eltakarta a ráakódott kosz. Igen piszkos cipők voltak. Mint a magáé.

- Az enyém? - Stryker meglepetten nézett le fényesre tisztított cipőjére.

Jane Coulter kihajolt az ágyról.

- Ó nem, nem ez. Arra gondoltam, amit szombaton viselt.

- Ó, szóval úgy érti, a pasason edzőcipő volt?

- Bőr edzőcipő.

- Vagyis futócipő. Azt már futócipőnek hívják.

- Értem, nyilván mert futnak benne.

- Mondjuk. - Stryker figyelmesebben megnézte a nőt. Cipőről beszél, mert nem akar arcokról beszélni. Ebben biztos volt. - Kate azt mondja, először azt hitte, Richard Wayland van a szobában.

Jane Coulter kipirult arca még pirosabb lett.

- Látta? Tényleg látta?

- Nem. De azt mondja, rá gondolt, mert neki van kulcsa a szobájához.

- Aha. Nos, a legtöbb kulcs minden ajtót nyit, no és a zárok? Tiszta röhej. Nem Richard Wayland volt az. Senki az ismerőseim közül. Az a férfi alacsony volt, barna, zömök, borotvált. - A leírás határozott volt, világos. - Nagyon lapos orra volt, és telt ajkai, lehetett világos bőrő néger is. - A leírás minden jelzővel kevésbé illett Richard Waylandre.

- Azt hittem, nem látta tisztán.

- Nem láttam a szeme színét, és nem volt rá alkalmam, hogy a fogait megszámoljam, ez igaz. - Nagyot sóhajtott. - Megpróbáltam a maga kedvéért pontosan magam elé képzelni, hadnagy, mint egy akkor exponált fényképet, amikor az az alak felém közeledett. Ennyire emlékszem. És szörnyű szaga volt. Erre is emlékszem. Mosdatlan volt. Piszkos. Bűdös.

- Értem. - Stryker^ feljegyezte a személyleírást, jókora kérdőjelekkel.

- És emlékszik még másra? Milyen ruha volt rajta?

- Valami rikító, aha igen, azt hiszem, olyan zubbonyszerű. Piros anyagból. És valamilyen baseballsapka.

- Volt valami a kezében?

- Nem emlékszem.

- Például kés? Papír, könyv? - Nem figyeltem meg. - A piros szín elhalványult arcán, és Stryker látta, hogy valóban nagyon fáradt. Felállt.

- Nos, köszönöm szépen, Miss Coulter, azt hiszem jobb, ha most pihen egyet.

- Mi van Dannel? - kérdezte a nő aggódva.

- Már lehozták a sebészetről.

- És a drága kis Kate?

- Jól van. Zúzódások, semmi más.

- Értem. A vágás az arcán... - a hangja aggódó volt. - Olyan közel a szeméhez...

- Az ön elmélete a három majomról? - kérdezte Stryker. - Azt hiszem, a vágás akkor keletkezett, amikor Kate elesett. Nem kell foglalkozni vele.

- De magának foglalkoznia kell vele, hadnagy. Létezik valahol egy örült, aki sorban végez velünk...

- Ahogy mondja. Nekem kell foglalkoznom vele. Magának pihennie kell. Különben sose engedik ki innen.

- Uramisten, micsoda gondolat... Jól fogok viselkedni.

- És tartsa be a szavát - mondta Stryker tréfás szigorral. - És köszönöm szépen, dr. Coulter.

- És most egy hősnő vagyok?

- Határozottan.

Jane Coulter látható elégtétellel felsóhajtott.

- Hát, nagyszerű. Mindig szerettem volna bátor lenni, de úgy látszik, eddig sose volt rá időm.

Stryker mosolyogva magára hagyta, miközben a nő a szivarja végét tanulmányozta. Toscarelli a lift melletti asztalkánál várt rá.

- Hogy van Stark? Tosca a vállát vonogatta.

- Szerencse dolga. Szemmel láthatóan sok vért vesztett, és már eleve nem volt valami jó kondícióban. Azt mondják, néhány napig kritikus a helyzet. A szíve elég rozzant.

- De túléliő

- Ha nem lesz komplikáció, igen.

- Mikor hallgathatjuk kiő

- Egy-két napig még aligha. Az intenzív osztályra vitték, a szíve miatt. Úgy látszik egyszer megállt, és ezt nem nagyon szeretik errefelé.

- A fenét. Most már ketten vannak, akikkel nem tudunk beszélni.

- Azt hiszem, ezzel Pinchman tisztázva van, hacsak nem ejtette át Caldert, és nem totyogott vissza az egyetemre a csonkjain - mondta Tosca fanyar humorral. - Most mi a terve? Adott az öreglány valami leírást?

- Hát persze. Adott leírást, ahogy az a nagykönyvben meg van írva. Alacsony, barna, kövér, vörös dzsekit viselt, baseball sapkát és koszos futócipőt. Még fekete is lehetett az illető.

- Hát ez pompás.

- Nyavalyát. Havazik. Ilyenkor mennyi sár és kosz tapad egy nedves futócipőre?

- Nos, talán...

- Hát nem érted? Hazudik. Adott egy leírást, ami a lehető legkevésbé hasonlít Richard Waylandre. Wayland a nő kutató-asszisztense, ő pedig bele van habarodva, és nem akarja, hogy Wayland lebukjon.

- De az Isten áldja meg, ha közben szabadon szaladgál, és sorra gyilkolja a népet...

- A nő ezt nem hiszi el. Neki Wayland a dédelgetett kisfiú. A félreismert ember. Kate ugyanígy van vele, bár ő nem hiszem, hogy látta, mert hátulról ütötték le. - Megrázta a fejét. - Szeretném tudni, mit látnak a nők abban a széltolóban. Megjöttek a jelentések a Pentagonból?

- Holnap reggel.

- Miért tart olyan soká?

- Azt mondják, szét van szórva. Valami ilyesmi. Tosca komoran nézett le Strykerre. - Újabb körözési parancsot adtam ki Wayland ellen. Meg fogják találni. Ne aggódjon.

223

- Hol az ördögben lehet? - tette föl a kérdést Stryker, miközben beszállt a liftbe. - Mi az ördögöt csinál most vajon?

Richard Wayland egy kapualjban ült egy másik kuporgó alak mellett, és ketten figyelték, hogyan hull a hó az út túloldalán a folyóba.

- Eltűnik - mondta.

A másik alak felmordult, és keményebben szorította a papírzacskót. A zacskóban ígéretesen kotyogott a palack.

- Jó dolgok, rossz dolgok, mind eltűnnek idővel mondta Wayland. - Különösen, mihelyt nem néz az ember oda. Tünékenyek. Átkozottul tünékenyek. A mellette kuporgó alakhoz fordult. - Én vagyok soron - mondta, és a zacskó felé nyúlt. - Hé! - kiáltott fel, amikor a másik féltékenyen elhúzta előle a zacskót. Én vagyok soron, azt mondtam. Különben... - Belső zsebéből egy kést húzott elő. Nagyon piszkos pengéjű kést. - Nem akarsz megharagítani, igaz? Nem szeretem azokat, akik megharagítanak... Teszek is velük valamit. - A másik nyöszörögve

nyújtotta át az üveget.

- így jobb - mondta Wayland. - Sokkal, sokkal jobb.

Stryker az egyetem parkjában gyalogolt.

Toscarelli az autóval követte, ahogy tudta. Magában morgolódott, és figyelte, az a zömök, haragos alak hogyan rugdalja szét a havat, és botlik meg időnként a jégkupacokban, amelyeket hanyag söprögetők otthagytak a járdán. A havazás és olvadás, majd ismételt havazás és olvadás után az elmúlt néhány nap alatt a város életveszélyes állapotba került. Éjjel minden megfagyott, majd ismét friss hó borított el mindent. A hórakások az utak szegélyén napról napra nőttek, seszínű piszkosak voltak, és szűk szakadékokká változtatták a járdákat. Az érintetlen, füves térségeken, a parkokban a hó megroskadt, felpúpozódott, miniatűr jégmezőket alkotott, aztán megint, csalóka módon, új hóaplanba burkolózott.

Az időjósok szerint újabb hóesés volt várható. Kanadából dél felé vonuló, nagy viharra lehetett számítani, amely láthatatlanul, kérlelhetetlenül közeledett a város felé.

Stryker hirtelen megfordult, átugrott egy alacsony hórakáson és keresztülvágott a parkon. Toscarelli odahúzott a kanyarba, és leállította a motort, úgy figyelte, hogyan sétál a magányos alak a park közepére, bámul fel a könyvtár homlokzatára, aztán a Grantham Hallra.

És a hóra, amely mindent elborított.

Stryker tudta: a gyilkosság az én végletes kifejeződése. Akár spontán, akár eltervezett, a gyilkos mindenképpen azokra az áldozatokra sújt le, akiknek további léte számára tűrhetetlenné vált. Az aktus jelentősége valójában: "fontosabb vagyok, mint te, mint az erkölcs, mint a törvény. Meg kell halnod, hogy én élhessek."

Micsoda fenyegetettséget jelenthetett Adamson és Stark a gyilkos számára. És nem téved-e ő, Stryker, Jane Coulter leírásával kapcsolatban? Nem mondott-e mégis igazat a nő? Valóban idegen volt, egy hallgató, valaki, akire egyáltalán nem gondol, mert az a meggyőződése, hogy Wayland vagy a tanszék egy másik tagja a bűnös? Rosszul koncentrált? Csak azért tartotta Waylandet gyilkosnak, mert kapcsolata volt Kate-tel? Hallotta saját hangját, amint Tosca előtt kitart amellett, hogy Jane Coulter hazudik, és most első ízben látta, micsoda ingatag építményt emelt magának az elmúlt néhány nap alatt. Halál volt mindenütt, és tévedett, amikor feltételezte, hogy csak ott van, ahol ő keresi. A halál ott sétált az utcákon, belélegezte a levegőjét, ott mosolygott száz meg száz zárt ajtó

mögött.

- Menjünk! - Toscarelli hívta, az a nagy, makacs, fáradhatatlan Toscarelli. Megfogta Stryker karját, és az autó felé húzta. - El fogjuk kapni.

- A fenébe is, el. - Stryker hangjából áradt a düh és a bosszúvágy. A lány miatt, gondolta Tosca. A lány megsérült, és most Stryker személyes ügyévé lett a dolog. Mostantól egyetlen perc nyugta nem lesz.

- Holnap. Nem ma este. - Tosca kinyitotta a kocsiját, és nyitva tartotta, míg Stryker még egy utolsó pillantást vetett a parkra.

Erre már régóta jár a halál.

Ebben a parkban. Ez az üres, a fekete égbolt felé, a hulló hó, a szél előtt nyitott térség... csak föld. Föld, amely annyit eltűrt már. Hogy egyetemet építettek rá? Nem számít. Múló pillanat.

Kezdetben az erdőkben: farkasfalkák és magányos medvék.

Aztán a mezőkön: szántóföld és mezei egerek a szántásban.

A faluban, amely itt állt, nyugtalan emberek között: hosszú kések.

A városkában: becsületbeli kérdés.

Most, a jellegtelen arcú, zsúfolt nagyvárosban a halál aljas, sunyi lett, érzéketlen. Valahol odakint egy én várakozik, kuporogva, összetekeredve, mint egy kígyó, támadásra készen.

Egy dolog maradt örök, valami, ami sohasem változott, ennek az ének, ennek a kígyónak riasztó csörgése.

Ne lépjetelek rám.

Hol hallotta ezt?

- Majdnem elvesztette az egyik szemét, Tosca.

- Tudom. Szállj be.

- Az a rohadék majdnem megvakította. Majdnem megölte.

- Igen. Előfordul.

- De nem velem. De nem az enyéimmal - hangzott Stryker komor hangja.

De a Halál ott jár mindenütt.

HUSZONHÁROM

Amikor Kate újból kinyitotta a szemét, reggel volt. Liz ült az ágya

végében egy széken, és az ágy fémrácsain keresztül komoran nézett rá.

Kate nyöszörgött valamit, amit akár üdvözlésnek is lehetett tekinteni.

Liz felállt, és lenézett a barátnőjére, akinek fején hetyke kötés pompázott, és aki sápadt volt, mint a téli nap. Csak a szemei és az egyik szeme alatt a vörös vágás árulkodott a jelenlétéről, különben akár észre se vette volna az ember a fehér ágynemű között.

- Látod, mire vezet, ha valaki detektívesdit játszik? - kérdezte Liz. Nehezen lökte ki magából a szavakat. Kate, ahogy ott feküdt, olyan kicsi volt, olyan sebezhető. Vajon hány centiméter választotta el tegnap este a haláltól? Az aggódó csillogást Liz szemében Kate haragnak vélte.

- Nem játszottam detektívesdit - sikerült kiszáradt ajkakkal kinyögnie.

Liz elvett egy poharat egy kis asztalról, és néhány korty vizet itatott vele.

- Hát akkor mi volt ez? - kérdezte. Ha találkozna azzal az elmebeteggel, megmutatná neki, mit érzett, amikor értesült a kelekótya barátnője elleni merényletről. Jelenleg azonban csak a kelekótya barátnő állt rendelkezésére, akivel kiabálhatott. - Egyedül mászkáltál késő este...!

- Szemináriumot tartottam, nagyon jól tudod. Tíz perccel előbb elengedtem őket a hó miatt, és felmentem a kabátomért. Ezt csináltam. Úgy kiabál velem mindenki, hogy az ember azt hihetné, én próbáltam meg... - Elhallgatott. Valami más érdekelte inkább. Hogy van Dan?

Liz elfordította a fejét.

- Nem valami csodásan. Tudtad, hogy rossz a szíve? A sokk valami rohamfélét idézett elő nála, operáció közben. Most az intenzív osztályon van... de úgy gondolják, túljutott a krízisen.

- Akkor jó. És Jane?

- Éppen csatázik, azt követeli, hogy azonnal bocsássák el - nevetett Liz. - Persze itt azt akarják, hogy maradjon, és pihenjen, de ő megmondta a doktornak, mit csináljon a diagnózisával.

Kate elmosolyodott. Lehunyta a szemét. Liz összeráncolt homlokkal hajolt fölé.

- Jól vagy? Nem akard, hogy hívjam a nővért? Vagy valamit?

- Nem. Jól vagyok.

Liz, amennyire egy jól nevelt hölgy megengedheti magának, felhorkant.

- Stryker szerint szerencséd volt, hogy Jane arra járt. Az az alak a szemedre vadászott, tudsz róla?

- Kicsoda? Stryker hadnagy?

- Dehogyan, te bolond. - Liz rájött, hogy Kate-nek ezt nem mondták meg. A lány az arcához nyúlt, és az ujjával kitapintotta szeme alatt a vágást.

- Semmi az egész. Nyoma se marad - mondta Liz.

- Adj egy tükröt.

- Mondom, hogy semmiség.

- A fenébe is, látni akarom. - Kate visszahajtotta a takarót, és félig lelógatta lábát az ágyról. Ekkor lépett be a szobába Stryker. Pontosan, amikor ő nagylelkűen feltárta csupasz lábát és combjait.

- Bújjon vissza az ágyba - horkant rá Stryker.

- Fogadjunk, hogy ezt mondja minden nőnek csattant fel Kate, talpával a padlón. - Látni akarom az arcomat.

- A pokolba is, takarózzon be - morgott Stryker, és visszalökte Kate-et az ágyra, majd megigazította az ágyneműt is. Aztán Lizhez fordult. - Van a kezításkájában tükör? - Liz bólintott. - Akkor adja oda neki. Minél jobban titkoljuk, annál rosszabbnak fogja képzelni.

- Jól van, na - dörmögött Liz, és kinyitotta táskáját. - Mindig ilyen erőszakos?

- Igen, mindig - mondta Kate, és aggódva figyelte, hogyan keresgél a barátnője a táskájában.

De amikor végre belenézett a tükörbe, szinte kiábrándultan jelentette ki.

- Hát ez tényleg nem nagy ügy, igaz?

- Sajnálom - mondta Stryker gúnyosan. - Nem akarja, hogy utánanézzek, van-e valamijük, amivel bedörzsölhetnénk, hogy csúnyábbnak lássék? - komoran nézett rá. - Emlékszik rá, mit csinált Stark a maga szobájában?

- Nem. Ó... hacsak nem azért ment oda, hogy elvigye azt a kéziratot. Azt mondtam, odaadom neki, aztán elfelejtettem, mert...

- Kéziratot? Ezért hagyott üzenetet ma délután?

- Igen. Aiken egy könyve volt az. - Elmondta Strykernek esetét a lánnyal, meg hogy kifizette neki a munkabért, és megkérte Dant, majd adja meg a hagyatékából.

- Emlékszik a nő nevére?

- Tekintettel speciális kollégiumom tárgyára, nem valószínű, hogy elfelejtettem volna. Christíne-nek hívják.

- Agatha? - kérdezte vidáman kuncogva Liz.

- Nem. Sajnos nem, Mary Louise. A címe ott van a borítékon. A kéziratot az íróasztalom fiókjában hagytam Dan részére. Valószínűleg azért ment oda. Nem tudok másra gondolni.

- Ott volt a kézirat, amikor maga bement a szobájába? - kérdezte Stryker, miközben a füzetében jegyzetelt.

- Halvány fogalmam sincs. Nem láttam mást, csak Dant.

- Milyen színe volt a borítéknak?

- Közönséges, nagyméretű, barna boríték volt, meglehetősen gyűrött, ha jól emlékszem. Mint amit többször is használtak már. Ami jellemző lenne Aikenre, miután annyira szerette a pénzt.

- Meg a fiúkat.

- Miről szólt a kézirat?

- Miért érdekli annyira?

- Mert pillanatnyilag nincs semmi más, ami érdekelhetne - vágott vissza Stryker. - Elolvasta?

- Csak a címét, azt is fordítva. Valami "Cavalry" volt, lovasság. Úgy látszik, Aiken kiterjesztette a kutatásait a hadtörténetre is.

- Ó, azok a kemény, izmos katonák azzal a nagy... fegyverükkel... - lelkendezett tréfálkozva, képmutató ábrázattal Liz. - Juj!

- Elképzelhető, hogy valami hadseregről írt volna? - kérdezte Stryker, és mérges pillantást vetett Liz-re.

Kate a vállát vonogatta.

- Mindenféléről írt már. Lehetett az a görög hadsereg is, de lehet, hogy tévedtem. Miért nem olvassa el maga? Ott kell még lennie.

- Másra nem emlékszik belőle?

- Nem. - Hosszasan nézett Strykerre. - Legalábbis nem a tegnapi estével kapcsolatban. - Elégtételképpen tanúja lehetett, hogyan pirul el halványan Stryker, bár a szeme maradt, amilyen volt. Hideg, kék tűz. Mint mindig.

- Na jó. Később visszajövök még - mondta Stryker, és sietve elvonult.

- Ez a pofa nem szeret engem - jelentette ki Liz.

- Senkit se szeret. - Kate ülő helyzetbe tornászta magát az ágyon. A feje fájt, de miután megmaradt a nyakán, úgy gondolta, rendbe fog jönni. Örömeben, hogy a sors megajándékozta ezzel az aprósággal, reggelit és további információkat kért.

Liz tarka, kézi kötésű ruhát viselt. Kezét a ruha mély zsebébe

mélyesztve odalépett az ablakhoz, és kinézett.

- Nos - kezdte -, az angol tanszéken teljes a felfordulás. A tanszékvezető, továbbá a két legtekintélyesebb professzor és a legcsinosabb női előadó nélkül körbe-körbe rohangálnak, és üldözésről meg kegyetlenségről fecsegnek. Amennyit Arthur Fowler a karját lengeti, már attól tartunk, hogy mindjárt elrepül. Mark Heskell profi fotóssal csináltat magáról képet arra az esetre, ha az újságok kimerítő riportot készítenek vele. Underhill otthon ül, és egy prédikáción dolgozik, amelynek címe...

- És mi van Richarddal? - vágott közbe Kate. Tudja, hogy itt vagyok?

Liz a cipője orrát tanulmányozta, toppantott, megvizsgálta egyik cipősarkát, félig elfordult, de nem nézett Kate-re.

- Richard nincs sehol, hétfő reggel óta. A rendőrség letartóztatási parancsot adott ki ellene, gyilkosság gyanúja miatt, és mindenütt keresik. Ha tud arról, ami veled történt, Kate, valószínűleg azért van, mert ő maga volt a tettes.

Stryker lement az intenzív osztályra, és megkérdezte, beszélhet-e az ügyeletes orvossal.

- Starkkal szeretnék beszélni.

- Sajnálom, de az ki van zárva.

- Csak egy-két percet. Meg kell állapítanom, látta-e azt a személyt, aki megtámadta. Óriási jelentősége van, ha el akarjuk fogni a tettest.

A doktor habozott.

- Nagy fájdalmai vannak, és tele van nyugtatókkal. Nincs egészen magánál.

- Kérem, hadd próbáljam meg. Öt perc, nem több.

- Három perc..., és egy nővér jelenlétében.

- Rendben.

A fényesen kivilágított helyiség tele volt zúgó, morgó, kattogó gépekkel. Szinte elképzelhetetlen ellenétben azzal a másik, gyengén világított kis szobával, amelyben néhány emelettel lejjebb Pinchman feküdt.

- Dr. Stark... meg tudja mondani, ki támadta meg? Összefüggéstelen motyogás, susogás. Stryker az ágyon fekvő alacsony férfi fölé hajolt. Stark fején a kötés mint egy főkötő háromszögbe foglalta apró vonásait, az arca színe alig különbözött a kötés színétől.

- Ki ütötte le önt, dr. Stark?

- "Calvary" - suttogta Stark.

- Elolvasta Adamson kéziratát?

Stark bólintott, megpróbált beszélni, de száraz ajkai nem engedelmeskedtek. A szempillája néhányszor megrebbent.

- Ki ütötte le, uram? Kérem, próbálja meg elmondani, ki ütötte le? Láta?

- Mindenki látta - felelte Stark világos, érthető hangon.

Azzal lehunyta a szemét.

- Elég lesz! - mondta a nővér. - Sajnálom.

Stryker az intenzív osztály előtt álldogált, amikor Arthur Fowler robogott végig a folyosón.

- Dan odabent van? - kérdezte határozott hangon.

- Igen, uram.

- Beszélni akarok vele. Azonnal.

- Attól félek, nem engedik be, dr. Fowler. Rossz állapotban van... talán később.

Fowler zsebkendőt húzott elő és nyomatékosan belefújta az orrát.

- Vén bolond.

- Dr. Stark? - kérdezte meglepetten Stryker.

- Nem, természetesen nem. Én magam. Dan Starkban nincsen semmi bolondság, kivéve az emberi jószágba vetett vak hitét. Ez nagyon rendben van, ezek az elméletek, hogy a gyengeség erő, de...

- Hogyan?

Fowler a lift felé indult. Stryker utána.

- Dannek volt egy elmélete arról, hogy azok, akik legyőzik a gyengeségüket, erősebbek, mint a többiek. Állandóan hülye, tökkelütött alakokat alkalmazott, mondván, hogy a végén rendbe fognak jönni. Nos, nézze meg, hová jutott vele. Az nagyon szép, úgy egyensúlyban tartani egy tanszéket, mint egy kártyavárat, addig, amíg ő ott van, és vigyáz rá, de nélküle... katasztrófa. Katasztrófa!

- Hogy érti ezt?

- Hát nem elég, hogy a tanszék négy tagja kórházban van, és egy tagja sehol sem található? - kérdezte Fowler ingerülten. - Most még további kettő lépett le, és hagyott itt bennünket a pácban.

- Melyik kettő?

- Heath és Lucy Grey-Jenner. Mikor ma reggel bementem, egy levelet találtam Dan asztalán, amelyben közlik, hogy összeházasodnak. És csak a

jövő héten jönnek be. Összeházasodnak! Ki sem tudom mondani, mennyire meg voltam botránkozva!

- Joguk van hozzá, hogy boldogok legyenek - jegyezte meg Stryker.

- Igen. Persze, hogy joguk van, de nem a félév elején. És nem akkor, amikor ezek a szörnyűségek történnek. Mélységesen kiábrándultam belőlük, és meg is mondom nekik hétfőn. Végzett hallgatókat kell kijelölnöm, hogy átvegyék az előadók óráit, mert az előadók csak így vehetik át a többi fennmaradó órát. Hagynom kell, hogy Heskell vegye át Dan két végzős kritikai szemináriumát. Jaj a hallgatóknak! És Rocheleau ad elő szemantikát, mert Underhill beteg, és...

- Chris Underhill beteg?

- Igen, még egy kiesik. Akár becsukhatnánk az egész boltot - nyilatkoztatta ki Fowler drámai hangon. - Egyszerűen bezárhatnánk, míg jelzést nem kapunk, hogy a légiveszély elmúlt.

Stryker úgy gondolta, lehet, hogy igazságtalan ezzel a férfival szemben, de volt egy halvány gyanúja, amely szerint Fowler hallatlanul élvezte a helyzetet.

- És ha szabad kérdezni, mi ez a história azokkal a majmokkal? - kérdezte Fowler.

- Hogyan, uram?

- Ne urazzon engem, fiatalember. A reggeli újságok írják! Ennek a mániákusnak, aki vérbosszút esküdött a tanszékem ellen, azt a gúnynevet adták, hogy "majom-gyilkos". Miért? Miért? Mindenféle nevetséges nyilatkozatokat tesznek... szemek, fülek, nyelvek... ez kísérteties. Mi köze van bármihez is a majmoknak? Heskell, tudom, megint ő beszélt a riportereknek arról, hogy ne láss rosszat, ne hallj rosszat. ..Az az ember közveszélyes. Tőlem ugyan nem fog támogatást kapni, szó sincs róla. Újságírók mindenütt... - Ujját dühösen rányomta a lift hívógombjára, aztán megszopta, mint egy gyerek. A haja úgy koszorúzta fényes feje búbját, mint egy glória, és a tokája riasztóan rengett. - Majmok - morogta, ujját szopogatva. - Majmok!

- Sajnálom, de ez ügyben nem tehetek semmit közölte vele együttérzően Stryker.

- Dehogynem! Elkaphatja a gyilkost, és pontot tehet az ügy végére, ez az, amit megtehet. Időközben igyekezni fogok Dan hajóját vízen tartani, ezt megmondhatja neki. Mondja meg neki, hogy Arthur Fowler megteszi, ami tőle telik. Ügyelek a részletekre, gondoskodni fogok a részletekről.

Mondja meg neki. Mondja meg... - a szeme váratlanul megtelt könnyel -, mondja meg annak a vén bolondnak, hogy gyógyuljon meg. Szükségünk van rá.

Nyílt a lift ajtaja. Fowler beszállt, és dühösen megnyomta a "földszint" gombot. Stryker előrehajolt, és kezét az ajtók közé tette, hogy össze ne csukódjanak.

- Tud valamit arról a könyvről, amit Adamson írt? Valami hadseregről?

- Hadseregről?

- Nos hát, valami "cavalry"-ről, lovasságról.

- Nem, semmit se tudok róla. Ez ügyben forduljon Waylandhez.

- Waylandhez?

- Ha megtalálja azt az ördögfiókát. Azt hiszem, ő csinált valamit Vietnamból. Sokat lázongott, ha nem tudná. Tiltakozó gyűlések meg hasonlóak. Bár az amerikai polgárháborúról is szólhatott, ha jobban meggondolom. Whitman miatt. Mai szóval ugyan nem hívják már "cavalry-nak", de akkor úgy hívták. Azt hiszem, ott van az iratai között. Egy tanulmány vagy egy könyv Whitmanról... Lincoln... valami ezzel kapcsolatban. Utánezek, ha akarja.

- Nagyon hálás lennék érte.

- Úgyis rengeteg a szabad időm mostanában - morogta Fowler, de feljegyzett valamit, és a szeme csillogott. Talán a visszafojtott könnyek maradványa volt. Ami Aikent illeti, nem tudom elképzelni, hogy neki bármi köze lett volna hozzá. Persze, már jó ideje nem publikált semmit. Az embernek publikálnia kell, tudja, rendszeresen publikálnia. Neki sose volt sikere, de... hadsereg? Alig hinném. Nem. Wayland a maga embere ebben az ügyben. őt kérdezze meg. És ha megtalálja, lenne szíves emlékeztetni, hogy van egy szerződése az egyetemmel, amely megkívánja tőle, hogy egyéb dolgai mellett történetesen előadásokat is tartson. Hajlamos erről megfeledkezni.

- Megemlítem neki. - Stryker hagyta becsukódni az ajtót. Az ajtó eltakarta Fowler vörös, bánatos arcát, Stryker pedig ott állt, az ajtót nézte, és megpróbálta az agyában rendezni a zűrzavart. Szerette volna, ha olyan jól értene a részletekhez, mint ahogy Fowler állította magáról.

Öt perc múlva, amikor Neilson sietett végig a folyosón, még mindig ott állt.

- Azt hiszem, jobb lenne, ha jönne - mondta Neilson sürgetve. - A nő

Pinchman szobájában van, és a pofa beszél.

- Kicsoda?

- Miss Trevorne.

- Úristen... mi jön ezután?

Pinsky Pinchman ajtaja előtt állva nézte őket.

- Én nem voltam itt... a lány bement a nővér után, és elkezdett kiabálni vele. Nancy megpróbálta kiebrudalni, de az öreg válaszolgatni kezdett, úgyszólván...

Bementek a szobába. Kate meglehetősen összevissza öltözékben, részben előző esti véres ruhájában Pinchman fölé hajolva szólalt meg az öreget. Pinchman még nem volt magánál, de nyugtalanul mocorgott az ágyon, a fejét jobbra-balra forgatta. Fintorgott.

- Edward, föl kell ébredned. Mondd meg nekik, hogy nem Richard volt az, mond el, mi történt valójában, mi az a bölcse, mi az a bölcse?

- Kate! - Stryker hangja úgy csattant, mint az ostorcsapás, de Kate nem mozdult. Fejét sem fordította el, úgy válaszolt.

- Ő tudja, tudnia kell. Liz azt mondja, maga Richardot üldözi, mert azt hiszi, Richard csinálta ezt az egészet, és én tudom, hogy ez nem igaz. Én tudom, hogy nem ő tette.

- Richard - szólalt meg hirtelen Pinchman. A szobában néma csend támadt.

- Bölcse... ring... örökké csak ring...

- Mi az ördög? - mormolta Stryker.

-Kate... vigyázz. Richard... veszélyes... maradj távol.

Kate hirtelen fölegyenesedett, elsápadt. Ahogy megtántorodott, Stryker előrelépett, hogy elkapja. A lány szeméből borzalom sugárzott, és fejét ide-oda ingatva Pinchman arcára meredt. Nem akarta tudomásul venni, amit hallott. Szerette volna, ha Edward magához tér, de nem így. Azt akarta, hogy tisztázza Richardot, de ő minden szavával csak rontott a dolgon.

- A bölcse, Richard... ring... örökké ring... emlékezzél... senki se tudja... Aiken rájött... Ó Istenem! Richard! Takarodj! Takarodj! - Az utolsó szót már kiáltotta, de a szeme zárva maradt, és papírvékony szemhéja alól kicsordult a könnye. Visszahanyatlott a vánkosra.

- Attól tartok, be kell fejezniük - mondta a nővér. Most azonnal hagyják abba.

-Hiszen mindjárt magához tér! - tiltakozott Stryker. A nővér megfogta

Pinchman csuklóját.

- Nem. Nem tér magához.

- Azt akarja mondani... - nézett rá meghökkenve Kate.

A nővér gyors mozdulattal visszadugta Pinchman vonagló karját a takaró alá.

- Azt akarom mondani, hogy kimerült, és nem visel el további megterhelést. A szívverése szabálytalan. Hívom az orvost. Maguk menjenek ki.

- Ő itt marad - jelentette ki Stryker, és a rendőrnő felé intett, aki Caldert váltotta.

- Igen, tudom. De ő kimegy. - A nővér Kate-re mutatott.

És Kate ment. Vakon rohant ki a folyosó fényesen kivilágított névtelenségébe, elrohant az egykedvű, fehér orvosi köpenyek között, a látogatók leplezetlen kíváncsiságától kísérve, akik utánafordultak, jól megnézték maguknak a síró, rohanó lányt. Ingyencirkusz. Dráma. Ez már igen! Ezt nézd meg!

Stryker a folyosó végén egy sarokban talált rá, ott állt egy púposan megrakott fehéreneműs kocsi mellett. Egy lepedővel törölgette könnyeit, amely felőle akár egy tífuszos betegé is lehetett. Stryker kirántotta kezéből, és odaadta helyette saját, tiszta zsebkendőjét.

- Még valami nyavalyát összeszel csacsi - mondta mérgesen.

- Félt Richardtól.

- Tényleg?

- Hát nem? - Könnyes szemmel pislogott Strykerre. Stryker ziláltan állt mellette, haragos volt, és izzadt. Mintha legszívesebben megütné valakit. Kate úgy érezte, mindig olyan, mintha szeretne megütni valakit.

- Mi volt ez a fecsegés a bölcsőről?

- Nem tudom.

- A fenét nem tudja.

- Ó, kérem...

- Idézet egy költeményből. Whitman. "Amikor az utolsó orgonák virágzanak a hátsó udvarban..." Igaz? Lincoln haláláról szól. Igaz?

Kate elkeseredetten bólintott bele Stryker zsebkendőjébe.

- Whitman az ő témája, igaz?

Kate nem válaszolt. Olyan fáradt volt, olyan zavart, és Stryker annyira dühös.

- Hazaviszem. Nem akarom, hogy még jobban belekeveredjen ebbe a

dologba - jelentette ki Stryker.

- A múltkor még a segítségemet kérte.
- De most már nem. Már nem tartozik magára.
- Egy frászt nem.
- Udvarias beszéd. Finom beszéd egy egyetemi oktatótól.

Kate még néhány további "finom beszédet" eresztett meg feléje, amitől egy nővér elszörnyedve nézett vissza rá. Még Stryker is meghökkent kissé.

- Maga azt hiszi, Richard felelős ezért, ugye? - fejezte be szóáradatát Kate. - Nos hát, én nem hiszem. Én tudom, hogy engem nem tudott volna bántani. Richard? Ő aztán nem.

- Ezzel egyetértek. Nem a maga hűséges Richardja. Hanem valaki, akivé esetleg Richard az idők folyamán lett. A gyilkosság elidegeníti az embert.

- De nem Richardot.

- Kikészültek az idegei. - Haragosan nézték egymást, aztán Stryker felsóhajtott, és elfordult. - Kate mondta szelídebb hangon. - Maga tegnap este majdnem elveszítette az egyik szemét. Mindkettőt elveszíthette volna, ha Jane Coulter nem jár arra.

- Most nekiáll vadászni Richard után?

- Már hétfő óta vadászunk rá - mondta sóhajtva Stryker. - Nézze, sose jutott még eszébe, hogy azért nem találjuk, mert esetleg holtan fekszik valahol?

Nem, látom, erre nem gondolt. Nem gondolja, hogy ez érdekes lehet? Nem tartja figyelemre méltónak, hogy magát ez a lehetőség sose izgatta? Csak az, hogy Richard esetleg a gyilkos? -Ó...!

- Gondolt már arra is, hogy ha gyilkosok után nyomozunk, azért tesszük, mert meg akarjuk védeni a potenciális áldozatokat? - folytatta kérlelhetetlenül Stryker. - Nem a vadászat izgalma miatt csináljuk, mint a maga regénybeli detektívjei, mert ez a fajta vadászat nem éppen szórakoztató. Maguk az egyetemen, amikor tiltakoznak, és ledisznóznak bennünket, miközben az a buta kis fejük tele van buta kis elképzelésekkel, de csak önmagukról és semmi másról, gondoltak valaha azokra, akiket egy busz elé sodorhatnak a lendületükkel, vagy arra a portásra, aki a köszvényével maguk után kénytelen takarítani, vagy a szüleikre, akik valószínűleg egy csomó élvezettől fosztották meg magukat, hogy a taníttatásukra előteremtsék a pénzt... Ó, a pokolba is... - Látta, hogy Kate

lesújtva áll. - Amikor egy bűntény színhelyére megyek, Kate, az első, amit látok, az áldozat. És feldühít az értelmetlenül elpocsékolt élet. Később, amikor elfogom a gyilkost, benne egy másfajta áldozatot látok. És emiatt is feldühödök. Semmi sem történik egymagában, nincs olyan valaha is végbement történés, amely mindentől függetlenül történt volna meg. Nem négy dimenzió van, hanem ezer dimenzió, attól függően, merre néz az ember, milyen szemmel néz. Amikor elkezdünk kutatni Wayland után, azt legalább annyira tettük az ő biztonsága érdekében, mint akárki máséban.

- És most?

- Most mindenkinek a biztonsága érdekében keressük.

- Nem ő követte el.

- Kate... lehet, hogy Wayland kedves fickó, nem tudom. Lehet, hogy egy szent. Lehet, hogy megsebesült. Lehet, hogy meghalt. És lehet, éppen csak lehetséges, hogy gyilkos. Maga is erre gondolt, Kate. Most is erre gondol. Igaz?

- Elég! - Kate hangja élesen, vékonyan csattant fel, aztán elfordult, mert meglátta a Stryker szeméből kicsillanó megértést. Igen, erre gondolt. Ebben a pillanatban gyűlölte Strykert. Gyűlölte, mert soha semmi sem lesz ezután úgy, ahogy eddig volt. Stryker megpillantotta a lelke mélyében azt a hideg, sötét helyet, ahol nem élt Richard, és ahol nem szerette Richardot. Ezer kép pergett le a szeme előtt, Richard nevet, Richard szeret, Richard megy és eszik, iszik, tanít, úszik, táncol...

Richard gyilkol?

- Végül is megjárta Vietnambot - mondta Kate, és úgy látszott, ez lényeges pont. Csak furcsa így kimondani. Persze Stryker ezt már úgyis tudta.

- Vietnam vagy akármilyen más háború nem teremt gyilkosokat, csak iskolául szolgál nekik - mondta Stryker. - Milliós számra mentek el srácok Vietnamba. Hatással volt rájuk, okultak belőle, halálra rémültek tőle, de a rendes fickók úgy jöttek haza, mint rendes fickók, és ez volt a kilencvenkilenc százalék.

- Maga is megjárta? - Nem kellett. Az én háborúm itt folyik.

- És a maga ellensége Richard Wayland?

- Talán. Nem tudom, míg meg nem találtam. - Azt akarja, hogy szerencsét kívánjak magának hozzá?

- Nem kívánok magától mást, mint hogy menjen haza, és maradjon

otthon.

- Mint egy jó kislány?
- Mint egy biztonságban levő kislány.
- Richard nem bánt engem. Én tudom, hogy nem bánt.

- Ó, Kate -mondta szelíden Stryker. Kate elfordult tőle. - Nem érti, hogy semmit se szeretnék inkább, mint hogy ne legyen igazam Richard Waylanddel kapcsolatban? Nem gondolja, hogy tudom, mit érez maga velem szemben, ha letartóztatom Waylandet? Nem tudja elképzelni, mi történt volna, ha bárhol másutt találkozunk, és nem egy gyilkossággal kapcsolatban? Ez olyan szakadékot nyitott közöttünk, amit talán sose tudunk áthidalni.

- Roppant költői - mondta Kate dühtől mereven. Stryker hosszasan nézte, hogyan préseli kemény, haragos vonalba az ajkát, hogyan sötétül el a szeme.

- Az ördög vigye el magát, Kate - robbant ki belőle.

- Nagyon jól tudja, hogy amit mondok, igaz, tudja, mi zajlik le köztünk kezdettől fogva. Talán tizenöt évre visszamenőleg? Nem tudom. De ezzel kapcsolatban nem ismerek kíméletet. A fenébe Adamsonnal, a fenébe Richard Waylanddel, a fenébe minden tolvajjal, aki ellopja azt, amiből lehetett volna valami. És igen, tudom... roppant költői vagyok.

Pinsky jelent meg a folyosó végén. Stryker odaintette.

- Vidd haza Miss Trevorne-t, kérlek. Nem szeret itt lenni.

- Hát persze. - Pinsky sugárzó tekintetet vetett Kate-re. - Remélem, hogy jobban érzi már magát, Miss Trevorne. Egy hajszálon múlt tegnap este...

- Úgy látszik, ez a sorsom, folyton az az egy hajszál - mondta Kate, és elvonult anélkül, hogy hátranézett volna. Pinsky szemöldökét felhúzva nézett Strykerre. Stryker egy mozdulattal megfogta az inge ujját, megvárta, míg Kate hallótávolságon kívül kerül, aztán halkan, feszült hangon mondta:

- Vidd haza, és szervezd meg, hogy diszkrét megfigyelés alatt legyen. És a diszkréciót komolyan értem... nem szabad sejtenie sem,

- Oké. Attól fél, hogy az ürge megpróbálja kinyírni?

Stryker a zsebébe nyúlt, elővett egy szivart, meggyújtotta. A szivarfüstön keresztül, haragosan nézett Kate után, aki még mindig a hátát fordította feléjük.

- Hogy félek-e? Fenét. Remélem, hogy megpróbál találkozni vele. Ez

lenne az egyetlen elégtétel, amit ez az átkozott ügy nyújthatna nekem.

- Ezt nem gondolja komolyan - csodálkozott Pinsky.

- Nem-e?

- Hát nem. - Pinsky viharvert arcáról sugárzott az őszinte bizalom.

- Jó zsaru vagyok én, Pinsky? Jól végzem a dolgomat?

- A legjobb, akit ismerek. - Pinsky habozott. - Persze nem ismerek olyan sokat...

- Csuda megnyugtató krapek vagy te - nevetett Stryker.

- Ezt mondja a feleségem is - bólintott rá Pinsky, és elindult a folyosón. - És ő se gondolja komolyan.

HUSZONNÉGY

- Hé, te versenyló!

Toscarelli a tornaterem közepén állva forgott egyet saját tengelye körül és figyelte, amint Stryker makacsul üget körben a futópályán. - Egész délelőtt körbe akarsz itt futkározni, vagy micsoda?

- Miért ne? - lihegte Stryker. - Az agyam egész éjszaka körbe-körbe járt. - Toscarelli válaszként bosszúsan motyogott valamit.

- Micsoda?

- Azt mondtam, hogy téged fejre ejtettek. Neilson azt mondja, tegnap este úgy hagyott itt, hogy a füled se látszott ki a napijelentésekből, meg az orvosi leletekből, meg az Adamson-ügy dossziéiból, és mikor reggel bejött, még mindig azokkal szórakoztál.

- Káprázat - lihegte Stryker.

Toscarelli tovább forgott, szemével követte Strykert, míg az nehéz léptekkel, bicsakló térdekkel futott tovább. Az izzadság patakokban csörgött arcáról a nyaka köré tekert törülközőre.

- Egy heverőn aludtam a százados irodájában. Toscarelli megrázta a fejét, és néhányszor meg-

pördült az ellenkező irányban, hogy kitisztuljon a feje.

- Az Isten verje meg, mikor hagyod már abba? Elszédülök.

Stryker tántorogva megállt, lihegett, nekidőlt a korlátnak, hogy lélegzethez jusson, vagy talán csak hogy el ne essen. Toscarelli kíváncsi lett volna, melyik az igazi ok.

- Van valami újság Waylandről?
 - Nincs. Még nincs. Látom, az iratai beérkeztek Washingtonból.
 - Igen. Megnézted őket? Az orvosi jelentést is?
 - Megnéztem. És a pszichiáter jelentését is. Van valaki, aki a bárokat és a klubokat figyeli?
 - Természetesen - mondta Stryker. - Az erkölcsrendészet is besegít.
 - Gondolod, hogy a lány tud róla?
- Stryker a törülköző sarkával törölgette az arcát.
- Nem tudom. Talán. Tudod, Tosca, ez megmagyarázna egyet s mást.
- Adamson ötvenezret hagyott Waylandre. De sem a naplóban, sem másutt nem beszél róla.
- A lányról se, és tizedet hagyott rá.
 - Talán valami régi adósság. - Stryker töprengve dörzsölgette a nyakát.
 - Azt hiszem, régi adósság.
 - Ide figyelj! A kórházból telefonáltak. Pinchman jobban van.
- Összefüggően beszél.
- Stryker kiegyenesedett.
- Mi a fenének nem szóltál erről előbb?
 - Most szóltam.
- Míg Stryker szárítkozott a zuhanyozás után, Toscarelli bement az öltözőbe, leült egy padra és várta, hogy Stryker befejezze az öltözködést.
- Nagyszerű - mondta Stryker. Felvette kabátját és a sálját. - Gyerünk.
- Toscarelli elnézte, amint ott áll a pad mellett: mintha arra várt volna, mikor dördül el a startpisztoly.
- Ettél valamit ma reggel? - Tosca csak ült, és láthatóan nem volt hajlandó felállni, míg Stryker nem nyilatkozik erről.
- Stryker elgondolkodott. Lement a büfébe, erre emlékezett. Hogy aztán mi történt?
- Kukoricapelyhet. Meg még valamit. Nem tudom. Igen, ettem.
- Gyerünk.
- Kimentek az öltözőből. Toscarelli szokása szerint úgy mozgott, mint egy repülőgép-anyahajó, Stryker pedig türelmetlenül elébe vágott.
- Talán most szerencsénk lesz, az öreg valószínűleg mindent tisztáz - szólt hátra Stryker lelkesen a válla felett.
 - De az sincs kizárva, hogy csak azt akarja mondani, "hello" - jegyezte meg fensőbbbségesen Tosca.
 - Ha tényleg azt mondja, Wayland volt az, hidegre tesszük a palit. Az

ügynek vége.

- Óriási - mondta Tosca, és figyelte, hogyan üget Stryker az autóparkoló felé. Csak szabadjára kell eresztani, máris rohan. Ez jellemző Stryker privát idegrohamaira, ha egy ügybe beleszédül, gondolta Tosca. Mindenesetre ez a mostani a legrosszabb, amit valaha is produkált. Még Neilsonnak is feltűnt. Úristen, még Pinskynek is! Ha Stryker nem vigyáz, úgy belefúrja magát a földbe, hogy a végén valaki a fejére lép.

- Hé! - kiáltott Stryker után -, még mindig szedi azokat a vitaminokat, amikről beszéltem?

Amikor Stryker Toscarelli után belépett a kórházi szobába, Pinchman magasan felpolcolva ült az ágyán, és az ajtót figyelte. Csillogó szeme időnként elfátyolozódott, de ettől eltekintve hosszú, kis híján örök álma után elég frissnek látszott. Jó megjelenésű öregfiú, gondolta szomorúan Stryker. Mindannak ellenére, ami így vagy úgy történt vele. Sajnálta azért, amire most sor fog kerülni. Feszesen üdvözölték egymást, aztán Stryker odahúzott egy széket, és karját a szék hátára támasztva lovaglólásban elhelyezkedett rajta.

- Elmondaná nekem, hogyan történtő Pinchman bólintott egyet, aztán felsóhajtott.

- Tudja, nagyon megkönnyebbültem szombaton, amikor azt mondta, hogy "megkéselték". Mikor odamentem, szörnyen féltem, azt hittem, valami rettenetes véletlen folytán én öltem meg. Én sose akartam megölni. Elismerem, mérgemben megütöttem, de amikor otthagytam, eszméletlen volt. Megbizonyosodtam róla, él-e, mert borzasztó látvány volt, ahogy ott feküdt. A szivartárcáját a szájához tartottam, és az teljesen bepárasodott.

- A mankójával ütötte meg.

- Igen. Nem tudtam, mit csinállok, csak amikor már megtörtént. A mankóim teljesen a részemet képezik, tudja. Dühös voltam, ráemeltem a kezemet, és a kezemben volt a mankó. Ő hátralökött, neki az íróasztalnak, az ujjával bökődött, és azt ismételte, hogy elmondja nekik... aztán megtörtént. Nagyon gyorsan. Pillanatnyi felindulásomban. Pokolian fel tudok mérgesedni, ha eleresztem magam. Mindig is ilyen voltam, de már évek óta nem fordult elő velem, hogy elvesztettem volna az önuralmamat...

- Elhallgatott. Nagyon régóta...

- Azóta, hogy utoljára letartóztatták? Pinchman rábámult, aztán lehunyta szemét, és visszahanyatlott a vánkosra.

- Szóval mégis elmondta.

- Nem. Nem volt alkalma rá. Az ujjlenyomatát rutinból megküldtük az FBI-nak, és onnan közölték velünk, hogy azok Edgar Pinchman ujjlenyomatai, egy szélhámosé, akinek olyan hosszú priusza van, mint a karom. Meglepte őket, mert tudomásuk szerint Edgar Pinchman külföldön él, Görögországban. Ez az, amire Adamson rájött?

Pinchman bólintott.

- Milyen ügyes ember ön, hadnagy. Hogy mindezt egy nap alatt kiderítette.

- Majdnem egy hétbe telt, Pinchman professzor.

- Egy hétbe?

- Erre mindjárt visszatérünk. Mit tud ön mondani Edgarról... vagy Edwardról?

Hosszú hallgatás. Aztán Pinchman halkán megszólalt.

- Meglehetősen ügyes szélhámos voltam, tudja mondta mosolyogva.

- De lebukott.

- Nem mindig. - Mosolya egy pillanatra diadalmasszá szélesedett. - És itt, Ohióban soha. - Aztán nagyot sóhajtott. - Edward egy évvel volt idősebb nálam, de az emberek első pillantásra gyakran néztek bennünket ikreknek. Odahaza, Connorsville-ben csak úgy hívtak bennünket, hogy a Pinchman fiúk. Ez néha nagyon kapóra jött, és sok tréfára adott alkalmat. Hasonlítottunk egymásra, egyforma volt a beszédünk, a járásunk, de a felszín alatt körülbelül annyira hasonlítottunk egymásra, mint a bab meg a banán. Edward elkötelezett, ragyogó tudós volt, és keményen dolgozott. Én viszont ragyogóan értettem hozzá, hogyan kerüljek széles ívben el minden ehhez hasonlót, és hogyan keverjem magam bajba. De Edward mindig kiállt mellettem, minden zúrból kisegített, még hazudott is az érdekemben. Nagyon nehezőre esett hazudni, nekem viszont a természetemben volt. Nagyon szerettük egymást. - Strykerre nézett. - Tudja, régen az emberek szerették egymást.

- Igen, uram, emlékszem rá.

Pinchman fanyar mosollyal bólintott, és újabb sóhaj kíséretében folytatta.

- A bátyám mindig azt hitte, valahányszor bajba kerültem, hogy az lesz az utolsó. Sose vesztette el a hitét bennem, és sose játszotta meg a fölényest. Felnőttünk, aztán az útjaink fokozatosan elváltak egymástól. Ő mint tudós tudományos hírnevet szerzett magának, én meg börtönbüntetések. - Arcáról eltűnt a mosoly. Elkomorodott.

- Tizenkilenc évvel ezelőtt az ő egyéves tanulmányi szabadsága egybeesett az én szabadulásommal egy ötéves börtönbüntetés után. Ő javasolta, hogy kísérem el Görögországba. Fáradt voltam, és örültem az ötletnek. Sok pénzünk nem volt ugyan, de ami volt, elég volt. Engem mindig érdekelt a munkája, és ő mindig azt magyarázta, hogy van érzékem hozzá, és kár, hogy nem maradtam meg az egyetemen, de ezzel, az Isten áldja meg érte, nem bűnöző életemet vetette a szememre. Lassan már azt kezdtem hinni, hogy nem is különbözünk mi annyira egymástól. - Maga elé mosolygott. - A babból banán lett, vagy fordítva. Délutánonként sétálgattunk. Ez nem szokás Görögországban. Egy délután egy teherautó túl gyorsan vette a kanyart, és ott talált maga előtt, az út közepén két középkorú, sétálgató úriembert. Nem tudott mit tenni. Én elvesztettem a lábaimat, Edward viszont jóval többet veszített el.

- Életben van. Utánanéztem.

- Ó igen, fizikailag él. De ő főleg fejsérüléseket szenvedett. Egészséges és boldog, de szellemileg elérhetetlen. Olyan, mint egy kedves, néma kisgyerek. Minden nyaramat vele töltöm.

- Mint Edward Pinchman. Pinchman vállat vont.

- Az egy kis, vidéki kórház. Aligha feltételezhettem, hogy ujjlenyomatot vesznek az emberről, igaz? Nem akartak mást, csak az életünket megmenteni. Két Pinchman nevű férfi volt a kezük alatt, és nem számított nekik, melyik melyik, amíg az egyik meg nem hal. És erre nem került sor. Már hetekkel a felépülésem előtt rájöttem, hogy nem tudják, Edgar vagyok-e vagy Edward. Ezt akkor tudatosítottam, amikor kiderült, milyen reménytelen állapotban van Edward. - Oldalvást Strykerre pillantott. - A fene egye meg... egész életemben azzal foglalkoztam, hogy különböző helyzeteket kihasználtam, nem? Ajándékként fogtam fel ezt a lehetőséget, hogy újra kezdjem. És éreztem, Edward egyetértene velem, ha tudná. Isten a tanúm, elég gyakran hazudott az érdekemben, amikor gyerekek voltunk, így hát elfogadtam ezt a szerepet. A reménytelen beteg hivatalosan úgy szerepelt, mint Edgar Pinchman, és én úgy tértem vissza Amerikába, mint Edward Pinchman.

- Ilyen egyszerű volt?

- Hát, majdnem. Eleinte átkozottul nehezen ment. Persze a fizikai állapotom miatt az emberek sokat elnéztek nekem, meg minden. Én nagy feneket kerítettem annak, hogy a külső megjelenésem megváltozott, viccet csináltam belőle. Ez megnyugtatta azokat, akik csodálkoztak, amiért az

arcom más lett. Tulajdonképpen nem is változott meg olyan nagyon. Ami a magasságbeli és súlybeli különbségeket illeti, nos, az alumíniummankók ezt kellőképpen megindokolták. Edward annak idején Kaliforniában tanított. Mihelyt tudtam, új állás után néztem. Ez azt jelentette persze, hogy elveszítem a katedrámat, de mindenképpen el akartam onnan kerülni, mielőtt Edward barátainak és kollégáinak apránként feltűntek volna az olyan változások, amelyeket már nem lett volna könnyű álcáznom. Edward levelei és baleset előtti beszélgetéseink alapján sokat tudtam az életéről, de az ember az apró részleteken csúszik meg a legkönnyebben, a "nahát, nem emlékszel?" típusú dolgokon meg hasonlókon. Közös tréfák, bizalmas közlések s a többi. Mikor megkaptam Dan ajánlatát, hogy menjek vissza Ohióba, lelkesen lecsaptam rá. - Elmosolyodott. - Amennyire képes voltam csapkodni. Edward és Dan iskolatársak voltak, így hát természetesnek látszott, hogy a régi barátok és a régi otthon kedvéért otthagynom a napsütötte Kaliforniát. Azt hitték persze, hogy megörültem, különösen, amikor egészségi állapotomra hivatkozva, egy év szabadságot kértem, mielőtt megkezdtem volna a tanítást. Az igazság az volt, hogy időre volt szükségem, ha be akartam magolni Edward anyagát, és meg akartam ismerni munkásságát, hogy ezen ne bukjak le. Néha nem voltam biztos benne, egyáltalán képes leszek-e rá. De Dan olyan türelmes volt és annyira elnéző. - Pinchman egy pillanatig zavartan nézett maga elé. - Tudja, volt idő, amikor majdnem azt hittem, sejti az igazságot. De végül sose szólt semmit.

- Dr. Stark nagyon okos ember.

- Igen. Nos, erről van szó. Keményen dolgoztam, elfoglaltam Edward helyét, és azt hiszem, nem végeztem rossz munkát. Mostanáig.

Stryker hirtelen támadt csodálattal nézte az öreg, fáradt embert. Nagyon kemény feladat lehetett, valóban. Nem csoda, hogy Kate annyira vonzódott hozzá, ő, akinek ugyancsak "fel kellett zárkóznia".

Az öreg fátyolos szemekkel folytatta.

- Mielőtt elmentem, elmondtam Edwardnak, mit fogok csinálni. És miért. Sok időt töltöttünk el annak a kis kórháznak a kertjében, méhek és virágok között, a falakon túl az ökrök bögtek... őszintén hiszem, megértette, mit csinálok és miért... bár ezt nem tudta velem közölni. - Lehunyta szemét. Valami nedvesség csillant meg a szempilláin, de nem elég, hogy cseppekké formálódjék. - Mindenesetre szeretném azt hinni. Megszerettem Edward életét. Amikor nyaranta visszamegyek és

elmondom neki, mit csinállok, melyik hallgatómban látok fantáziát és így tovább. A kutatómunkáját nem tudom folytatni, de tanítani tudok. A maga módján ez is egy szélhámosság. - Felkapta a fejét. - A fenébe is, jó tanár vagyok. Ezt még Aiken se tagadta soha.

- ő hogyan jött rá?

- Véletlenül. Tisztára véletlenül. Éppen átkocsizott azon a kis városon, és látta, amikor Edwardot sétálni viszik a tolókocsiján. Feltűnt neki a hasonlóság köztünk, érdeklődött, ki az, és meghallotta az egész történetet.

- Pinchman felsóhajtott. - A magam részéről nem bánom, nincs már annyi évem hátra. De Edward.. - Felemelte kezét, aztán visszaejtette. - Ez az ő élete. Az ő karrierje. Az ő tudományos ígéretét sose töltöttem be, persze. Az emberek feltételezték, hogy ez a baleset miatt van... nos, és úgy is van... de sikerült becsülettel folytatnom. Amikor Aiken az összejövetelen az első célzását tette, tudtam, mi vár rám. Hónapokon, talán éveken át élek kínok között, és mindig ott van a lehetősége, hogy ha belefárad a játékba, elmondja Dannek. Neki megvolt a magas akadémikus szintje, de nekem még a megfelelő egyetemi fokozatom sincs meg, igaz?

- És mi történt?

- A megbeszélés után a szobámba mentem, mintha dolgozni akarnék, valójában azonban azért, hogy rendet teremtsék a fejemben. Arra gondoltam, esetleg egészségi okokból korai nyugdíjazásomat kérem. A hangja elhalkult. Stryker látta, mennyire fájt volna neki otthagyni azt a foglalkozást, amit annyira megszeretett. - Egyszerűen az történt, hogy miután sokáig gyötrődtem ezen a dolgon, elaludtam a székemen. Mikor felébredtem, hideg volt, és nagyon késő. Nem kapcsoltam fel a villanyt. Senki se tudta, hogy ott vagyok. De láttam, hogy Aiken szobájában, a folyosó másik oldalán, még világos van. Korábban beszélt róla, hogy telefonon akar hívni valakit a tengerparton. Hallottam, hogy ott van, valamit dúdolt magában, ahogy szokta, azon az ő undok módján. Nem tudom, mennyi ideig ültem ott, és gyúlt bennem a harag. Aztán nem bírtam tovább. Fölkeltem, átmentem hozzá, és megmondtam neki, hogy nem fogom túrni kisdéd játékait. Kinevetett. - Pinchman arca kipirult, megint elfogta a harag. - Kinevetett! Azt mondta, csúfot üztem Edward élete munkájából, de hogy Edward valószínűleg ugyanezt tette volna. Ezt mondta. Edward korai munkássága amúgy is pocsék. Ekkor ütöttem meg. És alaposan megütöttem. - Egyenesen Stryker szemébe nézett. - Úristen, de jólesett. Folytattam volna, ütöttem volna órákig. Napokon át.

- De nem ütötte.

- Nem. Természetesen nem. Mikor összeszedtem magam, és megbizonyosodtam róla, hogy él, visszamentem a szobámba, és becsuktam az ajtót. - Most emlékezett, és Stryker lélegezni is alig mert, nehogy megszakítsa az öregben az emlékezés fonalát. Pinchman lélegzete lelassult. Elalszik?

- Folytassa - biztatta Stryker nagyon halkán. Pinchman felnézett.

- Hol is tartottam? Ó igen, a szobámban, a kabátomat húztam fel éppen. Nem akartam ott lenni, amikor Aiken magához tér, tudja. De mielőtt elmentem volna, valaki jött a folyosón.

Stryker minden haja szála az égnek állt a tarkóján, mert tudta: most. Most következik...

Pinchman látta elkínzott arcát, és gyorsan lehűtötte várakozását.

- Nem, nem láttam, ki az. Sajnálom. Csak egy... alakot láttam az ajtó homályos üvegén át. Nálam nem égett a villany, csak Aiken szobájából jött fény. Az illető megállt egy pillanatra Aiken szobája ajtajában, aztán bement, és becsukta maga mögött az ajtót. Én vártam valami reakcióra, de nem történt semmi. Először csend volt. Aztán...

- Igen?

- Nevetés. Nem valami kellemes nevetés. Megrémített - mondta Pinchman egyszerűen. Stryker elképzelte, amint az öreg nyomorúságosan, rémülten lapul szobája sötétjében. Előbb leütött valakit, aztán az a hang! Pinchman kemény fickó volt, sok mindent átélt, nem ijedt meg a saját árnyékától. De most félt. Szörnyű nevetés lehetett.

- Férfi volt vagy nő?

- Nem tudnám megmondani. Nem volt neme. Kéjes nevetés, mint egy örült gyereké. Egyszerűen megbénultam. Aztán újabb zajok következtek, valaki fiókokat húzgált ki, morgott... Nem tudom. Én csak álltam ott, képtelen voltam mozdulni. Aztán nyílt az ajtó, és az alak kijött. Végigment a folyosón, és hallottam, ahogy lemegy a lift. Tudtam, hogy egyedül vagyok Aikennel. Néhány percet vártam, aztán sikerült kinyitnom az ajtómat, és benézni az ő ajtaján. Néhány centiméternyire nyitva volt. Láttam a lábait és tudtam, hogy még mindig eszméletlen. Úgy döntöttem, hogy az a másik, akárki volt is az, kirabolta, miközben Aiken ott feküdt. Olyan gyorsan tűntem el, amilyen gyorsan tudtam.

- És otthagya Aikent.

- Igen. Sajnálom. Otthagytam.

Tehát a vér addigra nem érte el az ajtót, döntötte el magában Stryker. Az öreg semmiképpen sem tudhatta, nem is sejthette, hogy míg ő meghúzódott a sötétben, gyilkosság történt.

- Mondja el, milyen volt az az alak a homályos üvegen át? Magas? Alacsony?

- Közepes.

- Ruhája színe?

- Barna, azt hiszem. Sötétbarna.

- Kalap? Kabát?

- Nem tudom, kalapban volt-e... A kabát inkább világos volt. Világos színű volt, mert nem tudtam tisztán kivenni az üvegen keresztül. Érti? Ha sötét lett volna, jobban látszott volna.

- Férfi vagy nő?

- Mondtam már, nem tudom.

- Lehetett Richard Wayland?

- Nos, azt hiszem, lehetett. Az alakja sose volt olyan közel az ajtóhoz... a folyosó közepén állt, érti? Nem hiszem, hogy olyan magas lett volna, mint Richard. De lehetett. De nem, mégse! Richard ő nem.

- Ő vitte haza hétfőn?

- Richard? Igen, ő.

- Amikor öntudatlan volt, többször említette a nevét.

- Mellesleg miért voltam eszméletlen? - kérdezte Pinchman. - Senki se akarja megmondani. Csak mosolyognak, bólogatnak, és azt mondják, pihennem kell. Emlékszem, hogy Richard vitt haza, de be kell vallanom, alig emlékszem, mi történt azután. Összeestem? Néha előfordul velem.

- Nem tudom. Talán. Amikor Wayland nevét említette, nagyon izgatottnak látszott. Mintha figyelmeztetné valamire, vagy éppenséggel másokat akarna óvni tőle. Olyanokat mondott, hogy "takarodj, Richard", meg hogy "el innen, Richard". Megtámadta önt?

- Richard? Engem? Megtámadott? - Pinchman elképedve nézett. - Uramisten, ne legyen nevetséges. Wayland volt maga a kedvesség. Láta, mennyire felizgatott a levél, és felajánlotta, hogy hazavisz.

- Levél? - bámult rá Stryker. - Miféle levél?

- Az irodában találtam, a levelesrekeszemben. Csak az állt benne: "Láttam, hogy megölted az öreget, és pénzt akarok, vagy beköplek a zsaruknak." Kemény, de hatásos. Egyszerű szerkezet, világos írásjelek az egyértelműség kedvéért - tette hozzá fanyarul.

- Wayland látta a levelet?

- Nem. Csak azt, hogy mennyire felizgatott. Magát is felizgatta volna, nem? Szombat reggel még úgy gondoltam, végem van, de akkor maga azt mondta, Aikent megkéselték, mire úgy véltem, mégis kimásztam a csávából, hogy úgy mondjam. Aztán derült égből ott termett ez a levél, és megint benne voltam a pácban. Kísérteties volt, mintha Aiken még élne, hogy engem gyötörjön.

- Szóval, Wayland vitte haza. Aztán mi történt?

- Nos, elhelyezett a székemben, aztán csinált nekem kávé. Én utálom a kávé, de ittam egy kicsit a kedvéért. Azt mondta, később, az órái után visszajön, hogy megnézze, nincs-e szükségem valamire. Azt hiszem, elaludtam. Visszajött Richard?

- Én előbb jöttem - mondta Stryker. - Mielőtt elaludt, kiitta a kávé, amit Wayland készített?

- Nem hiszem - mondta bizonytalanul Pinchman. Mondom, nem nagyon szeretem a kávé, csak a vendégek számára tartok. És bármekkora tehetség is Richard, már ami a hallgatókkal való bánást illeti, a kávéfőzéshez semmi érzéke sincsen. A kávénak szörnyű íze volt.

HUSZONÖT

Liz Olson óvatosan ment fel a hátsó lépcsőn, kinyitotta Kate lakása ajtaját, és bedugta a fejét az ajtónyíláson.

- Kate! - kiáltotta. Választ nem kapott, de hallotta, hogy a távolabbi szobában zene szól. Elindult a hang felé. Az ebédlőből a nappali szobába nyíló boltívhez közeledve a szeme megakadt egy csupasz lábon, amely mozdulatlanul hevert a szőnyegen. A gyomra összeszorult a rémülettől. Berohant a szobába. Mikor meglátta Kate-et, aki teljes hosszában elnyúlva feküdt a szoba közepén, torkaszakadtából felsikított.

Kate is sikított egyet, és halálra rémülten szökkent talpra. Egy percig némán, kimeredt szemekkel bámulták egymást, aztán Liz leroskadott a legközelebbi párnarakásra.

- Uramisten. Azt hittem, meghaltál. - Olyan sápadt volt, mint odakint a hó, és úgy lihegett, mintha minimum egy mérföldet futott volna gumicsizmában. Édes istenem, én azt hittem, meggyilkoltak.

- Én meg azt hittem, most fognak meggyilkolni lihegte Kate a szőnyegről, párnái közé visszaroskadva. - Miért nem vagy az egyetemen?

- Négy óra elmúlt.

- Tényleg? - Kate kábultan nézett a faliórára. Nyilván elaludtam.

- Innivalót!

- Micsoda?

- Adjál valami italt a te összetört barátnődnek - könyörgött Liz.

- Mind a kettőnknek adok. De hallod, ronda dolog így felébreszteni az embert - zsörtölődött Kate, és elvonult az ebédlőbe. - Olyan hangod van, mint a General Motors ötórás szirénájának.

- A mamám mindig azt mondta, operaénekesnek kellett volna mennem.

- Vagy vadászkutyának - jelentette ki Kate, és egy pohár gin-tonikot nyomott barátnője kezébe. - Itt van. Éleszd fel magad.

Néhány percig meghitt csend következett, aztán Liz felmordult.

- Ilyeneket máskor ne csinálj.

- Milyeneket?

- Hogy úgy ülsz itt, mintha azt várnád, mikor dől rád a ház.

- Azt hiszem, hamarosan rám is dől. - Kate szeme váratlanul megtelt könnyel. - Ó, Liz, lassan már tényleg elhiszem, hogy mégis Richard volt az. Hogyan vagyok erre képes? Muszáj hinnem benne. Muszáj bíznom benne.

- Miért? - jajdult fel Liz. - Mi van Richard Waylandben, amitől egyes nők úgy viselkednek, mint az idióták? Régen is így volt, a legtöbb lány, aki az "ügyért" harcolt, csak miatta csinálta. És ő nagyon is tisztában volt ezzel.

- Csak azért, mert sose kezdett ki veled...

- Ó, de hiszen kikezdett - közölte tárgyilagosan Liz. - Megpróbált udvarolni nekem is, mint minden más nőnemű lénynek, aki az útjába került. Automatikus reflex volt ez nála, mint a nyáladzás, amikor citromot szopogatnak valaki előtt. És Richard aztán citrom a javából.

- Nem is tudtam, hogy kikezdett veled. Ezt sose említetted.

- Ne mondd azt, hogy ez még mindig fáj - felelte Liz fél szemöldökét felhúзва.

- Nem, dehogyis. Csak éppen... meglepett.

- Úristen, mind egyformák vagytok azon a tanszéken, te, Dan Stark, Jane Coulter... nem vagytok hajlandók elhinni, hogy valaki, akit szerettek,

rossz ember lehet.

- Jane nemrég telefonált, érdeklődött, hallottam-e Richardról. - Kate a padlóra bámult. - Megkért, hogy azonnal értesítsem, mihelyt jelentkezik. - Felnézett Lizre. - Azt hiszem, Jane valóban látta őt elfutni a múltkor éjjel, tudod. Azt hiszem, Jody is látta.

- A rendőrség is azt hiszi.

- Valóban? - Kate mintha túlságosan fáradt lett volna ahhoz, hogy érdekelje a dolog. - Jane ezt nem mondta, de többé-kevésbé utalt arra, hogy ha valóban Richard ütötte le őt, mikor kiszaladt a szobámból, akkor Richard csak véletlenül került oda, és már úgy talált bennünket, vagyis utána ért oda. Jane azt kérdezte, nem jó magyarázat-e ez?

- És arra mennyire jó magyarázat, hogy miért szaladt el ahelyett, hogy segítséget hívott volna? - kérdezte hűvös hangon Liz.

- Ó, Istenem. - Kate a halántékát dörzsölte. A fejem három részre szakad, mint Gallia. - Felsóhajtott. - Nézd, én szerettem Richardot. Régen. Jane pedig úgy készítette elő, hogy Richard legyen az utódja, ha ő nyugdíjba vonul. És Jody is imádja. Hát csodálsz, hogy valamennyien azt hisszük, ártatlan?

- Kate, az az ember veszélyes. Valószínűleg gyilkos. Te mindig védted őt, amikor hallgatók voltunk, és most is azt teszed. Ez olyan, mint a térdreflex. Mi ellene vagyunk, ti mellette vagytok.

- Szeretném hallani, mit mond ő.

- Ezt szeretné hallani a rendőrség is. - Liz üres poharát nézegette, és felállt. - Egy rakás dolgot el kell olvasnom és ki kell javítanom, és elő kell készítenem egy tesztet. Nem maradhatok itt berúgni veled.

- Nincs szándékomban berúgni. Liz lenézett rá.

- Pedig azt kellene. Talán segítené.

Kate elkeseredetten hallgatta Liz lépteit, amint barátnője lefelé baktatott a hátsó lépcsőn. A fürdőszobában megkereste az aszpirint, mert fáj a feje, bevett egyet, a másodiktól majdnem megfulladt, és még mindig köhögött, amikor megszólalt a telefon.

Mielőtt a kagylót felvette volna, már tudta, hogy Richard az.

Az idő kegyetlenül hidegre fordult, és a nap folyamán latyakká olvadt hó kristályosan csillogó, életveszélyes réteggé keményedett mind a gyalogjárón, mind az útesteken. Borotvaéles, metsző szél hasított be a folyó felől a házak közé, egy pillanatra megtorpant, megfordult, aztán megint fordult egyet, és újult erővel folytatta útját. Kate szorosabbra húzta

magán öreg báránybőr bundáját, és azt kívánta, bárcsak még egy pulóvert húzott volna alája. A cipője újra meg újra belecsúszott a városháza épületkomplexuma előtti, fekete-fehér mintás, kockás teret átszelő vízlevezető árkocskákba. Ez a tér volt a folyópart legújabb ékessége. A havat gondosan eltakarították róla, de a felszíne olyan volt, mint egy korcsolyapálya. Kate előtt ott fénylett egy ugyancsak újonnan nyílt McDonald's étterem ragyogóan kivilágított, négyszögletes kirakatablaka. Odabent, mint a bábuk, apró alakok mozogtak. Melyik vajon közülük Richard? Ott áll a pult előtt? Vagy az egyik asztalnál ül? Az étterem zsúfolásig tele volt... honnan jön ez a sok ember? Tizenegy múlt, a tér néptelen, az utcákon egy lélek sem jár, és mégis, az üvegtábla mögött a helyiség olyan, mint egy hangyaboly, amelyből levágtak egy szeletet, s most az ember egy üveglapon át figyeli a benti nyüzsgést.

Ahogy közelebb csúszkált, látta, hogy a távolság hamis eleganciát kölcsönzött a bentlevőknek. A pult előtt a sorban állók között akadt ugyan néhány jól öltözött férfi, feltehetően a környező toronyházak lakói, akik némi frissítőt akartak még elfogyasztani az éjféli mozielőadás előtt, de azok a kopott alakok, akik egy csésze feketekávé fölé görnyedve üldögéltek, csak a fényt, a meleget és a társaság illúzióját keresték.

Csupa magányos ember.

Egy szélroham félig megpenderítette, egy pillanatig úgy tárult eléje a tér, mintha kaleidoszkópon keresztül nézné. Üres volt, kivéve egy autót, a tér egyik végében, amelyből néhány ember kászálódott ki éppen. A fekete-fehér kockás kövezeten olyanok voltak, mint sakkfigurák egy gigantikus sakktábla távoli sarkában.

Az utolsó tizenöt métert támolyogva tette meg, nekitámaszkodott a szélnek, a szél hajtotta maga előtt úgy, hogy a McDonald's szélárnyékába érve a szó szoros értelmében beesett az ajtón. És a köpenyegforgató szél együtt száguldott be vele a helyiségbe. Egy kósza papírszalvétát táncolva pörgetett az emeletre vezető lépcső alá, és utánafújta azt a két szelet sült burgonyát, amit a söprögetők ottfelejtettek. Az ajtó lendülve csukódott mögötte. A szél, miután néhány sikertelen rohamot indított az ajtó ellen, újabb áldozatok után nézett. Végül is elég nagy a város.

Kate lihegve támaszkodott neki az egyik kiszolgálópultnak, és végignézett a sorban állókon. Richard nem volt köztük. Lerángatta kesztyűjét, beállt a legrövidebbnek látszó sorba, a pulthoz érve kávé és egy Big Macet rendelt, aztán zsákmányával felment a lépcsőn, és keresett

egy asztalt az ablak közelében, hogy Richard megláthassa, ha odaér. Teli szájjal éppen azon bosszankodott, hogy nem vetette le a kabátját, amikor az egyik távoli sarokasztalnál görnyedő alak tántorogva felállt, megtámaszkodott, aztán elszántan elindult feléje.

A férfi már majdnem nekiment, amikor Kate rájött, hogy Richard Wayland az. Wayland elment mellette a férfimosdó felé, és a szája sarkából motyogta oda.

- Menj hátra, egy sarokba.

Aztán továbbment, és a mosdó ajtaja kattánva csukódott mögötte. Kate másodperceken át mozdulatlanul ült, míg végre eszébe jutott, hogy megrágja, ami a szájában van. Wayland szörnyű látványt nyújtott, mintha napok óta nem borotválkozott, nem mosakodott és nem evett volna. Kate összeszedte a holmiját, és odament egy asztalhoz, amelyet részben eltakart egy dísznövény. Még nem látta visszajönni, de a szagát már megérezte. Ideges izzadság- és whiskyszag keserű felhője borította el Kate-et, ahogy Wayland a párnázott pad távolabbi végébe lezökkent.

- Elhoztad a pénzt?

- Elhoztam mindent, amim otthon volt. Körülbelül kilencvenhat dollárt. Pardon, csak kilencvenegy, miután ezt megvettem.

Wayland a Big Macre nézett, a szája megkeményedett.

- Ennek sose tudtál ellenállni, mi? - Megmarkolta a pénzt, amit Kate a kezításkájából vett elő. Kate látta, hogy kezén a bőr szürke, retkes a rászáradt kosztól. Az egyik öklén a var már gennyesedni kezdett. Amikor Wayland arcára nézett, újabb koszrétegeket látott, és néhány karcolást végig a férfi egyik arcán. Az erőszak és az elhanyagoltság nyilvánvaló jelei annyira megdöbbengették, hogy Waylandnek meg kellett ismételnie kérdését.

- Mi történt az arcoddal? - kérdezte nyers, kásás hangon.

Kate odanyúlt az ujjával és megtapintotta a ragtapaszt.

- Nem tudod?

- Tudnom kéne? - A pénzt, amit Kate hozott, egyik zsebébe akarta gyűrti, és tökéletesen lefoglalta az a probléma, hogy hogyan gyömöszölje bele az egészet. Mintha a pénz nem akart volna hozzá menni, mintha jobb helyet is tudott volna, ahová mehetne.

- Richard, te ittál?

Wayland üres szemmel nézett rá.

- Igen, ittam - mondta nagyon gondosan ejtve a szavakat. - És

szándékomban áll tovább inni, amíg tele nem leszek. Akkor hányini fogok, és aztán tovább iszom. Van valami istenverte kifogásod ellene?

- Richard! - kiáltott fel elkeseredetten Kate. - Miért? - Aztán szerette volna visszaszívni a kérdést, mert rájött, hogy Wayland válaszolni fog rá, pedig ő egyáltalán nem akarja tudni. Wayland idegen volt a számára, valaki, aki időközben más lett, s így az utóbbi évek elválasztották azt a régi Waylandet attól a Waylandtől, akit most látott maga előtt. Háborús gyermek, született Vietnamban; titokzatos időszak az életében, évek, amelyekről nem volt soha hajlandó beszélni. Ha kérdezték, tréfával ütötte el a kérdést. És Kate most jött rá, hogy azok a nevetések csak álcázásul szolgáltak.

- Miért? Mert gyilkos vagyok, azért. Mindenki azt mondja. Nem láttad a képmet meg a nevemet minden újságban? Mindig híres akartam lenni, Kate. Emlékszel, hogy mindig híres akartam lenni, igaz? Erről régen sokat beszélgettünk. - Veszedelmesen közel volt hozzá, hogy elsírja magát. - Ez nem lenne elég neked ahhoz, hogy elkezdj inni?

- De hétfő óta hiányoztál!

- Nem, nem hiányoztam. Mindig voltam valahol, egész idő alatt pontosan tudtam, hol vagyok. Minden percben.

- És szerda este? Hol voltál szerda este? Wayland ránézett, görcsösen erőlködött, hogy biztos fókuszban tartsa a szemét, a gondolatait, a fejét.

- Szerda este? Pontosan tudom, hol voltam szerda este, szerda este én... egy... bárban voltam. - Rávigyorgott Kate-re, ostobán, diadalmasan. Pompás választ sikerült kihúznia a cylinderből.

Kate elborzadva bámult rá. Képek merültek fel előtte, eltakarták az elmosódott arcot az asztal másik oldalán: Richard nem akar inni, mert azt mondja: "allergiás" az alkoholra, Richard hétvégi "horgászkirándulásra megy", holott mindig utálta a halat, meg nem tartott találkák, sápadt arcú reggelek, amikor azt állította, egész éjjel nem aludt, mert migrénje volt.

Richard Wayland alkoholista.

Ez volt a baj vele múlt szerda este? Akkor magára hagyta a bosszús Waylandet, és elment a vendéglő női mosdójába. És mikor visszament, Wayland a bárpultnál ült, csupa mosoly az arca. Akkor kezdődött? Mert később váratlanul, értelmetlenül és indokolatlanul ismét dühöngeni kezdett. Akkor azt mondta, Aiken gúnyos megjegyzései miatt dühöng. Valójában azonban azért, mert inni akart? Amikor elrohant, és bevágta maga mögött az ajtót, Aikenhez ment... vagy a legközelebbi bárba?

- Richard! Találkoztál Aikennel péntek éjjel?
- Hát persze. Te is. - A szeme ravaszul csillogott. Mintha azt mondta volna: látod, nem fogsz ki rajtam olyan könnyen!
- Úgy értem, miután tőlem elmentél.
- Uhum. Betegre röhögtem magam, amikor ott láttam fekve, mint egy bábut.
- Tényleg visszamentél az egyetemre? - kérdezte Kate suttogva.
- Wayland szeme alattomosan csillant fel.
- Visszamentem?
- Te ölted meg Aikent? - Ezt meg kellett kérdeznie tőle. Kellett.
- Nem hiszem - jelentette ki Wayland ünnepélyesen. - Megpróbáltam megölni, az ötletet a te egyik könyvedből vettem, tudod, pokolian ügyes, ördögi, de nem hiszem, hogy megtettem. Azaz, nem hiszem, hogy ő tette. - Ezt valami oknál fogva roppant humorosnak találta, csak úgy rázkódott a visszafojtott nevetéstől. - Sssss! - mondta, és körülnézett. - Ne rendezz jelenetet, Kate.

Kate hátrahőkölt. Ezt komolyan csinálja, vagy csak megjátssza magát? Ha hétfő óta részeg, az agya nyilván reménytelenül elborult.

- És mi van Edwarddal?
- Edwarddal?
- Te vitted haza hétfőn?
- Persze. Tudod, Edward kedves öreg fiú. Nincsenek lábai, Kate. Szegény öreg, egyáltalán nincs neki lába. Amin megállhatna. - Megint az elfojtott nevetgélés. - Hazavittem. Nem akarta megölni Aikent, tudod, de olyan izgatott volt, és nem akarta bevenni az orvosságot, hát én beletettem a kávéjába. Nem vette észre.

- Te tablettákat tettél a kávéjába? Wayland kihúzta magát.
- Csak egyet! Nem vagyok hülye! Tudod, én mindent tudok a tablettákról. Vietnamban szanitéc voltam. Szegény öregre ráfért az alvás, erről van szó. Segítettem neki elaludni. Én rendes fickó vagyok ám, ha nem tudnád. Igazán rendes fickó vagyok.

- Richard... szerdán este elmentél az egyetemre, és elvitted Aiken kéziratát?

- Micsoda kéziratot?
- Nem sokat tudok róla. Nyilván Aiken éppen befejezett egy könyvet, valami lovasságról, "Cavarly"ról, vagy micsoda. A nő...
- Lovasság? Cavalry?

- Igazából nem is tudom, csak a címét láttam. Valami ilyesmi. Dannek akartam odaadni, de neki levágták a fülét...

- A fülét? - Wayland úgy ismételte el a szót, mint egy papagáj, és közben mereven bámulta a lányt. Dan fülét?

- Ott voltál az egyetemen, Richard? Wayland bólintott.

- Meg kellett akadályoznom, Kate. Nem hagyhattam, hogy elvigye.

- Szóval, a kéziratot? Úgy érted, hogy valamit elvett tőled? - Csodálkozva meredt Waylandre, ahogy ez az új lehetőség felmerült benne.
- Úgy érted, Aiken ellopta a munkádat? Whitmanról és a polgárháborúról? Erről beszélt Edward?

- Ellopta az én munkámat? Hát ez micsoda ötlet? kérdezte Richard, és mintha hirtelen tökéletesen kijózanodott volna. - Megköszönte nekem, nem emlékszel? Volt pofája megköszönni nekem a kocsiban. Azt mondta, nekem köszönheti, ha híres lesz. Az én hibám - mondta, és elsírta magát. - Az egész az én hibám! Nem tudtam, hogy elveszi, sose hittem volna, hogy elveszi.

- Mit vesz elő

- Ezért a seb rajtad? Mert elolvastad? És Dan? És Jane... szegény Jane. Minden az én hibám. Minden az én hibám. Most ti mind utáltok engem, pedig nem is akartam, nem szándékosan csináltam.

Kate tudta, hogy sose tudja meg, mi az igazság, míg Waylandet ki nem józanítja.

- Gyere, drágám. Menjünk haza - mondta, és fölállt. Megfogta Wayland karját. Wayland meglepően készségesnek mutatkozott. Nehézkesen, de engedelmesen felállt, és megállt mellette. Aztán elindultak. Wayland piszkos, borotvátlan arcán még mindig széles, kedves mosoly terpeszkedett.

- Nem haragszol rám, Kate, ugye?

- Nem, Richard, egyáltalán nem haragszom. Hazamegyünk, megfürdesz, csinálok neked kávé...

- Kávé csinálsz nekem - vigyorgott Wayland. Miből csinálod a kávé?

- Miközben lebotorkált a lépcsőn, rázta a hangos kacagás. A vendégek megfordultak, egyesek mosolyogtak, mások bosszúsan nézték. Kate még sose támogatott részeg embert, és olyan bonyolultnak találta, mintha egy üres zsákot kellene lökdösnie. Nagy nehezen sikerült eljutnia vele a kijáratig, és kilöknie maga előtt az ajtót. Érezte, hogyan tántorodik meg Wayland, amint belekap a szél. Őket várta odakint.

De nemcsak a szél várt rájuk.

- Oké, Kate... most elvisszük.

Férfiak vették körül őket a sötétben. A sötétség még sötétebbnek tűnt a benti ragyogó fény után. Az egyik férfi magas volt: Toscarelli őrmester. Kate felismerte a hangjáról. A másik, alacsony férfi oldalt állt, kezét zsebébe mélyesztve, lábait megvetve nekitámaszkodott a szélnek.

Stryker.

- Hallgassák meg előbb... - kezdte Kate, de Richard szembefordult vele. A jókedve egy csapásra elpárolgott.

- Te kurva - sziszegte. És rohant.

Azok meghökkenve álltak. A tántorgó bohóc egy pillanat alatt vademberré változott. A szél, talán felismerve a vademberben a rokon lelket, bekapcsolódott a játékba, és egy pompás rohammal ólmos esővel súlyosbított támadást indított ellenük.

Ha fentről nézte valaki, akár komikusnak is tarthatta volna a látványt, mert a szél olyan erővel rontott rájuk, hogy a szó szoros értelmében birkózva tudtak csak előrenyomulni. A határtalannak tűnő téren egy pillanatnyi előnyével Wayland jókora egérutat nyert, mert a szél rohamát megelőzve futott, s a szél most üvöltve száguldott az üldöző rendőrök szétszórt csoportja után. A szél összevissza nyargalt, akár egy szeszélyes, óriás gyermek, amely szétszórt babái után rohangál. Lábuk alatt csupa jég, olyanok voltak, mint egy jégtáncos bohóccsapat. Egy pillanat alán eltűntek Kate elől, s a szél, miközben vidám süvöltéssel hordozta az elszórt kiáltozásokat, a térről felsüvöltött a közeli házak tetejére, és nekiállt leszerelni egy televíziós antennát.

- Maguk követtek - mondta Kate fojtott, színtelen hangon. - Figyeltek és követtek.

- Gondoltuk, hogy találkozik magával - mondta Stryker ugyancsak fojtott hangon. Az alakja még mindig sötétbe burkolózott.

- Természetesen. - Kate széles, üres mosollyal nézett rá. - Hát ki másban bízhatott volna?

A szél pillanatnyilag beleunt játékába. A néptelen téren afféle robbanás utáni csend honolt. Üres, kíváncsi csend. Kate hallotta, hogy a távolban egy autó dudál, valaki kiált, egy teherhajó morgolódva igyekszik a folyón terhével a tó felé. A hideg mintha még dermesztőbbé vált volna ebben a hirtelen támadt csendben, és Kate úgy érezte, mintha minden, minden jéggé fagyott volna körülötte.

Önmagát is beleértve.

HUSZONHAT

Nem állították meg, hagyták, hadd menjen el a térről. Miután a csalétek szerepét betöltötte, többé nem volt rá szükségük. Szabad volt, szabadabb, mint valaha. Emlékezetében ott kísértett Richard szeme, benne a pánik és a csalódottság, és csak mikor otthon találta magát, tudatosodott benne, hogy hiszen hazahajtott. Szörnyen kimerültnek érezte magát, mégis még jóval éjfél után is virrasztott. A szél egyenletes, süvöltő orkánná erősödött, meg-megzörgette az utcákat szegélyező, kopasz fák ágait. Korábban az autórádió figyelmeztetést sugárzott, hogy hóvihár közeledik északról, de a hó még nem eredt el újból. Csak a testetlen szél gyötörte a házat.

Amikor a bejárati csengő megszólalt, a szíve akkorát ugrott, mint hal a horgon. Az ablakhoz ment, megpróbált kinézni rajta, aztán ledörzsölte az üvegről konyakos leheletét. Odalent egy felülnézetből megrövidített, ismerős alak toporgott, szövetsapkája az orráig lehúzva.

- Menjen a pokolba! - kiáltotta, elég hangosan, hogy az alak az ablakon át is meghallhassa. Az megfordult, felnézett az ablaküveg mögött homályosan kirajzolódó sziluettre.

- Engedjen be. Beszélnem kell magával.

- Nem - mondta ő, és megnyomta a gombot. Odalent kinyílt az ajtó. Aztán visszarahant a nappali szobába, a fal felé fordulva letérdelt egy párnára, és nekiállt ócska, öreg köntöse ujjával dörzsölgetni az arcát. Hallotta a férfi lassú, fáradt lépéseit, ahogy felbaktat a lépcsőn, néhány lépést tesz a szobában, aztán megáll.

- Mi történt a bútoraival?

- Nincs bútorom, és vegye le a cipőjét, mielőtt rálép a hatezer dolláros, kézi szövésű szőnyegemre.

Stryker visszahátrált az előszobába, lerúgta nedves cipőjét, visszament a nappaliba, és megállt. Ahogy Kate ott ült, Strykernek Alice gombán ülő hernyója jutott eszébe a Meseországban. Szerette volna tudni, melyik oldalába harapjon a gombának, hogy nagyobb legyen tőle. Kisebbnek már nem is érezhette volna magát. A szoba tágas volt, és eltekintve a párnáktól,

egy sztereó berendezéstől és A Szőnyegtől, üres. A szőnyeg üde volt, és lágy, mint egy napsütötte gabonátábla.

- Szép ez a szőnyeg - mondta Stryker óvatos bevezetőként. - Melegíti a lábat.

- Elfogták?

- Nem, meglépett.

- Szóval azért jött ide, hogy várjon rá?

- Nem... Nem tudom, mit fog tenni, de ide nem jön.

- Hála Istennek.

- Sajnálom, Kate. Figyeltettem magát, de ez volt az egyetlen lehetőségem. Ezt nyilván belátja. Nem akar rám nézni?

- Nincs magán semmi, amit látni szeretnék.

- Mennyi pénzt adott neki?

- Körülbelül kilencven dollárt.

- Ez elég lesz egy ideig, hogy részeg maradjon. Stryker olyan hosszú ideig hallgatott, hogy Kate

végül megfordult, fölnézett rá. Stryker időközben elhelyezkedett a szőnyeg közepén, és keresztbe tette a lábait. A gallérja félig kiállt a pulóvere alól, a sálja az ölébe lógott, könyökét a térdére, állat összekulcsolt kezére támasztotta. A szeme lehunyva. Talán elmélkedik? Kate úgy döntött, nem, nem elmélkedik.

- Ha nem hiszi, hogy Richard idejön, miért jött ide? - kérdezte reszketeg hangon.

- Azért jöttem ide, hogy Richard Waylandről beszéljek magával, ez nyilvánvaló. Mikor csábította el Adamson Waylandet?

Kate úgy érezte, cseppnyi ereje sem maradt, és képtelen akár védekezni, akár Richardot megvédeni. Tisztában volt vele, hogy Stryker addig nem megy el, amíg meg nem kapja, amit akar. Ha lett volna egy csepp maradék ereje hozzá, nekiment volna, így azonban csak visszahanyatlott párnákból összedobált fészkére, és sírt. Stryker túl sok volt neki.

Stryker életében nem érezte magát ennyire átkozottul. Mozdulatlanul ült, és várta, hogy Kate abbahagyja a sírást. Ahogy a lány lehorgasztotta fejét, göndör haja alól kivillant fehér tarkója. Apró, csupasz lábait maga alá húzta. Körülbelül kilencévesnek látszott. Amikor sírása csuklássá fajult, Stryker kiment a konyhába, és éppen egy marék papírtörülközővel tért vissza, amikor Kate köntöse ujján elfogyott az utolsó száraz folt is.

- Csak mondja el - mondta csendesen. - Vagy figyeljen, majd én elmondom magának. Azt hiszem, a lényeges részét már az elején sejtettem. Egy háromszög esetén a mese általában mindig ugyanaz.

- Csak a nemek változnak, hogy tönkretegyék az ártatlanokat? - kérdezte Kate elfulladva.

- Nincs ez egy kicsit túldramatizálva?

- Ez dráma volt. Ez a lényeg. Szörnyű. Én tizenhét éves voltam, Richard tizenkilenc. Halvány fogalmunk se volt olyasmiről, mint szexuális aberráció, és egyáltalán semmi elképzelésünk nem volt a világról.

- Én azt hittem, Adamson távol tartotta magát a hallgatóitól.

- Valóban. De úgy látszik, Richarddal kapcsolatban nem tudott uralkodni magán. Richard hallgató-asszisztense volt abban az évben, amikor Aiken a nagy, összefoglaló mitológiai művének a tárgymutatóját készítette. Egyik este sokáig dolgoztak, aztán Aiken elvitte Richardot vacsorázni, majd vissza a lakására. Berúgatta, aztán... nosza. Régi mese, igaz? - Elnézett az ablak felé, ahol a szél az ablak zárját feszegette. Emlékszik, milyen naivak voltunk akkor? Odakint, a nagy Amerika szívében, ahol a "meleg" még azt jelentette, hogy meleg, ahol... - a hangja megbicsaklott. Nem tudtam, mit csináljak. Nem tudtam, hogyan segítek rajta. Nem tudtam semmit. Amikor elmondta nekem, elhánytam magam. El tudja képzelni, mit érzett erre ő? - Kate már nem tudott uralkodni a hangján.

- Nyugalom - mormolta Stryker. Kate nagyot lélegzett.

- Richard se tudta, mit csináljon. Természetesen föladta Aiken mellett az asszisztensi állást. Aiken nem szólt semmit.

- Richard kirúgathatta volna.

- Erre nem is gondolt. Ne felejtse el, Aiken volt a tanszék, mi csak kölykök voltunk. Richard csak annyit tudott, hogy hagyta megtörténni, nem is próbálta megakadályozni. Hogy még... élvezte is. Így aztán akkor és ott eldöntötte, hogy ő homoszexuális.

- Kissé radikális döntés.

Kate majdnem könyörögve nézett föl rá.

- Miután elmondta nekem, az érintését is alig bírtam elviselni, de azért megpróbáltunk szeretkezni, és ő... nem tudott. Impotens volt. Ér re azt mondta: íme, a bizonyíték.

- Egy frászt.

- Hát persze, most már én is tudom. De akkor tizenhét éves voltam, és

nem jártam mással Richard előtt. Nem tudtam, mit tegyek, hogy megint férfinak érezze magát... Nem ismertem a trükköket, amelyekkel kíváncsiságot tehettem volna magamat a számára. Undoknak és ostobának éreztem magam. Olyan voltam, mint egy darab fa.

- Szóval, ezért hagyott Adamson Richardra ötvenezer dollárt, és magára tízet? Mindkettőjüket megbántotta. Sejtettem, hogy ilyen oka lehet.

- Pénzt hagyott ránk? - kérdezte elképedve Kate.

- Igen. Nem tudtam eldönteni, hogy ezt vajon múltbeli vagy jelen bűnök ellensúlyozására tette-e. Múlt? Később nem voltak...

- Ó, nem! Csak egyszer fordult elő. Mindig csodáltam, hogy Richard visszajött, pedig tudta, hogy találkozni fog Aikennel. Gyűlölte.

- Wayland azért jött vissza, mert Stark volt az egyetlen, aki alkalmazta, bár a katonai minősítése úgy szólt, hogy "alkoholista". Pszichiátriai javaslat alapján szerelték le, mert állandóan berúgott, és verekedéseket provokált a saigoni "meleg" bárókban. A katonai pszichiáterek szerint ezzel valami korai traumát bosszult meg. Amikor ezt a jelentést elolvastam, a többi már világos volt. Arra azonban képtelen vagyok rájönni, mi történt köztük péntek éjjel, hogy idáig fajult a dolog.

- Sehová se fajult a dolog péntek éjjel vagy akármelyik másik éjjel - jelentette ki határozottan Kate. Stryker sajnálkozva nézett rá.

- Elismerte, hogy visszament oda, elismerte, hogy látta ott feküdni, és nevetett rajta.

Kate tágra nyílt szemmel nézett rá.

- Ezt honnan tudja?

- A két férfi, aki a maguk melletti bokszbán ült, Casey és Grabowsky, rendőrök. Utálják egymást, ezért nem kellett megerősíteniük magukat, hogy jobb híján a maguk beszélgetésére figyeljenek.

-Azért voltak ott, hogy szaglásszanak utánunk?

Stryker nagyot sóhajtott.

-Kate, maga úgy bízhat Richard Waylandben, mint egy prófétában, de én zsaru vagyok. Én senkiben sem bízom, különösen nem egy részeges alakban, aki egyszer talán már megtámadta magát. Azért voltak ott, hogy megvédjék magát, ha bármi történnék. Ha például Wayland megpróbálna a másik szemével is csinálni valamit.

Cseppnyi elégtételt sem érzett, amikor látta, hogyan sápad el Kate. Ez a lehetőség nyilván sose jutott igazából Kate eszébe.

- É... értem. - Ujjával megérintette a szeme alatt a sebhelyet. - De megkérdezte tőlem, mi ez. Megkérdezte, mi történt velem. Nem tudta.

- Uhum. Miért ment vissza pénteken a tanszékre... azért a titokzatos kéziratért?

- Pénteken nem volt ott a kézirat. Stryker egy pillanatra meghökkent.

- Helyes. Szóval tényleg nem volt ott. Akkor... ó, a fenébe! Hát persze. Az inzulin. Erről van szó. De ha útközben felhajtott néhány pohárral, aztán ott találta fekve a földön...

- Ó, nem... - nyöszörgött Kate.

-Kate... Vietnamban, ha berúgott, összeverte a homokosokat. Ha múlt pénteken részeg volt, és összeakadt azzal a homoszexuálissal, akit legjobban gyűlölt, és az ott feküdt a lábainál... - Elhallgatott. Védekezhetne pillanatnyi elmezavarral, gondolom, egy jó pszichiáter és egy jó ügyvéd segítségével. Megtörténhetett pontosan így is, Kate. Pinchman látott egy alakot, hallotta a nevetést...

Kate fuldokolva lélegzett, és védekezően tartotta fel a kezét.

- Már nem olyan biztos a dolgában, igaz? - kérdezte Stryker. Kate a fejét rázta, és nem mert Stryker szemébe nézni. Egy könnycsepp a térdére hullott, mire ő dühösen rávert az öklével egyszer, kétszer.

Stryker a zsebébe nyúlt, és előhúzta szivartárcáját.

- Megengedi, hogy rágyújtsak?

- Azt hittem, magának nem szabad dohányoznia. Stryker undorodó fintort vágott.

- Ne kezdje maga is! - Meggyújtotta a szivart, tovább fintorgott, felállt, kiment a konyhába a szemétládához. Kate hallotta, hogy szitkozódik odakint.

- Mi baj van? - kiáltott utána.

- Egy macska van a kredencben. Azt hittem, porcelán, míg el nem nyávogta magát. Pokolian megijesztett.

- Ez csak Hodge. Nem bánt. Stryker visszasétált a szobába.

- Hodge-nak hívták Sámuel Johnson macskáját.

- A macska is ezt mondja.

- Ekkora istenverte macskát életemben nem láttam. Milyen nehéz?

- Tíz kiló. Mezítláb.

- Pokoli egy macska. - Stryker leült. - Ezért nem telik magának bútorra?

- Maga most azon ül, ami miatt nem telik nekem bútorra - próbált meg

Kate koncentráltan előzékeny színben feltűnni. Egy percig habozott, aztán vontatottan megkérdezte:

- A maga kémei... elmesélték, hogy megkérdeztem Richardot, mit tud a kéziratról?

- Igen, elmondták.

- És mit mondott? Hogy az ő hibája volt. Én nem hiszem, hogy pontosan úgy gondolta. Én azt hiszem...

- Kate. Hagyja abba. Ne próbáljon meg makacsul értelmet belemagyarázni abba, amit egy részeg beszél. Amióta ez az ügy tart, csupa olyan dolgot mondtak nekem, amiknek semmi közük egymáshoz... egy angol tanszékhez képest maguk igazán pocsékul kommunikáló társaság.

- De nem olvasta el a kéziratot? - kérdezte Kate.

- A kéziratnak lába kelt, amikor magát és Starkot megtámadták. Nem tudta?

- Nem. Szóval ezért... - Egy pillanatra elhallgatott, aztán folytatta. - Ezt kereste vajon a gyilkos, amikor feldúlta Aiken dolgozószobáját? Mintha maga azt mondta volna, hogy az csak fal volt, mármint az állítólagos rablás.

- Kezdem azt hinni, hogy tévedtem. - Stryker Kate-re mosolygott. - Remélem, ezt jól megjegyzi magának, mert nem sokan hallották még tőlem.

- Ha tudni akarja, mi volt a kéziratban, miért nem kérdi meg a gépírónőt? - kérdezte Kate.

- Mert nem találom. A szomszédok szerint elment a szüleihez, amíg a férje kórházban van, de nem tudják a szülők nevét. Pinsky most a kórházakat járja, és a férjet keresi. - Felállt. - Biztos benne, hogy "Cavalry" volt az a szó? Lovasság? Nem "Calvary"ő Kálvária?

- Kálvária?

- Stark azt mondta, "calvary". Biztos vagyok benne.

- Angolban könnyű összekeverni a két szót.

- Az angol tanszék vezetőjének?

- Hát persze. Ez nem mentális, hanem fizikai kérdés. "Calvary" könnyebben kimondható, ez jön először az ember nyelvére.

- Nem ad elő valamit Wayland, ami összefügg a Bibliával?

- De igen. Valamennyien adunk elő ilyesmit időnként. Szóval, senki se bizonyította be, hogy Káin ölte meg Ábelt, tudja? Vagy hogy...

- Ó, hagyja abba.

- Mit hagyjak abba?

- Hogy másra tereli a szót. Mind ezt csinálják, többek között ezért örülök bele ebbe az átkozott ügybe. Stryker abbahagyta a fel-alá járkálást, és Kate-re nézett. - Ez az egyik ok.

- És mi van az orgonákkal?

- Az a másik ok - jelentette ki Stryker, és még mindig Kate-et nézte. - Azt hiszem, magának le kell feküdnie. Rémesen néz ki.

- Ez ajánlat?

- Nem. Ha az lenne, azt mondtam volna, nekünk le kell feküdnünk, mert maga olyan remekül néz ki. Érti a különbséget? - A szeme Kate-en nyugodott, de nem látta a lányt. - Volt ügynöke?

- Kinek?

- Adamsonnak. Adamsonnak volt ügynöke?

- Valószínűleg. Dan tudhatja.

- Nahát, köszönöm.

- Vagy az ügyvédje tudhatja. Vagy a kiadója. Stryker bólintott.

- Helyes. Utánanézek. Feküdjön le.

- Mihelyt maga elment.

- Miért, zavarok? Attól fél, hogy ellopom az ezüstöt?

Kate értetlenül nézett rá.

- Miért van maga itt?

- Mert odakint hideg van.

- Nem megy el innen, igaz?

- Nem. Ez a szőnyeg megteszi.

- De miért?

- Doktor Johnsonról akarok csevegni a macskájával. - Halomba dobált néhány párnát. - FEKÜDJÖN LE!

Kate felállt, elindult kifelé, aztán visszafordult.

- Azért, mert azt hiszi, Richard esetleg visszajön?

- Nem egészen. Azért, mert nem tudom, mit fog csinálni Richard. Éppen úgy nem tudom, mit fog maga csinálni legközelebb. Különben is, mire én áthajtok a városon hazáig, már éppen ideje lesz felkelni. Nincs szíve, kislány! Nincs lelke, nincsenek finomabb...

- Jó éjszakát - mondta Kate, és otthagyta Strykert. Túl fáradt volt ahhoz, hogy egy örültsel vitatkozzék.

HUSZONHÉT

A könyv üres volt.

Halogatta, nem nézett bele, ízlelgette a várakozás perceit, és most semmi. Az éjjeliőr káromkodva tette vissza a könyvet a polcra a többi könyv közé. Két napja már, és nincs második fizetség. Még egy napot ad neki, de ha holnap este sincs ott a pénz, megszorítja a hurkot.

Vigyorgott.

Talán az áldozata is ott ült ma vagy tegnap, nézte azt a könyvet, figyelte, ki jön be, ki veszi le a polcról.

Normális körülmények között senki, sose nyúlt ahhoz a polchoz. Pokolion poros volt.

Meglehetősen unalmas téma, gondolta.

De ideális az ő céljaira.

Az első úgy ment, mint a karikacsapás. Az áldozat napközben tette bele a pénzt, ő pedig éjszaka vette ki. Semmi kapcsolat, semmi veszély. De az első fizetség semmiség volt, kísérlet. Amire most vár, az a nagy falat.

A vigyora haragos fintorba torzult.

Helyes, gondolta.

Várok.

De nem várok örökké.

HUSZONNYOLC

Tízezer mérfölddel északabbra, Kanada sarki síkságainak lapos mezői fölött széles hidegfront indult útnak, és haladt kitartóan dél felé. Mögötte a magasban sötéten terpeszkedő, jégdarabkákkal terhes viharfelhők tömege nyomult előre, mint egy mérhetetlen faltörő kos. Ahogy a front a kietlen tundrától távolabb kerülve behatolt Saskatchewan és Észak-Ontario melegebb, erdős tájai fölé, a felhőkben a jégrészecskék összetapadtak, megszámlálhatatlan változatban bonyolult, apró, hatszögletű, pehelykönnyű kristályokká formálódtak.

Mire a hidegfront áthaladt a Nagy Tavak felett, már a magas légköri áramlatok örületes energiája se tudta tovább hordozni a hópelyhekké

alakuló jégkristályokat. A vihar nekiállt leszórni terhét.

Szombat reggel alig valamivel hét óra után lehullottak a vihar előhírnökei, az első pelyhek Grantham elővárosának már eddig is beborította kertjeire. Az éjszaka sötétje észrevétlenül olvadt bele a hajnali sötétségbe, bár valójában a hajnal meg sem érkezett, mert a felhők elzárták előle az eget. A hőmérséklet valamivel a fagypont felettől mélyen a fagypont alá süllyedt, és aki szembe mert szállni a széllel, annak számára még dermesztőbbé vált. A madarak az ereszek alá bújtak, a kutyák és a macskák hazamenekültek, vagy meghúzták magukat valahol, akárhol, ahol helyet találtak maguknak. A szél diadalmasan üvöltött: végre úr lett a föld fölött.

És Stryker, amikor felébredt az aranyszínű szőnyegen, tudta, ki gyilkolta meg Aiken Adamsont.

A rádió szerteszágározta a viharjelzést, az utakon mégis összetorlódott a forgalom, különösen a szupermarketek környékén. Stryker elfintorította orrát, mikor a Kate szomszédságában levő szupermarket mellett elhajtott.

- Siessünk, halmozzuk fel, amit tudunk az áruhalmozók előtt - idézte magában morogva apja egyik kedvenc mondását.

Aztán félrerántotta a kormányt, hogy kikerüljön egy nőt, mert az vakon lépett le a kanyarban, óriási, barna papírzacskókat cipelve, amelyek eltakarták előle a kilátást. Határozott léptekkel vonult át az úttesten, de Stryker majdnem egy pékség teherautója alá került, mert az, miután egy darabig a sárban pörgette kerekeit, hirtelen lendülettel nekiindult, és a latyakból egyenest elébe csúszott.

Más jelzések is érkeztek.

Stryker suttogva beszélt Kate telefonján, nem akarta felébreszteni a lányt, és nem akarta, hogy magyarázkodnia kelljen. Még nem. Előbb a kapitányság.

A kórház is szemmel láthatóan teljes üzemben volt, felkészült. Több nővér nyüzsgött benne, és több kék ruhás segédszemélyzet, mint normális körülmények között szombat reggel. Fehér, vízhatlan köpenyes férfiak tisztogatták a hótól, szórták be vastagon sóval a mentőautó-parkolók körül az utat. A felhajtó mellett fűrészbakok sorakoztak, hogy kósza autók rá ne tévedjenek a mentők feljárójára. Később majd megindul a vihar áldozatainak áradata: törött lábak, szívrohamok, hipothermiás öregek, megzúzódások és súlyosabb sérülések is, a vihar bezártságában gerjesztett verekedések eredményei.

Stryker Stark szobája előtt talált rá Toscára.

- Elhelyezted az embereket?

- Kettőt erre az emeletre és kettőt Pinchmanéra takarítóköpenyben, négyet segédorvosként, azok fehérben mászkálnak, és négy rendőrnő mint nővére. Még mindig havazik?

- Még mindig. És még rosszabb lesz.

- Figyelj. Mi van Neilsonnal és Pinskyvel? Hol az ördögbe vannak?

- Pinskyt hazaküldtem. Az egyik gyereke beteg.

- Megtalálta a gépirónőt?

- Megtalálta. A férje ágyánál ült a St. Mary Ignatius menhelyen. Most állapították meg, hogy a férfinak rákja van, előrehaladott stádiumban, és legfeljebb néhány hét van hátra az életéből. A nő is elég rossz bőrben van.

- A fenébe. Ez borzasztó.

Stryker bólintott. Egy lázas órát töltött el a kapitányságon, míg összerakta magában a képet.

- Pinsky azt mondja, nem sok értelme volt annak, amit a nő mondott, de egyvalamit meglehetősen határozottan állított: hogy ugyanis a férje betegsége "ítélet" fölötté, amiért legépelte Adamson kéziratát. Azt mondta Pinskynek, hogy azzal a kézirattal az ördög költözött a házukba. Ha a férje meghal, apácának megy, hogy a "bűnéért" vezekeljen.

- Úristen, mi volt abban az átkozott kéziratban?

- Úgymond "bebizonyította", hogy Krisztus végül is nem halt meg a kereszten, hanem lelépett Mária Magdolnával, és valahol Franciaországban telepedett le. Létezik valami szekta állítólag, ott a székhelyük, és azt állítják, hogy egyenes leszármazottaik.

- Örültség - háborodott fel Tosca katolikus szíve.

- Lehet. Nem tudom. De Adamson ügynöke azt mondta, hogy nagy húzást csinált vele. Szerinte nagyobb ügy lesz, mint a Bermuda-háromszög, de hol a pokolban van a kézirat? Nem kapott csak egy vázlatot meg az első két fejezetet, amit Adamson már hónapokkal ezelőtt megküldött neki. Most követeli a folytatást. Miután Adamson naplóját elolvastam, el tudom képzelni, mi lehet az a "nagy húzás". Gondolom, te is el tudod képzelni.

- És ezért nyírták ki?

- Azt hiszem. De nincs rá bizonyítékom.

- Hol van Neilson?

- Ügyeket intéz. - Az ajtóra nézett. - Hogy van Stark ma reggel?

- Sokkal jobban. Akarsz vele beszélni?
- Mindenképpen. Aztán Pinchmannel.

A hó már nem elszórtan szállingózott, hanem szakadatlanul, sűrűn hullott. A szél rátapasztotta a falakra, a fákra, a földre, az utcákon úgy sodródott, mint egy folyó, a sarkokon megtorpant, önmagával találkozott, aztán örvénylően kavargott felfelé.

A kórházban minden lámpa égett. Stryker az udvaron át tisztán látta, amint a szemben lévő pavilonban, az ágyneműraktárban egy nővér és egy fiatal orvos komolyan beszélgetnek. Pinchmanhez fordult.

- Remélem, nem fárasztom, uram.

- Nem. Kérem, maradjon, ameddig tetszik. Nem hiszem, hogy sok látogatóm lesz, ha egyszer rájönnek, ki is vagyok valójában - mondta szomorúan Pinchman.

- Tudja, én azt hiszem, őket egy cseppet sem zavarja, hogy maga Jake Laredo - mosolygott Stryker. Kate szerint manapság vadnyugati regényeket írni majdnem státusfoglalkozásnak számít.

- Nem is arra gondoltam, hanem arra, hogy elfoglaltam a testvérem helyét. Nincs egyetemi végzettségem. Dan kénytelen lesz...

- Dan Stark már jó ideje tud az ön csalásáról mondta Stryker. - Azt mondja, nagyon tisztelte az ön testvérét mint akademikust, de mint tanár, Edward némi kívánnivalót hagyott maga után. Önt ezzel szemben született pedagógusnak tartja. És szerintem az egyetemen arra van szükség.

- Aiken mondta meg neki?

- Nem. - Stryker ismét kinézett az ablakon: a nővér és a fiatal orvos abbahagyta az ágyneműszámlálást, vagy amit éppen csináltak, és önfeledten csókolóztak. Egy darabig egykedvűen nézte őket, aztán visszafordult Pinchmanhez. - Stark kezdő egyetemista korában az ön testvérével kézilabdázott. Edward egyik kezén anyajegy volt. Az önén nincs. A többit kiokoskodta magának. A háborúban a titkosszolgálatnál volt tiszt. Sok mindent tudott az alkalmazottairól, sok esetben jóval többet, mint amennyit Adamson. A különbség csak az volt köztük, hogy Stark, amit tudott, jóra fordította, arra, hogy az embereket talpra állítsa, nem pedig hogy tönkretégye. Hogy segítsen nekik felülkerekedni gyengeségeiken azzal, hogy bízott bennük, és támogatta őket. Sok szempontból figyelemre méltó ember... de sokat kockáztatott. Rettenetesen sokat. Azt hiszem, erre most már ő is rájött.

- Richardra gondol? - kérdezte szomorúan Pinchman. Még mindig

nehezen hitte el, hogy Wayland, aki mindig maga volt a kedvesség, valóban megpróbálta megölni őt. Ezt meg is akarta mondani Strykernek, de észrevette, hogy az most már nem csak szórakozottan bámul ki az ablakon, hanem koncentráltan, feszülten figyel. - Mi az? - kérdezte, és kicsit jobban kihajolt az ágyból, hogy ő is lásson valamit.

Szemben, az udvar túlsó oldalán, a vihar kormos sötétjében egy fényesen kivilágított ablak keretében két ember csókolózott önfeledten. Kicsit meglepte, hogy Stryker úgy viselkedik, mint egy kukkoló, de... Stryker olyan hirtelen fordult hátra, hogy Pinchman riadtan bámult.

- Azt mondta, Mr. Pinchman, hogy kapott egy zsaroló levelet.

- Igen. Hétfő reggel. A levélrekeszben volt.

- Hogy szólt a levél?

- Hogy az írója tudja, én öltem meg Aikent, ami nem igaz, és hogy...

- Várjon. Hogyan szólt pontosan? Pinchman elgondolkodott.

- Valami olyan, hogy "láttam, hogy maga..."

- Igen, igen! - kiáltott fel diadalmasan Stryker, és az ablakra mutatott.

- Először azt hittem, Wayland akarja ezzel elérni, hogy ön ne beszéljen arról, amit látott vagy hallott, de most... nézze!

- Mit nézzek?

- Őket. Szemben velünk. A földszintről nem látnak semmit. Ha ön ott lenne a folyosón, az ajtó előtt, nem látná őket. De innen olyan tisztán látszanak, mintha színpadon lennének. Mi van Adamson granthami, negyedik emeleti szobájával szemben?

Pinchman rámeredt.

- A könyvtár negyedik emelete.

- Pontosan. És ha valaki egy zsaroló levelet küld, az kettőt is küldhet - mondta Stryker, és az ajtó felé indult. - Talán nem maga volt az egyetlen, akire egy kis üzenet várt hétfőn reggel.

- Lehet, hogy szemtanúnk is van a dologra-közölte Stryker, és letette a telefont a recepció asztalára. - Az egyetemi rendészet szerint Sam Kluskynak hívják, ravasz fickó, de nem nagy ész, és fizetésnap előtt már sosincs pénze. Gyerünk... itt van nálam a címe. A lift felé indult.

- Azt hittem, arra várunk, hogy a gyilkos idejöjjön Starkért - ellenkezett Tosca.

- Ezt McGee intézheti. Gyerünk.

- Stryker hadnagy? - Egy nővér szólt oda a recepciós pultról, kezében telefonkagyló. - Megint magát keresik. Ez a telefon tulajdonképpen...

Stryker odalépett hozzá, és kivette kezéből a kagylót.

- Köszönöm. Igen? - Neilson volt a másik oldalon. -Megkérdezted? Megmondta...

- Nem volt rá mód. Mire ideértem, már elment. Stryker úgy érezte, mintha torkon ragadták volna.

- Elment? - nyögte ki végre.

- Igen. Úgy látszik, újabb hívást kapott Waylandtól. Nyomban utána elment.

HUSZONKILENC

Kate nem törődött vele, lehet-e ott parkolni vagy sem. Nem hitte, hogy van olyan parkolóóra-ellenőr, aki ilyenkor, ebben a viharban kint mászkál, ő pedig nem lesz bolond többet gyalogolni ebben a hóban, mint amennyi feltétlenül szükséges.

Különben is, nem marad sokáig.

Mikor fölébredt, arra számított, hogy a nappali szobában ott találja Strykert a szőnyegen, de amikor óvatosan kilopakodott a szobába, megállapította, hogy Stryker elment, és semmi nyomot sem hagyott maga után. Mintha ott se lett volna.

Valamit bekapott reggelire, és meghallgatta a viharjelzést a rádión. Ebédájában lassan tudatosodott benne a helyzet komolysága, nevezetesen, hogy ha a hóvihar tovább erősödik, jó időre behavaz mindent a városban is. Ha most elindul, még eljut a tanszékre, összeszedheti, amire szüksége van, és hazaérhet, mielőtt végleg katasztrofálisra fordul a helyzet. És még élelmiszert is vásárolhat magának.

Eltartott egy darabig, míg felöltözött, és már félúton volt lefelé a hátsó lépcsőn, amikor meghallotta, hogy szól a telefon. Szerencsére sikerült időben visszaérnie.

Kievickélt az autóból, és elfordította arcát, hogy a metsző szél ne vágja bele a havat. Tántorogva ment át az úttesten a Grantham Hall bejáratához. A vihar tombolása után odabent a jobbra-balra nyíló üres folyosók komor, szinte kísérteties érzést keltettek benne. Magányosan állt üres tantermek és zárt szekrény sorok között. Mögötte, az ajtók résein időnként besüvöltött egy-egy váratlan szélroham. Ilyenkor idegesen

összerázkódott.

Gyerünk, mozgás, mit hülyéskedek, hiszen még nappal van, bátorította magát bosszúsan.

Nekitámaszkodott a lift falának. A lift morogva indult el felfelé. Azóta, hogy beszerelték, morog, mint egy zsémbes öregember. Hol van vajon Richard ebben a viharban? Valahol egy jó meleg bárban? Remélte, Richard érdekében.

Odafönt, a liftből kilépve furcsán néma, zárt világ fogadta. Az előtér ablakait takaró hófüggöny az üvegtáblák alján redőkben gyűlt össze, s ahogy a vastagodó rétegek sorban lesiklottak az üveg meleg felületén, mintha alulról felfelé, fehér bársonyfüggönyt akasztottak volna rájuk.

A mozgó hófüggöny csillogó pókhálóján keresztül odalátszott a könyvtáráépület tömbje. Ott most minden zárva. Köztük a hófüggöny, bezárja őt, kizárja a szelet. Klausztofóbiás érzés. Kate nagyon egyedül érezte magát.

Talán nem is volt olyan jó ötlet idejönni.

Míg a liftajtó előtt tétovázva állt, halk zörejt hallott. Mintha papírcsomók hullottak volna zizegve a földre, aztán egy patkánymotozásszerű nesz. Egy lépést tett hátrafelé, a cipője sarka beleakadt egy alumínium szemétkosárba, és majdnem felborította.

A motozás megszűnt. Kate csak állt, és fülelt, valakire, aki őt figyelte. Valami hidegség áradt szét rajta, lopva megérintette karjait, lábait, gerincét. Még egy lépést tett hátrafelé, vissza a lift felé, aztán még egyet, de a lábai alig akartak engedelmeskedni. Megnyomta a gombot, a liftajtó szétnyílt. Ó, áldott ajtó!

Belépett a liftbe, megnyomta a "Le" gombot, aztán minden gombot megnyomott, kétségbeesetten szuggerálta az ajtót, hogy záródjon be. De az nagyon lassan mozdult. Olyan borzasztó lassan.

És valaki jött.

Az ajtó végre megmozdult, mint egy aggastyán, olyan lassan, de végre már majdnem összezárult, csak egy kicsi rés maradt, ekkor viszont már a lépések is egészen közélről hallatszottak, és odakint valaki nyomkodni kezdte a gombokat. ő odabent nyomkodta. Az ajtó, az ellentétes utasításoktól megzavarodva habozott, összezárult, megint lassan szétnyílt. Kate a táguló nyílásra meredt. Ó, áruló ajtó!

Toscarelli visszatette a rádió hallgatóját, és éppen idejében nyúlt a műszerfalhoz, hogy megtámaszkodjék, védekezésül egy újabb

gerincroppantó ütközés ellen.

- Úristen! - kiáltotta. - Ha biliárdozni akarsz ezzel a kocsival, hagyj most inkább engem vezetni. Én legalább vigyázok, hogy ne valami drága kocsinak menjünk neki.

- Egy járdaszegély nem kerül semmibe - mondta Stryker, és lassan, de kitartóan gyorsított, amíg a kocsi meg nem farolt, és csak egy hajsál híján sikerült elkerülnie egy autóbusz farát, amely pörgő kerekekkel váratlanul feléjük kezdett csúszni. Az ablaktörlők minden újabb hőtömeg terhe alatt felnyögtek, fáradságosan söpörgették a szélvédőt, s ahogy letették fagyott terhüket, tovább tömörítették, ami az üveg alján korábban összegyűlt. A törlés íve egyre kisebb lett, és a sáv, amelyen keresztül még tisztán láthattak, viharosan keskenyedett. Stryker, akinek szemüvege lecsúszott az orrán, előrehajolt, és mereven figyelve két kézzel markolta a kormánykereket.

- Hallottad, mit mondott Neilson? - kérdezte Tosca.

- Hallottam.

- Gondolod, hogy jelent valamit?

- Nem tudom. Remélem, nem. - Stryker némán átkozódott, újabb csúszás, egy szembe közlekedő autó lökhárítóját súrolták. Mindketten nyomták a kürtjüket, lengették a karjukat, de továbbjutottak. Nem az első horpadás volt, és valószínűleg nem is az utolsó, és különben is, a forgalom túlságosan sűrű ahhoz, hogy félreálljanak, és sértegensék egymást. Tény, hogy a forgalom lökhárító lökhárító ellen zajlott, és minden percben lassúbbá vált.

- Hová az ördögbe mennek ezek mind? - morogta Tosca.

- Hazafelé mennek, nézd, a legtöbbnek a hátsó ülése tele van bevásárlószatyrokkal - mondta Stryker. Nem is az a baj, hogy olyan sokan vannak, hanem hogy ez az átkozott út mindkét oldalon egypályásra szűkült le.

Ismét jelentkezett a rádió. A hang szűkszavúan közölte velük, hogy az éjjeliőr telefonja nem válaszol. Ismételten hívták. Otthon kell lennie, de nem veszi föl a kagylót.

- Talán a vécében van - töprengett Tosca, és visszatette a hallgatót.

Stryker keze megfeszült a kormánykeréken.

- Talán.

A forgalom hirtelen teljesen leállt, keményen bepréselődtek egy olajszállító tankkocsi és egy teherautó közé.

- Ó, istenem. Most mi lesz? - kiáltott fel hangosan Stryker, és a tenyerével csapkodta a kormánykereket.

Kate a szoba ajtajában állt, és a nyitott fiókokból, iratrendezőkből és összetépett jegyzetfüzetekből kiszóródott papírözönt nézte. Csalóka szőnyeget alkottak a padlón, csúszkáltak a fényes csempén, ide-oda szállingóztak a rosszul becsukott ablakok résein besüvítő szélrohamokban.

- Láttál már ilyen felfordulást? - háborgott Arthur Fowler mellette. - Hát ezeknek semmi se szent? Állandóan ki leszünk most már téve mindenféle zaklatásnak meg vandalizmusnak, míg a tanszék tökéletesen össze nem omlik? Hát a rendőrség nem tud semmit se tenni? Egyáltalán, tudnak valamit tenni? Kezdek kételkedni benne.

- Megteszik, ami tőlük telik - mormolta Kate, átment a szobán, és kinézett az ablakon, a viharba. Rendesen bezárta az ablakot, hátha úgy csökken a huzat.

- Mikor fedezted ezt föl?

- Néhány perce csak. Bejöttem, hogy a hétvégére hazavigyek egy kis munkát. Lehet, hogy be kell zárnunk a vihar miatt, és néhány dolgot el kell intéznem, mielőtt Dan visszajön. Mikor kiszálltam a liftből, az volt az érzésem, hogy hallom, amint valaki a vészkijárat felé rohan a folyosón, de mire a sarokra értem, már senki se volt ott. Láttam, hogy ennek a szobának az ajtaja nyitva van, és ezt találtam. - Fowler kissé sápadtnak látszott. Nyelt egyet. - Hála Istennek, csak ezt. Istenem, akár meg is ölhettek volna.

A gondolat hirtelen támadt benne, és úgy látszott, mintha Fowler nyomban el akarna ájulni.

- Tessék, inkább ülj le - mondta Kate, és gyorsan odatolt neki az íróasztal mellől egy széket. Fowler belehuppant, arcán a félelem hideg izzadsága fénylett. Gondolod, hogy a majom-gyilkos volt...?

- A micsoda? - bámult rá Kate.

- Nem olvastad az újságokban? Tele vannak vele. Ne szólj rosszat, ne hallj rosszat, ne láss rosszat. Aiken nyelve, Dan füle...

És kis híján az én szemem, gondolta Kate.

- Azt hiszem, Stryker hadnagy mondott valami ilyesmit - jegyezte meg. - Jane elmélete, nem?

- Nem tudom - mondta Fowler nyűgösen. - Biztos vagy benne, hogy az ablak csukva van? Megfagyok. A karjaival szorongatta magát. - Azt hiszem, fel kellene hívnunk Stryker hadnagyot, és beszámolni neki erről. - A feldúlt szobát nézte.

- Igazad van - helyeselt Kate. A telefon az íróasztal sarkán állt. Óvatosan felvette a hallgatót, és közben kipillantott az ablakon. Egy alak ment át a parkon a szélnek dőlve, lehajtott fejjel a hóesésben, valaki, akit ismer. De hiszen a könyvtár zárva, senki se mehet be! Mi keresnivalója van ott...?

Aztán egy másik alak árnya. Ugyancsak valaki, akit ismer. És a másik az előbbi nyomában jár, az pedig már elérte a könyvtárat, és az ajtót nyitogatja.

És az ajtó nyílik.

És becsukódik mögötte.

Egy perc múlva a másik alak megismétli ugyanezt.

Két ember ment be a bezárt könyvtárba.

Felmarkolta a telefont, és odalökte az íróasztal másik végébe Fowlerhez.

- Te hívd fel - mondta, és lefirkantotta egy szelet papírra a számot, amit már korábban megjegyzett. Valami nagyon furcsát láttam a könyvtárban, ezt is mondd meg neki. Helyes?

- Itt akarsz hagyni? - kérdezte ingerülten Fowler.

- Mindjárt jövök vissza. Hívd csak fel Strykert, Arthur, és minden rendben lesz. - Kate bátorítóan bólintott, és kiment. Fowler a lépteit figyelte, amint végigmegy a folyosón, hallotta a liftajtót nyílni és záródni, hallotta a motor zúgását, amint a lift kelletlenül elindul lefelé.

- Nahát, igazán! - háborgott, és dühösen meredt a telefonra. - Mintha közönséges titkárnő lennék, vagy micsoda!

Stryker tehetetlenül ült, és ütemesen csapkodta a kormánykereket. A hó suhogva szállt körülöttük, és az autó más mozgást nem végzett, mint hogy enyhén meg-megremegett a szélben, mert az elmúlt hat percben a forgalom egy tapodtat sem mozdult előre.

- Az ördög vigye el - tört ki Stryker. Nyúlt a késztyűjéért, és nekiállt felhúzni őket. - A pokolba az egészszel. Te maradj itt az autóval, hívj segítséget, törj ki ebből a gubóból, ahogy tudsz. Már nincs messze. Kinyitotta az ajtót, amely nyomban ismét bevágódott, ahogy a szél benyomta, és kis híján levitte a lábát. Úristen! - Stryker teljes testsúlyával nekidőlt az ajtónak, és erővel újból kinyitotta. Ezúttal, ahogy kilépett a szélbe, és az ajtó egy csattanással bezárult, mint egy állkapocs, majdnem a keze maradt ott. Visszaintegetett Toscarellinek, aki a csukott ablakon át kiabált ki neki. A szél zúgásában Stryker egy szót se értett belőle, de úgy

gondolta, tudja, mi a lényeg. Be kell gombolnia a nagykabátját, vagy valami ilyesmi. A hó az arcába mart, beborította a szemüvegét. A szemüveget levette, zsebébe mélyesztette, és óvatosan lépdelve a fagyott keréknyomokon át elindult a járda felé. Megtámaszkodott egy parkoló autón, beprézelte magát két másik kocs közé, hogy eljusson végre a gyalogjáróra. Mikor visszanézett, még látta Toscát, amint áttornássza magát a vezetőülésbe, s közben felemeli a rádió hallgatóját. Az összetorlódott, mozdulatlan autók kipufogójából kigomolygó gázfelhők felszálltak a háztetőkig, ahol beléjük kapott a szél, és darabokra tépte őket.

Stryker fejét lehajtva elindult a gyalogjárón. Kinyújtott kézzel, hogy kitapogassa maga előtt az akadályokat. A hó már a szempillájára is ráakadt. Mihelyt tud, befordul egy mellékutcába, talán gyorsabban halad, ha átlósan közelíti meg az úticélját, mint ha a főútvonalon megy. Pillanatnyilag úgy dülöngélt, mint egy fél szemére vak rák, kínlódva tántorgott neki valamennyi utcai lámpának és valamennyi telefonpóznának, amit csak felállítottak a városban. A füle, az orra fájt, és arra gondolt, vajon milyen lehet e pillanatban az idő Miamiban. A mellkasa is fájt, a szél lefűjt a tüdejébe, amelyet egykor lélegzésre használt.

Megpróbált gyorsabban menni, de elvesztette a lendületét. Megcsúszott. Futni szeretett volna, de másképp nem tudott, csak ha korcsolyázott, így sem haladt sokkal gyorsabban, mint az autó, amikor még egyáltalán mozgásképes volt. És még rengeteg háztömböt kell maga mögött hagynia.

Arthur Fowler megrázta a telefonkagylót.

- Olyasvalakivel akarok beszélni, aki az egyetemi gyilkossági ügyel foglalkozik, nem aki a forgalomirányítással. Mindenki házon kívül van? - Végighallgatta, mit mond a zaklatott hang a vonal másik végén. Megértem, hogy vihar van odakint, fiatalember - felelte -, és hogy mindenki "be van dilizve", ha ragaszkodik ehhez a kifejezéshez, de hóvihar minden évben van nálunk, nyilván ez sem jött tökéletes meglepetésként...

A hang megint félbeszakította. Fowler arca elvörösödött.

- Nos hát, ha nem Stryker hadnagyot, akkor Toscarennit, vagy mi a fene őrmestert. Toscarelli? Köszönöm. Nincs? Még voltak ketten. Ūristen, senki se írja le ezeket a dolgokat a maguk részlegénél? És én még azt hittem... igen, várok. - Ūlt, és kibámult a kavargó hóra, ujjaival dobolt, és

egy mérges kis dallamot dúdolt magában. - Igen, halló! Neilson, igen és... Pinsky. Ez az. Pompás. Bármelyik... - a hangja elhalt, hitetlenkedve. - Házon kívül, nincs szolgálatban? Fiatalember, van egyáltalán valaki ott? Nos, nyilvánvaló, maga ott van, tudom... - Újabb félbeszakítás. - Nem, nem hiszem, hogy üzenetet hagyok, köszönöm. Biztos vagyok benne, hogy túl sokáig tartana, amíg elegendő jegyzetblokkot találna az üzenetem följegyzésére. Jó napot!

Fowler lecsapta a telefonkagylót, és dühösen meredt rá. Most el kell mennie a központi irodáig, hogy megkeresse a telefonkönyvet. Pinsky? Pinski? Pensky?

Becsületszavamra, ez már igazán sok. Tényleg kár volt bejönnie.

Stryker a lépcsőházban állt, és a Klusky feliratú gombot nyomkodta, de nem volt sok öröme benne. A ruhájára rakódott hó darabokban hullott a kopott linóleumra, és lassan pocsolyává olvadt a lába körül. Egy másik pocsolya a cipőjében képződött.

A lakás ajtaja kinyílt, és egy alacsony nő bámult rá, kövér alakján három kardigánnal. A fején a hajbodorító csavarok égnek meredtek a felháborodástól.

- Megbolondult? Nem elég magának, ha egyszer nemet mond az ember? Hagyja már abba a csengetést. Előbb a telefon, aztán a lakáscsengő, az én Chesterem meg odabent alszik, és a csengő úgy szól a plafonon át, mint egy tőzoltó szirénája. Klusky nincs itthon, egy órája elment, mert egyre nőtt a vihar, és azt mondta, ha most nem megy, sose jut el oda, azok meg számítanak rá, naná, hogy számítanak, haha, aki rá számít, az számolhat az ujjain meg a lábujjain is, ne nyomja többet azt a csengőt, mert az én Chesterem kijön a tűzpiszkálóval, és puff, jól fejbe veri magát, apafej.

Azzal bevágta az ajtót, és Stryker megint ott állt egymaga a lépcsőházban. Úgy érezte, mintha az előbb szörnyű szélrohamba került volna, és már-már a fejét tapogatta, megvan-e még a sapkája.

Megvolt. De Klusky nyilvánvalóan nem volt meg.

Vissza a hóba, drága barátom.

És az egyetem még legalább tizenöt háztömbnyire van.

Edward Pinchman a vánkoston pihentette a fejét, és igyekezett nem tudomást venni a fájdalomról. Megszokta, hogy nem törődik vele, ha fáj valamije; persze általában nem a feje fáj, de most a halántéka lüktetett. Ilyen apróság miatt azonban nem akarta hívni az ápolónőt. Olyan

elfoglaltak mind, annyi más dolguk van. Valaki talán haldoklik, vagy szülni készül, vagy agyvérzése van. Mit számít egy kis fejfájás ezekhez képest?

Mióta Stryker váratlan felfedezése izgalmaiban magára hagyta, tökéletesen egyedül maradt. Még a fiatal rendőr sem volt vele, aki eddig ott ült az ágya mellett.

Vajon Dan valóban elnézi neki a csalást? Nehezen tudta elképzelni, és mégis, Stryker annyira egyértelmű volt. Persze ha nyilvánosságra kerül, ott kell hagynia az állását, de ha Dan és a rendőrség hallgat... felsóhajtott. Mindig minden másokon múlik.

Ha azt tette volna, amit tennie kellett volna, miután megütötte Aikent, ha legalább résre nyitotta volna a saját szobája ajtaját, amikor rájött, hogy az a másik bement Aikenhez, nem került volna sor a támadásra Dan, Jane és a drága Kate ellen. És ami azt illeti, őt se támadták volna meg. De gyáva volt, ezzel szembe kell néznie. Nyavalyás, gyáva fráter, aki mindig a legkönnyebben járható utat keresi.

Semmi se változott. Ő nem Edward, akármennyire is igyekezett ennyi éven át. Ha Strykernek csak egy icipici segítséget adhatott volna, ahonnan az elindulhat, de nem, egyetlen nyomot sem, egy képet, egy ízt, egy hangot, egy szagot sem adhatott, nem emlékezett semmire, ami... Hirtelen felült az ágyon. Az üres szobára bámult.

- Űristen! - suttogta.

Pinsky kinyitotta a Grantham Hall kapuját, beengedte a beborította alakot, aki szinte a nyakába zuhant, és odavezette a tanulmányi részleg egy padjához.

Stryker lehámozta az arcáról meg a hajáról a vastagon rátapadt hókérget, amely úgy állt össze rajta, mintha több réteg sebpólya fagyott volna rá, és csak akkor esett szét, amikor fagyott lába körül szétszóródott a padlón. A hó alól előtűnő bőre viaszfehér volt, vörös karikás szeme könnyezett. Sarkait ütemesen kocogtatta a pad lábához, hogy leverje a cipőjére tapadó hódarabkákat.

- Te mit csinálsz itt? - sikerült nagy nehezen kinyögnie. - Valami történt, míg én eljátszottam első és utolsó alakításomat mint Amundsen, a jég királya?

- Hát, történt egy s más - mondta Pinsky.

- Halljuk.

- Fowler felhívott otthon, és miután nem lakom messzire, idesieltem

- Mit csináltál? - Stryker csak most vette észre, hogy Pinskynek pomponos kötött sapka van a fején.

- Idesieltem. Mintha terepsieltem volna. Szóval, jó időt futottam, mert éppen mostanában kentem be viasszal a símet. Szörnyű zűr van...

Az ajtó felől újabb szélroham érkezett: Toscarelli lépett be a rátapadó hótól fehér foltos, fekete télikabátban. Miután levette a kalapját, az oldalához veregette. Ekkor meglátta Strykert és Pinskyt.

- Bekapcsoltam a fényszórót és a szirénát, és a gyalogjárón hajtottam, míg neki nem mentem egy postaládának. Éppen akkor jött be a rádión... Itt van Kate?

- Most mondom el neki - közölte türelmesen Pinsky. - Pokoli káosz van, és Mr. Fowler tökéletesen ki van borulva, mert úgy gondolja, valami történhetett Kate-tel, mert...

- Kivel?

- ..mert bement, de nem jött ki - fejezte be a mondatot Pinsky.

- Kicsoda? - kérdezte türelmetlenül Stryker. Megpróbált lélegzetet venni, de takarékosan, mert tüdeje maradék kapacitását az ordításra tartalékolta.

Neilson érkezett meg, újabb hótömeget cipelve magával.

- Itt van Kate? - kérdezte.

HARMINC

Az éjjeliőr az ablakkal szemben ült.

Az ablakon túl kavargó hó a gyerekek kristálygömbjére emlékeztetett, amelyet megráz az ember, aztán tovább ráz, és nézi, hogyan kavarognak benne a hópelyhek.

De az éjjeliőr nem nézte a havat.

Az idő néha, pillanatokra kitisztult, és láthatóvá vált a parkon túl a Grantham Hall kivilágítatlan, üres ablakaival.

De az éjjeliőr nem nézte a Grantham Hallt.

Odakint gyengült a fény, és gyengült, egyre gyengült, ahogy a hóihar dühe fokozódott. A fény gyöngyözve csillant az éjjeliőr arcán. A száján. Az orrán.

És a két véres gödrön, ahol valamikor a szemei voltak.

HARMINCEGY

A hóvihar süvítése után odabent a sötét könyvtárban szinte bántó volt a csend. Kate, miután megvívta csatáját a parkon át a viharos szél ellen, most lihegve, mozdulatlanul állt a félhomályban, és megpróbált valamennyire magához térni. A hó cseppenként olvadt le róla, és a leolvadó vízcseppek természetellenesen hangosan koppantak a padlón. Hallgatta saját lélegzetvételét, a ruhája susogását és háta mögött a csukott kapu ellen intézett, kurta szélrohamokat. Az arca érzéketlenné fagyott, ahol a szél belevágott. Aggódva és izgatottan rohant a Grantham Halltól idáig, most pedig remegve állt nagykabátjában, és melege volt. A könyvtárban nagyon meleg volt.

A szeme lassan alkalmazkodott a halvány fényhez, amely a háta mögül a kapu felől és a falakban magasan vágott világítóablakokból szűrődött be. A bejárati csarnok olyan volt, mint máskor.

De azon túl idegesítő, tátongó sötétség.

A könyvtár hatalmas épületének négy emelete csupa könyvespolc, az épület teljes hosszában: mint egy tudományokkal felfegyverzett, zárt hadrendben sorakozó hadsereg.

Itt vannak valahol, de hol?

És miért?

Lerázta válláról a kabátot, mert fojtogatta. Úgy látszik, idebent hétvégén is fűtenek, gondolta. A könyvek miatt. A hó vastagon beborította az épületet, akárcsak a Grantham Hallt, és odabent nagyon csendes volt minden. Nagyon csendes.

Aztán egy nevetés.

Kurtán felcsattanó nevetés. Távoli. Különös.

Aztán más hangok.

Valahol az emeleten. Az elsőn vagy a másodikon? Meg kell keresnie a lépcsőházat, valahol az épület közepén. Korábban megesküdült volna, hogy bekötött szemmel is megtalálja, hiszen sok időt eltöltött már a könyvtárban. Ennek ellenére tízlépésnyire se volt még a félhomályos bejárati halltól, máris nekiment az első polcos állványnak. Akkora lendülettel, hogy púp nőtt a homlokán. Nekitámaszkodott egy hideg, fém tartóoszlopnak, az ujjával tapintotta a könyvek bordázott gerincét. Ez az orvosi részleg gondolta. Megpróbált tájékozódni. Most alighanem az Angina-Atka között van. Ezután jön a Báranyhimlő-Bubópestis. Valahol

víz csepegett. A feje fölött egy óra gépiesen kattant egyet, valahányszor a percmutatója mozdult.

Egy jeges hócsomó levált a hajáról, lecsúszott nyakára, a gallérja alá. Megborzongott. A polc élét tapogatva, oldalazva lépkedett tovább, amíg a polcsor végéhez nem ért. Ha most kinyújtott kézzel indul el, talán nem megy neki semminek.

A lába beleakadt valamibe. A valami elugrott tőle, és ő bebukott a polcok közébe. Négykézláb tenyerelve állapodott meg a padlón. A valami, amibe belebotlott, odébbgurult. Kis, kerek zsámoly volt, amelyet a könyvtárosok használnak, hogy a magasabb polcokat elérjék. Úgy mozgott a sötétben, mint egy élőlény, mint egy állat. Kate-re megint rájött a lihegés, és a szíve nagyobb zajt csapott, mint odakint a szél. A vére lüktetése, a lélegzése bántóan hangos.

Nagyon hangos ... az ember azt hihetné, az emeleten is meghallják.

A fogai kattánva zárultak össze. Felült, a polcnak támaszkodott. Helyes. Ostoba volt, hogy így a polcokat tapogatva oldalazott előre. Filmeken látott ilyen jeleneteket, és utálta őket. Olyan buta dolog ez az egész.

De túl nagy volt a kísértés.

És különben is, mostanra Arthur már biztosan felhívta Strykert, és minden rendben lesz. Nem akar mást, mint elég közel kerülni hozzájuk, hallani, mit beszélnek, látni, mit csinálnak.

És talán megakadályozni, hogy Richard megint gyilkoljon.

Hiba volt, hogy védte, hogy hazudott érte. De még ezt az egyet megteheti. Úgy gondolta, Richard öelötte nem követne el semmit. És ellene sem. És ha elég soká tudja beszéltetni, Stryker időben megérkezik, és intézkedik. Okosan kell csinálnia. A sötétség az idegeire megy, erről van csak szó. Magát a helyet nagyon jól ismeri, nincs benne semmi félelmetes.

Vagyis alig valami.

Felállt, és óvatosabban indult tovább, a lépcsőház felé. Hamarosan rájött, hogy becsukott szemmel sokkal könnyebb. Jobban tud koncentrálni. Lassan haladt előre, polcsortól polcsorig, érezte a padlófényesítő csikorgását a cipője alatt, érezte a könyvek szagát és a fénymásoló-folyadék fémes vegyszerillatát. Nos, akkor már közel jár a lépcsőházhoz. Igen, a polcok közti nyílással szemben. Tenyere már a festett téglákon. Végre. Arccal a fal felé araszolt tovább, míg oda nem ért a lépcsőház ajtajához.

Amint az egyik ajtószárnyat kilökte, a hangok tisztábban hallatszottak. Még érthetetlenek, de hangosabbak. Az egyik mély, higgadt, a másik magas, szinte tébolyult. Helyes, gondolta, csak beszéltesd. Egyenként tapogatta ki lábával a lépcsőfokokat, és keményen markolta a fakorlátot; hol annak dőlt neki, hol a falnak támaszkodott. Most nem szabad elbotlania.

Az emeletre érve, ahogy a folyosó ajtaját kinyitotta, tudta, jól sejtette. Ott voltak, természetesen az angol irodalom részlegében, túl a belső ajtón, jobbra. A polcok itt magasabbak voltak, sűrűbben álltak. A fémpolcok könyvterhe eltorzította a hangokat, és amint Kate tapogatózva továbbment a hangok felé, megállapította, hogy a beszélgetők is mozognak. Néha majdnem megértett egy-egy szót, de a következő pillanatban a hangok elhalkultak, csak foszlányaik lebegtek az épület körül tomboló szél zúgásában.

A következő ajtót résnyire húzta szét, és ahogy a fülét a nyíláshoz tartotta, a szíve a torkába ugrott, mert váratlanul, alig egy méterre tőle szólalt meg az egyik hang.

- Nagyon kedves. Elég jól tudtam olvasni a sorok között. Én nem hibáztatom, hiszen ő felelősséggel tartozik a cégnek, és ritkán fordul elő, hogy egy olyan kis kiadó, mint az övé, olyan könyvet kapjon a kezébe, mint Aiken könyve. Nem érted? Ő nem mondta ki ezt, sose mondaná ki, de a kérdés ott motozott a fejében. Mert arra gondolt, nem én próbáltam-e kalózkodni Aiken témájában? Nem én loptam-e tőle, nem vagyok-e epigon?

- Ezt visszautasíthatad volna... nyilván...

- Akkor védekeznem kellett volna. Nincs rá bizonyítékom, hogy mennyi ideig dolgoztam rajta, semmivel sincs több, mint Aikennek magának. Csak a mű maga volt ott, összeállítva, jegyzetekkel.

- Beperelhetted volna.

Egy artikulálatlan üvöltés, mint amikor rátipornak egy állatra, vagy mint amikor láthatatlan sérülés sajog a bőre alatt.

- Hát még mindig nem érted? George nem mondta ki, de az üzenet világos volt. Az én könyvem unalmas. Mint ahogy unalmas voltam mindig, egész életemben, akárhogyan is próbálkoztam változtatni rajta. Egész életemben úgy tartottak számon, mint aki megbízható. Megbízható, becsületes, mint egy ormótlan, ocsmány konyhaasztal. Aiken könyve csupa kihívás, csupa bravúr; táncol és énekel a maga gonosz, hamis

módján. Ha valaki elolvasná, friss vért szimatolna, beletáplálhatná a tévéviták programjába, a tömegkommunikáció megveszne érte...

- Az egész nem több afféle ismeretterjesztő ostobaságnál, egész más, mint mikor valaki...

- Megbízható? - Sírásszerű hang. - Neki erre nem volt szüksége, tudod. Ő nem törődött azzal, hogy tizennégy kiaszott professzor különböző egyetemeken rábólint-e a könyvére, és azt mondja, ragyogó; nem bánta, jelentek-e meg unalmas tanulmányok erről vagy arról a kérdésről valami zugfolyóiratban, amit kilenc példányban adnak ki. És én sem törődtem volna vele, ha erről lett volna szó. Ahogy megnéztem azt a könyvet, láttam, hogyan lehetett volna megírni, talán azt is, hogyan kellett volna nekem megírnom, hogy minél több emberhez szóljon, és hogy megmozgassa őket. És ez egyszerre roppant fontos lett számomra. Egyszer, csak egyszer legyen valaki, aki azt mondja nekem: "hogya magamilyen szellemes!" És nem azt, hogy megbízható, hogy értelmes, de unalmas!

- De kiadhattad volna...

- Ugyan, Aiken erről is gondoskodott. Bolond voltam. Mindent megtartottam magamnak, senkinek se beszéltem róla, min dolgozom. Még neked se. Évekig tartott, míg a referenciámat, az adataimat összegyűjtöttem és rendeztem. Aikennek egy órájába tellett talán, csak végigment egy este a folyosón, átolvasta a dossziéimat meg a jegyzeteimet, és talán még egy órájába, míg lefénymásolta őket. Ez is elég gonoszság volt tőle, de amit aztán tett, még gonoszabb volt. Még Aikenhez képest is. Sokkal gonoszabb.

Kate hirtelen dideregni kezdett, és rosszullét környékezte. A hang hisztériába csapott át, már egyáltalán nem az a hang volt, amit ismert és szeretett. Sivített, mint odakint a szél, és ugyanolyan féktelen volt, és csapongó. Ezt meg kell állítani. Benyomta az ajtót. A szavak most tisztábban hangzottak, a hang még vérfagyasztóbb volt.

- Nem értem...

-Az első vázlatát megtaláltam a papírjai között azután, amit akkor délután az autóban mondott. Az iroda kulcsai gyakorlatilag minden zárat nyitnak, és amit ő megtehetett, én is megtehettem. Az én munkám volt, az én kutatásom, de tökéletesen újszerű módon csoportosítva, Aiken módján. Sekélyesen, érzéken és kegyetlenül... de szellemesen. Ó, tudom, mit gondolt George, pontosan tudom. Hogy veszik majd, mint a cukrot.

- George?

- A kiadóm. Három hete küldtem el neki a kéziratomat, aztán megkaptam a levelét. Roppantul csodálkozott, sőt megdöbbsent. Ha tudta volna, hogy ezen dolgozom... de már leszerződött a könyvre, azonos témában, egy kollégámmal, és egy héten belül várja tőle a kéziratot. Úgy vélte, nem kifizetődő neki mind a kettőt kiadni. Nagyon kedves volt.

Aztán csend. Majd a hang folytatta.

- Csúnya gyerek voltam, tudod. A házunkban nem volt sok vidámság. Az erény magában hordozta jutalmát. Gyatra kis jutalom. Az ember igyekezett háttérben maradni, az ember nem kérkedett, az ember nem fitogtatta a tudását. Kemény munka, és... - A hang gonosz nyöszörgéssé halkult. - És semmi elismerés.

Kate elszoruló szívvel úgy érezte, megérti, és a megértéshez ostoba, veszedelmes részvét párosult. Megszólalt. Hangja a félig nyitott ajtón keresztül olyan volt, mint a sötétbe hasító fénysugár.

- Richard!

Csend. Hirtelen támadt, halálos csend. Aztán hirtelen mozdulatok, zörgések, lábak csoszszanása a padlón, egy koppanás. Aztán megint csend. Kate hangja szelíden, határozottan csendült.

- Nézzétek, nincs értelme. A rendőrség minden percben itt lehet. Tudják, Richard. Nem érsz el semmit, ha tovább beszélsz neki...

A sötétben állt, választ várt.

- Richard.

Nehézkes, asztmatikus lélegzés, most valahol a polcok hálójában belül. Megint léptek, oldalazva. Egy hang.

- Ki van ott?

- Kate vagyok. Segítségre van szükséged. Nem csinálhatod ezt tovább. Gyilkolni, bujkálni...

- Ó, dehogynem csinálhatom - csattant fel a hang élesen, majdnem vidáman. - Minden alkalommal ügyes voltam, és valahányszor önhibámon kívül valami félresikerült, én rendbe hoztam. Amikor láttam, hogy Edward is kap egy levelet, olyat, amelyet én kaptam hétfőn reggel, tudtam, hogy ő ütötte le Aikent. El kellett tehát intéznem őt is, és elintéztem.

- Edward él, és magánál van. El fogja mondani, hogy te jártál nála Richard után.

- Ezt nem tudhatta. - Megint a nevetés, a mély, rekedt kuncogás. - Már aludt, amikor bementem hozzá, csak arról volt szó, hogy még mélyebbé

tegyem az álmát, aztán odavittem a tűzhelyhez. Alig volt súlya, végül is csak fél ember szegény.

- De én tudom - mondta Kate. - Én tudom, hogyan csináltad.

- Ügyes kis perszóna vagy - csattant fel a hang közvetlenül mellette. Egy kéz nehezedett a vállára, és fájdalmasan megmarkolta.

Kate felsikoltott, és kitépte magát, nekizuhant egy polcnak, odébbcsúszott a polcok közti nyílás felé, és továbbrohant, megpróbálva minél távolabb kerülni a szörnyű, szorító kéztől, a tébolyult, rekedt hangtól, a nedves bunda, az állott dohány és a friss vér szagától. Az orgonaillattól.

Hol van Stryker? Miért nem jön még?

Meggörnyedve futott át egy másik, szűk nyíláson a polcok között, és egyenesen Richard karjaiban kötött ki. Richard átölelte, leszorította kezét, az arcához hajolt, szája Kate fülénél.

- Honnan az ördögből tudtad, hogy itt vagyunk? Válaszolni akart, de Richard befogta a száját. -Mozognunk kell... Igaz, amit a rendőrségről mondtál? Kate fejét Richard mellének döntve bólintott igent.

- Oké... - Richard hátrálni kezdett, Kate-et szorosan magához szorítva húzta magával. Valaki lépett egyet a polcsor másik oldalán. Richard lehúzta Kate-et a földre. Csend. Csak a szél süvített odakint, odabent pedig saját lihegésük hangja hallatszott. Lassan, nagyon lassan felegyenesedtek, és elindultak az ajtó felé.

Szemben, a polcsor másik oldalán hirtelen mozdulat.

Gyors, sietős mozdulat. Richard felhorkant, hátratántorodott, összeszorított fogakkal felszisszent. A sötét alak hátraugrott. Richard lassan megfordult, és Kate látta, hogy valamit tart a kezében.

Egy pisztolyt.

Az ujjá ráfeszült a ravaszra, miközben a másik kezével tehetetlenül kapkodott valamihez, ami a melléből állt ki, de mielőtt tüzelni tudott volna, minden elsötétült körülötte, és egy zuhanással elterült a földön. A sötét árnyék előreugrott, mint vadászó pók a hálóján fennakadt légyre, és felkapta a földről a pisztolyt. Kate a félhomályban is látta a markolat tompa csillanását.

- És most te következel, drágám. Komplikálsz a dolgokat, de nincs kétségem afelől, hogy valamit majd csak kisütök. Azt akartam, hogy Richard halála öngyilkosságnak tűnjön, miután azt az átkozott éjjeliőrt megöltem, de azt hiszem...

- Nem - kiáltott fel Kate. - Kérlek... hagyd abba most, mielőtt...

- Valamit úgyis kitalálok, mondom, ahogy eddig is mindig kitaláltam valamit. Ti mind alábecsültetek engem... ó igen, mind.

A hang sikollyá élesedett, amikor Richard a földön fekvő hirtelen mozdulattal megmarkolt egy karcsú bokát, és rántott rajta egyet.

- Kate! A pisztolyt! Fogd a pisztolyt!

Richard hangja gyenge volt, de így is parancsoló. Kate megpróbált engedelmeskedni. Átugrott Richardon, és rávetődött a másik, egyensúlyát veszített alakra. Míg az tántorogva, vadul hadonászott karjaival, Kate megpróbálta megkaparintani a pisztolyt.

Az alak sikított. Kate sikított. A szél sikított.

Pontosan olyan volt, mintha egy állattal birkózna, egy szőrmével borított, megvadult, vértől tapadó állattal. Richard véréből? Az éjjeliőrétől? A sajátjától? Kate nem tudta.

A pisztoly elsült. Kate érezte a forróságot a lába szárán, miközben ütötte, csapkodta azt a valakit, akit valaha szeretett, és aki most meg akarta ölni őt. Nekizuhantak az acélvázak polcoknak, a könyvek zuhatagban dőltek le rájuk. Elestek. Kate érezte, hogy a keze ráfeszül a pisztolyra, amelyet még mindig szorosan markolt az a másik, csontos kéz. A pisztoly forró volt, a csöve perzselte a kezét, el kellett fordítania, mielőtt megint elsül. Keményen eltolta magától, a másik, csontos csukló felé. Érezte, hogy a kéz szorítása enged, fülébe hasított az éles, dühös, fájdalmas sikoly. Szabad kezével vakon csapkodott, ártani akart Richard miatt, gyilkolni akart Edward miatt, pusztítani akart saját maga miatt, és végül nem akart mást, mint élve maradni, élni, és semmi másra nem gondolni, csak arra: élni. Hemperegtek a padlón, birkóztak a sötétben. Miközben odakint süvöltött a szél, odabent test test ellen küzdött a meleg, zárt, sötét térben.

Hirtelen fény gyulladt. Vakító fény.

Valaki lerángatta róla a szörnyű súlyt, és Kate már nem egyedül birkózott. Stryker izmos, markoló kezével gyorsan talpra állította, és ő ott állt a polcok közti nyílásban kábultan, zihálva, támolyogva és tátogva, véres kézzel, véres arccal, vérrel a haján. Richard is a vérben feküdt. Nagyon mozdulatlanul.

Kate Strykert nézte. Stryker szeme szikrát szórt, de a dühe lassan mintha csillapodott volna. Végigtapogatta Kate-et, ahogy valaki a kuttyáját megveregeti; sebeket keresett, vagy tört csontokat. Azt hitte, a vér az övé. És állandóan csak azt ismételte:

- Jól van? Jól van?

Kate szólni próbált, megmondani, hogy kutya baja, de nem jött ki más hang a torkán, mint valami rekedt krákogás. Stryker csak állt, nyitott dzsekijében, szakadt pulóverben, hótól csuromvizes haja szerteállt, a szeme és az orra pedig élénken piroslott viaszfehér arcában.

Csodálatos látvány.

Összefogta Kate-et, mert a lány már-már szétesett, és állandóan azt hajtogatta neki, hogy most mindennek vége, minden rendben van, hogy Kate biztonságban van. De még az ő hangja se tudta elnyomni Jane Coulter borzalmas, fülsiketítő, szakadatlan sikoltozását, amint ott vergődött, rugdalt, birkózott Toscarelli és Neilson kezei között.

És ez így ment tovább, egyre tovább, a végtelenségig.

HARMINCKETTŐ

- Hol vagyok? - kérdezte Kate, és kábán nézett körül a csillogó régiségekkel zsúfolt kis szobában.

- Ez az én lakásom - felelte száraz hangon Stryker, elvette Kate kabátját, és egy székre dobta. - Nem volt abban az állapotban, hogy egyedül hazamehetett volna. - Mikor Kate zavartan rácsodálkozott, elfordult. Készíték egy kis kávé. Valamit ennie kell. Ha pihen egy kicsit, jobban fogja érezni magát. Különben is, vihar van.

- Ó igen... a vihar. - Kate tétován bólintott, mintha Stryker ezzel mindent megmagyarázott volna.

Mikor Stryker visszajött a konyhából, Kate az egyik kanapé végén ült, és a semmibe bámult. Ahogy a csészek megcsörrentek a kávézóasztalon, felnézett rá.

- Richard rendbe fog jönni - biztosította Strykert, mintha az csak emiatt aggódott volna.

- Igen, tudom. - Párolgó csészét nyomott a lány kezébe, aztán kezében a kávéval odébb lépett, és megigazított a falon egy festményt. Egyelőre képtelen volt leülni.

- Mi lesz Jane-nel?

- Ami általában azokkal történik, akik bediliztek. Nem az én gondom. Én csak elfogom, eltávolítom őket az utcáról.

- Vagy az elefántcsonttornyukból.

- Kit hogyan.

Kate a kávéját kortyolgatta.

- Nem is tudtam, hogy Jane a keresztrefeszítésről ír.

- Wayland tudta. Besegített neki a szerkesztésben. Valamikor tavaly említhette meg Adamsonnak. Talán csak úgy mellesleg, de az elég volt, hogy felkeltsse Adamson érdeklődését.

- Jane nyilván rájött, mit csinált Richard. Ez akkor lehetett, amikor kocsival a városba hajtottak, és Adamson megköszönte Richardnak. Megköszönte neki, hogy híressé tette - tőnődött Kate. - Én oda se figyeltem. Sose figyeltem oda, amikor Aiken ilyeneket mondott.

- De Jane annál inkább odafigyelt. És ezután kapta azt a bizonyos levelet a kiadójától. Pénteken. Elrágódott rajta, és amikor a taxi a másik összejövetel után visszavitte a parkolóba, valószínűleg meglátta, hogy Adamsonnál ég a lámpa. Olyan volt az az ablak, mint egy világítótorony, minden rovar odavonzott a lángjához. Nagy forgalom volt aznap éjjel a Grantham Hallban.

- Én meg otthon ültem, és süteményt zabáltam Lizzel - mondta Kate. - Van itthon süteménye?

- Utánanézek, egy perc. Tudja, Jane Coulter látta, amikor Richard elrohant. Először nyilván azt hitte, ő ütötte le Adamsont. És amikor meglátta ellenségét, Adamsont ott feküdni, fejébe szállt a vér. Csak mikor végzett vele, csak akkor kezdett el gondolkodni. Minden anyagot kivett Adamson iratai közül és a saját dossziéiba rejtette el...

- Mint a regényekben... - mélázott Kate.

- Uhum. Azt hiszem, azután határozta el, hogy visszamegy, és kivágja Adamson nyelvét, hogy ezzel végzett. Ahhoz volt benne elég erő, hogy ezt megtegye, de ahhoz már túlságosan jól nevelt hölgy volt, hogy Adamson nadrágját kigombolja, és levágja azt, amit le kellett volna vágnia, ha arról akart volna meggyőzni bennünket, hogy homoszexuális gyilkosság történt. Már akkor rá kellett volna jönnöm, hogy esetleg nő is lehetett a tettes.

- De Jane remek állapotban volt másnap reggel. Stryker a szemöldökét ráncolva nézett rá.

- Maguk mind remek állapotban voltak másnap reggel. Csak úgy dőlt magukból a szó, és úgy adták elő magukat, mint egy szintársulat, csak hogy a hülye rendőröket elkápráztassák. - Elégedetten nyugtázta Kate kifejezéstelen arcán a futó mosolyt, aztán kiment a konyhába süteményt

keresni. Egy vajas kenyérrel tért vissza, ennél többet nem tudott nyújtani. Neki ugyebár nem volt alkalma, hogy a szupermarketben bevásároljon. Várt, míg Kate beleharap a kenyérbe, aztán tovább sétált föl-alá a szobában.

- Elképzelheti, hogy meg volt döbbenve Jane és Pinchman is, amikor hétfő reggel megkapta azt a zsaroló levelet. Pinchman összeomlott, a maga jóságos Richardja pedig hazafuvarozta. Akkorra maga Richard is meglehetősen rossz bőrben volt már. Tudta, hogy egy alkoholista roham küszöbén áll, amelyet már péntek óta igyekezett legyűrni magában, azóta, hogy megpróbálta hatástalanítani az Adamsonnak állított csapdát.

- Micsoda csapdát?

Stryker elmondta neki az inzulinos felfedezést.

- Hogy őszinte legyek, azt hiszem, csak egy kis rosszulletet akart vele okozni. Mindenesetre ott látta Adamsont feküdni, és valószínűleg arra gondolt, már bevette az "inzulint", és most kómában van. Elrohant. Akkor érkezett a maga drága, édes Jane-je.

- Mi azt hittük, Jane egy angyal.

- Talán az is volt, valamikor. De a műve megszállottsággá vált, és Adamson iránti féltékenysége volt az utolsó csepp a pohárban. Az állapot minden kudarcra kritikusabbá vált. Szegény Wayland nem tudta, hogy Pinchman kulcsait egy gyilkosnak adja oda. Nem akart mást, mint hogy Jane odamenjen, és győződjön meg róla, hogy az öreg jól van.

- Gondolom, ha nem vesztünk volna össze, nekem adta volna oda a kulcsokat - mondta Kate bánatosan.

-Lehetséges. De nem volt oka nem bízni Jane Coulterben, hiszen jó barátok voltak. Helyesen járt el, gondolta, és elment inni. Erre a nő elment Pinchman lakására, és megpróbálta a börtényt rákenni az öregre azzal, hogy megrendezte az öngyilkosságát.

- A mártásadagolót használta - mondta Kate.

- Igen, tudom, azt használta. Analizáltattuk a tömlőjét, és kávé- meg nyugtatónyomokat találtunk benne. Maga rájött, amikor ott járt, igaz? Megnyomkodta a tömlőt, érezte a kávészagot, de úgy gondolta, Wayland volt a tettes. Összevissza fogdosta, mert biztos akart lenni benne, hogy nem marad rajta más ujjlenyomat, mint a magáé, tudván, hogy én láttam, amikor kézbe veszi.

Kate a padlót mustrálta.

- Bocsánatot kérek.

- Tényleg? - Stryker ökölbe szorította kezét. - Azt hiszem, én is ezt tettem volna a maga helyében. A nőnek nem kellett mást tennie, mint egy erős kávéval nyugtató oldatot készíteni, a csövet Pinchman szájába dugni, és keményen megpumpálni. Pinchman aludt, és ha kicsit fulladozott is tőle, a folyadék lement a torkán.

Kate felsóhajtott.

- A mosogatóban nem volt serpenyő, amiben sütött volna. Miért kellett volna neki mártásadagoló, ha nincs mihez mártást készíteni?

- Uhum. - Stryker fagyosan nézett Kate-re. Pinchman aludt, de az orrában megmaradhatott az orgonaillat emléke, akárcsak előtte, péntek estéről is. Először nem kapcsolt, de azt hiszem, amikor ma felhívott a kapitányságon, ezt akarta volna közölni velem. Annak alapján bennem is teljes lett volna a kép, de akkorra már elmentem az éjjeliőr után. Későn. A nő kinyírta.

- Szegény ember - suttogta Kate.

- Ostoba ember - vágta rá nyersen Stryker. Adamson egyfajta zsaroló volt, ő meg egy másik fajta. Mindkettőjüket elkapta a nő.

- Igen, de...

- És megpróbálta belemártani a maga drága Richardját is - mondta mogorván Stryker. - Amikor a gépíró nő megjelent azzal a kézirattal, tudta, hogy csak akkor csaphat le újra, ha bűnbakot talál. És a kéziratot meg kellett szereznie, mielőtt más elolvassa. Sem Dant, sem magát nem akarta bántani, ezért próbálkozott meg a kísérteties "Három Majom"-figurával. Talán meglátta őket a maga íróasztalán, nem tudom. Mindenesetre elvégezte, amit akart, aztán megsebezte önmagát, és segítségért kiáltott. Nagyon jól tudta, hogy nem veszem be a "támadója" személyleírását, erre számított is. Azt fogom hinni, gondolta, hogy Waylandnak falaz. Maga is így gondolta. - Kate szerencsétlen képpel bólintott. Stryker folytatta. - És Wayland belesétált a csapdájába, mert felhívta dr. Coultert, miután maga beszélt neki a kézitról. Nem tudom, hogyan vette rá Richardot, hogy menjen el vele a könyvtárba.

- Nem együtt mentek - mondta Kate. - Jane ment be először. Láttam, aztán néhány perc múlva azt is láttam, hogy Richard utánamegy. Richard előbb nyilván Jane szobájába ment, ott megtalálta Adamson dolgait, amiket Jane az iratai közé rejtett, és rájött az igazságra. Azért ment utána, hogy a szemébe vágja. Vagy talán Jane korábban már beszélt neki az éjjeliőrrel? Én persze azt hittem, Richard meg fogja ölni Jane-t. Maga

meggyőződött arról, hogy Richard gyilkos.

- Jane a végén elintézte volna Richardot - mondta Stryker. - Ha nem a könyvtárban, akkor később, de meg kellett ölnie, és meg kellett ölnie azt az éjjeliőrt is, mégpedig úgy kellett megölnie, hogy kapcsolatba hozza a másik két gyilkossággal. Állandóan megpróbálta a dolgokat rendszerbe foglalni, abba a rendszerbe, amelyet az első gyilkosság után gondolt ki. Ezért hangzott az egész valahogy olyan hamisan. Mert ha eleve rendszerben gondolkodott volna, meg kellett volna ölnie Starkot és magát is. De nem tette.

- Szeretett bennünket - mondta Kate, és kicsordult a könnye. - Szeretett bennünket. - Fölnézett. - És Richardot is szerette.

- Igen, de az ő szemében Richard volt mindennek az oka. Ha nem beszélt volna a művéről, az ő drágalátos művéről Adamsonnak, az egész nem történt volna meg. De ez igazolta szemében Adamson kivégzését. Minden, amit tett, igazolást nyert a szemében, mert minden azért történt, hogy megvédje a Művét. Szerintem tényleg azt hitte, hogy ha minden lyukat betöm, a végén képes lesz tovább dolgozni a saját könyvén, és sose bukik le. Ez az, ami engem elképeszt magukkal kapcsolatban; a maguk számára a szavak többet jelentenek, mint a valóság. Az elméletek megelőzik az embert. - Kibámult a hóra. A szél valamit enyhült, de még sűrűn havazott, és Stryker autóját a vastagon ráakódott hó fehér buckává varázsolta a kanyarban. A lábuk nyomát már alig lehetett sejteni ott, ahol kíségette Kate-et a kocsiból, és elvezette a házig. Előzőleg órákat töltöttek a kórházban, várakozva, hogy megtudják, életben marad-e Wayland. A férfi, aki méltó, hogy megmentsék, míg ő, Stryker csak egyike azoknak, akik Kate aranyifjait üldözik. Az aljas zsaru, mint mindig. Hazavihette volna a lányt, gondolta magában, önző ötlet volt idehozni. Csak azt akarta látni, milyen látványt nyújt az ő bútorai között.

Kate az ablakhoz lépett, és megállt mellette.

- Úgy látszik, behavazódunk - mondta halkan.

- Nem. Hamarosan eláll a hóesés, és elindulnak a hóékék. Akkor hazavihetem. Nem probléma.

Kate arrébb sétált.

- Értem. Mindennek vége. Nem probléma.

- így van.

Kate ránézett. Olyan makacsul állt ott az ablakban. A vállai megroskadtak. Fáradtnak látszott. A szeme Stryker olvasószemüvegére

tévedt, amely ott hevert az asztalon, szemmel láthatóan kedvenc karosszéke mellett. A szemüveg mellett verseskötet. Szóval ő az a nagy, gonosz, rémisztő zsaru, aki álmaiban végighajszolta. Rilke mondta, hogy talán valamennyi sárkányunk valójában egy herceg, aki csak arra vár, hogy megcsókolják. Ezt a bizonyos sárkányt nem csókolta meg senki, csak az idő. Nem volt herceg sem. Csak egy ember, aki elvégezte azt a munkát, amit el kellett végeznie. Ezt a munkát Kate valaha utálta, most azonban jobban megértette. Még most sem szerette, de ez volt Stryker feladata, és jól csinálta. Szívügye volt, hogy jól csinálja. És ez a fontos.

És vele mi lesz? Még mindig kész arra, hogy helyrehozza a világ igazságtalanságait, hát nem igaz? Tokájával, néhány ősz hajszálával és megkopott ideáljaival, amelyek már nem melegítik a szívét éjszaka? Micsoda joggal hívja őt sárkánynak?

- Azt mondta, hogy ez az ügy megnöveli köztünk a szakadékot.

Stryker megfordult.

- Ez és mindenféle más, Kate. Mindig marad köztünk egy szakadék. Én az vagyok, ami vagyok. Sose fogok megváltozni.

- Talán azért van így, mert maga az, aminek lennie kell - mondta Kate.

- De én nem vagyok biztos benne, mi is vagyok.

Stryker ránézett. Megpróbálta lerázni magáról mindazt, ami megbénította: a lány arcát, ahogy Richardot védte, Richardot magát, aki mindig jelen volt, és nyilván örömmel támaszkodna ezután is a lányra, ha az hagyná, Kate "elefántcsonttorony" világát, de még sebezhetőségét és bizonytalanságát is. Annyi minden tartotta távol tőle. És nem akarta bántani. Soha többet.

- Nagyon kockázatos dolog ez, Kate.

- A szakadék miatt?

- A szakadék miatt.

Kate mélyet lélegzett, aztán szemével fölmérte kettejük között a távolságot.

- Én három méterre becsülöm. Szívesen megkockáztatom, ha maga is megkockáztatja.

Félúton találkoztak.

ISBN 963 7865 21 7

Kiadja a Rege Kft.

Felelős kiadó a Rege Kft. ügyvezető igazgatója
A kötet kiadásában részt vett: Maecenas International Kft.

Felelős szerkesztő: Lukács Laura

Műszaki vezető: Szakálos Mihály

Megjelent 14,2 (A/5) ív terjedelemben

Szedte és nyomta az Alföldi Nyomda.
A nyomdai megrendelés törzsszáma: 3710.66-14-2
Készült Debrecenben, az 1991. évben
Felelős vezető: Szabó Viktor vezérigazgató